

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS VI.

Adnotationes ad lib. V — IX.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

HERODOTI

MUSAE

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUI

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.

ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS

APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. V — VII. c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonne-
mini stribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui
sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid
illud tandem, unde lacunae suspicio? Ueberior-ne de *Paeo-*
nibus commemoratio? At illa commodiore loco et tempore
cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab in-
stituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstinco
me in re cuius apertissima. WESS.

17. νῦν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illu-
stravit dictionem ad Tragici *Phoeniss.* vs. 447. *Eustathia-*
num *παιανίσασσι* [lin. 18.] Codices aversantur, non ma-
lum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, mul-
tifariam conmutatum apud *Cl. Dukerum* ad *Thucyd.* lib.
I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* *παιωνίσασσι*
voluit, in quo et *Παίονες* liquidior *παρήχσεις*, ab eo notata,
quam quidem altero. Statim *πολλῶν τε Arch.* non absur-
dum ob consequens ὀλίγους, nisi in *Musis* πολλὸν sedem cre-
berime occuparet. WESS.

18. *παιωνίσασσι ἐπιχειροῦσι οἱ Παίονες*) In his observata
παρήχσεις *Eustathio* in *Iliad.* β'. pag. 272, 22. est illa certe
fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκῇ
καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπεισοῦσαν, in *Od.* l. p. 366, 18. Stu-
diose quaesitas recentioribus, commodum oblatas allite-
rationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros
Reiskius apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.*
Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὰν ἐκράτησαν,
Herodoteum est, ut πολλὰν ἐσωθήσαν V. 102. Usitatus πολ-
λῇ ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsā et hic olim
Herod. T. VI. P. I.

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρουθίων διαφέρει. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρησίων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἀμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἐθνῶν. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit; de Thracibus loquens;) μέγιστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὴ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθαῖς ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἐνεσσι φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὖρος ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Hellenici, Hecataei, similiumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδὲν πλείους εἰσι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοί, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιξισταζόντι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέοις pro φρονέοιτο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γίνεσθαι, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγίγνηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἀρχεσθαι, ἢ φρονίεν κατὰ τῷτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἀρχοῖτο) Allubescit Ionicum ἀρχοῖατο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ φρονέοιεν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν οἰῶν - - - φερέουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστῶνα (ων) Stephani Κρηστῶνη, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωναῖος, Κρηστωναῖην ex

schedis *Med.*, *Κρηστωνικήν* lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. *Γρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν* (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν lib. IV. 109., quo *Γρηστωνία* nonnihil debilitatur. *WESS.* — *Conf.* lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: *Κρηστώνη, πόλις Θράκης. ἔοικε δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότῃ*: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma *Κρηστώνη* testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ ἀπογιν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanae vitae varia reputantes mala*. At, qui labores morte finisset graves, *Hunc omni amicos laude et laetitia exsequi*. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, *Graeca* dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob.* p. 495., aut *Gataker. Advers. Misc. cap. x.* Τὸν Φύναθ γενεὴν εἰς ὃς ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr.* in *Axiocho* pag. 142. *Plut. T. II. p. 36. E.* *Dion. Chrys.* pag. 276. D. et *Aristid. T. III. pag. 326.* *Lugebant infantem natum Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπεία πάντα πάθει: istam scripturam satis adfirmavit *Dias. Herod. p. 84.*; alterà, ἀνοργέμενοι, non *Graeca*, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucae Ev. xxiv. 45.* Qui *Herodotea* quoque transscripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc. p. 603.* Καυσιανοὶ τοὺς μὲν γενομένους θνητοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen *Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88.* *VALCK.*

7. ἀνηγεόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνοργέμενος, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis detersas. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrant, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praestat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis Disput. Tuscul.* lib. I. cap. 48. et, eorum vestigia premens, *Uptonus*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert.* lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύψαντες: et lib. I. 140. τὸν νέκυν Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἕκαστος πολλὰς) Eadem de *Paeonibus* c. 16. Vere itaque de *Thracia*, ἢ ἐν μέρει λέχος δίδωσι πολλὰς εἰς ἀνὴρ κοινούμενος *Euripides* *Androm.* vs. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἱστορίας in *Menandri* fabula *Getam* fari, Ταμιῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δέκ', ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτίων ἐφίλειτο μάλιστα) *Dorum* *Aeolumve* ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis *Ionic.* *Getarum* legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan.* *Byz.* attigit in *Γετία*, de certamine silens, quale in *Indis* receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burmannus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat *Ed.* revocari: quod in alias irrepserat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut *Ionicum* φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heraclides* docet *Dorica* fuisse φίλημι, Πόθημι: *Aeolica*, Φίλεμι, Πόθεμι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* *Indorum* uxores memorat, hoc certamine *Threissis* magis nobilitatas. *Cicero* *Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: --- quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in rogum imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani* Var. Hist. VII. 18. notant *Scheffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas *Indas* mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατέσφραξαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, εὐγενὲς) *Artemi-*

donus Onirocr. I. 9. στίζονται παρὰ Θραξίν οἱ εὐγυνεῖς παῖδες, bene quidem, quamquam non salli. Thracum τὰς γυναικας τὰς ἐλευθέρους στιγματῶν μιστὰς, καὶ τασούτω πλέονα ἔχούσας στιγματὰ καὶ ποικιλώτερα, ὅσω ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτιόνων δοκοῦσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. v. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἐργάτην opponit, ipsisque τὸ ἔξῃ ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens significandi doctem, qua notat ἀργὸς ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἐλευθερίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Aelian. Var. Hist. X. 14, Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λωσιτελέστεροι τῇ πόλει οἱ προπολεμοῦντες ἢ οἱ γεωργοῦντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequae censuerunt necessarium. Hippodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobaeum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχὴν: τὸ βάναντον, quod ut deterius deberet ἀρχισθαι: τὸ ἐπικουρον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratiores: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Aelianus, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in Xenoph. Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τι καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν τι καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepiunt, θάπτουσι πυρὶ, ut in Aeliano de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι οὖνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. Σίγυννοι *Apollonio Rhod.* IV. 320. *Straboni* Σίγιννοι, sed in Asia, qui ἰνναρτοῖς δὲ χρωῖται μικροῖς δασέσιν -- τίθρηππα δὲ ζυγνύουσιν, prorsus ut hi Europaei, bene *Casaubono* adnotante, lib. XI. p. 790. n. [p. 520. n. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, *Zosimum* hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, εἴτε οὗς Ἡρόδοτός φησι παροικεῖν τὸν Ἰστρον, σιμοὺς ἀσθενείας ἀνθρώπους, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de *Sigunnis*, inque illis *Hunnos* latere censuit, his erronee tribuens, quod *Sigunnarum* equis conveniebat. Equidem in *Musis* nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) *Sophocles* in *Aiac.* dixerat vs. 655. Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναριθμητὸς χρόνος Φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέιντα κρύπτεται. Κοῦκ ἔστ' αἰλπτον οὐδὲν. Proxima Σιγύννας δ' ἂν καλέουσι -- τὰ δόρατα, merito tanquam adulterina. Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in *Diss. Herod.* p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano App. de Dial. Att.* p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errore induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ἂν -- τὰ δόρατα) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris *Scholiastae*. Turbant certe orationis seriem, indigna *Patre historiarum*. Qui quaesio illi οἱ ἄνω ὑπὲρ *Μασσιλῆς Λίγυες*, aut, ut *Laurentius* habuit, *Λίβυες*, *Poeni*? *Somnia* grammatici. Σιγύννους δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια interpretes *Apollonii Rh.* II. 99. *Suidas*, Σιγύνη καὶ Σιγύνους, τὰ δόρατα παρὰ *Μακεδόσιν*. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ τούτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum inpedire. Similis fabel-la in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ οἶά τε εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὄρνιν, οὔτε διεξίηναι, ὑπὸ πτερῶν κεχυμένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσριγο, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiiciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκοὴν ἄδεν exprobens. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἡδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρκίνος Ἡδωνὸς πρότερον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucydid.* II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ μεταπλάσμων Ἡδῶνες καὶ Ἡδῶναι· οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἡδωνὸς semper. Scripserat Criticus Ἡραδιδανὸς, quemadmodum et *Cassel.* in schedis, monente Cl. *Dukero.* WESS.

Ibid. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) *Myrcinum Edonidem*, *Valla*: concinit Arch.; τὴν Ἡδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἡδωνίδα αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam Poëtis *Edonides* notissimae. Μύρκινος, Ἡδωνικὴ πόλις audit *Thucydid.* IV. 107. Ἡδωνικὸν πολισμάτιον, *Diodoro* XII. 68. *Darius* apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶν (non Κώμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἕνεκα τῆς προτέρας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης Τῷ Ἰστιαίῳ δίδωσι κτίζειν δὲ τὴν Μυρκίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἦν Πύργης καὶ Μαντύνος ἄνδρες Παιόνες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - ἄνδρες Παιόνες, ego tamen inusitatus ἦν a novatore [*Herodoto*] veterumque Poëtarum imitatore positum censerem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσίοδω τὸ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἦν δ' ἱερῶν μακροκαμπυλαύχονες, (καὶ, Ἦν δὲ νάεκαί, - - ἦν δὲ ζύγαιναί·) Τέτρακτες τε σπερματολόγοι, κῆρυκαὶ συκαλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* ε'. p. 1148, 41. Integros *Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* prae-buit Epitome: vide II. p. 65. E. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* Lys. vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἰλάσσως τὰς ψάμμους τοὶ Πέρται. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα κακίῃσι ταλακάρδιοι: ubi scribi debuerat Ἡ ἄρα. Non reperietur illud ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν). Ad ista tria vel de suo quantum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. *Paconides* enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὑδρίαν, - - - ἐξαρτήσασαι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ - - - ἵππεν εἰς ἀρδίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λίνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λίνον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἐρίου κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάντρες. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντύης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λίνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσιν ἐκ τῆς ἡλακιάτης τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν αὐτ κλώσασαν [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλάω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώθω et κλώσω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμέλειον τῷ *Δαρείῳ*, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Grænovii* vero ex *Marmorib.* *Oxonien.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolffius* exploserunt in *Thesouro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur Damasc. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσε τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur Eustath. ἤρδε, quod interpretatur ἐπὶ τοῖς in Iliad. θ'. p. 591, 36. et in ista sedē vulgato non est deterius. Ἄρδειν, hic Aeliano εἰς ἀρδείαν ἄγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἄρσαι. In historia Herodotea scribi debuit a Io. Tzetze Chiliad. X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτοῦ κορίσασα τὸν ἵππον, ὄντιρ εἶπον: non, quod vulgatur, κερύσασα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπὴν etc.) Expressit, Porto monitore, Homericum Ἥλιος γάρ αἱ σκοπὴν ἔχειν, Odys. θ'. 302. Reduxi οὐκὶ, in οὐ κη olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ κη πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, nequiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, *haud procul.*] Iocus autem in Galeum Celeb. Editoris ob Ἀνδικὰ et πότατος abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae Ἀνδικὰ voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, Ἀνδικὴ λίθος Hesychii possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονίη - - - πεπολισμένη) Omnia ex vero si Appianus scripserit, οὐ πόλεις ὄκουν οἱ Παίονες, ἀλλ' ἀγροὺς ἡ κόμης κατὰ συγγένειαν, Illyr. p. 12. Ed. Hoesch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi Panoniā Dravum inter Savumque et Danubium: his ad Strymonem Paeonibus suas fuisse urbes, deinceps clare affirmatur. Paeonia, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. Strabonis χώραν πόλιν huc pertinet, erudite a Casaubono explicatum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. D. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηάκης) ἡγεμόνα Valla legit vertitque, sumpto e Thracia duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes Herodoto quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς οἰδοῦ, VIII. 31. et forsā V. 100. ubi hoc praebent margo Steph. et Valla. Sic vulgo loquuntur recentiores: Imneus apud Stobaeum p. 595, 43., εὐχ ἡγεμόνας οἰδοῦ τηχάναν, - - - οὐ στέγης (male vulgatur ὥστε γῆς)

εὐπορῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὀδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidis* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli Oed.* in Col. vs. 1538: *Eurip. Phoen.* 1610. *Aristoph. Πλουτ.* 1162. sed nemini frequentius quam *Xenophonti. Zonaras* in Lex. et *Suidas*: 'ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν' (*Κυρ. Ἀν. lib. IV. p. 189, 3.*) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. VALGK.

CAP. XV. 13. Σιροπαῖνες) Sic utcumque bene; melius *Σιροπαῖνες* ex *Steph. Byz.* in Σίρις et *Holstenii* suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάργαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρες καὶ Ἀγριᾶνες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ --- Πρασιάδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra *Paeoniae* fines semovens; nimium, ut censeo, caute. *Paeones* enim olim cis et uls *Strymonem* latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium* lib. IV. 10. Adhaerent arte illis *Doberes* et *Paeoplae* c. 113. *Polymniae*, haud aliter atque hic. Δόβηρες quoque *Παιονική* *Thucydidis* lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νῆπια παῖδια δίουσι τοῦ ποδοῦ σκάτῳ) Convenit, non neglectum a *Bérglero*, istud *Heliodori Aeth.* lib. I. p. 11. ἔρπειν δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παιδίον) εἰ αἰσθοίτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς ἐπιβαίνειν ἐπίτρεψε. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in *Aegypti Bucoliis* vitae institutum, quale *Prasiadem paludem* habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus* de *Thraciae* quadam parte lib. VIII. p. 345. E. εἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἐχθροὶ ἐσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς Φάτνας: in quibus ego *Mosynum* *Thraciae* non novi, nisi si ligneas *Prasiadis* paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνοι, μόσυνοι, μόσυνοι, *Thracum* et vicinorum erant sermone ξύλινοι οἶκοι in *Schol. Apollon. Rh.* II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis *Europae* tractibus esse, multi inque his *Thorm. Torffaeus* *Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24.* prodiderunt. *Aeliani* *Παιονίδα* *Μμην*, eiusdemque pisces, victui bubus, de *An. XVII. 30.* recte cum *Prasiade* lacu contulit *A. Ortelius*. WESS.

Ibid. δένει τοῦ ποδὸς σκάρῳ) Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδιον ἔρπειν ὀρεγόμενον εἰ αἰσθοίτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας. ὅσον ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλλιᾶς προβαίνειν ἐπίτρεψε, καινόν τινα χειραγωγόν αὐτῷ τὸν δεσμὸν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit Herodotus καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω φερούσης εἰς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας εὐ ἀραρυίας. Invenerat ille θύραν ἐπιβρακτὴν in Plutarchi T. II. p. 781. D. sed nusquam θύραν καταβρακτὴν: tantum ὁ καταβράκτης fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex hariolatione Cl. Relskii τὴν καταβρακτὴν, et supra θύρης καταβρακτῆς, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτὴν dedit, nusquam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quae tamen eadem ac καταπηκτὴ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in Vallae Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopio memini, reversurum Vitae Homeri c. 33. Habet praeterea καταβράκτης semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβράκταις ὄχουρά, quibus subito demissis ocludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταβράκταις) superne in naves hostium deiecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπηκτὴν obtulissent, quae tandem querelae caussa? Pertinent ad sequentia διασαῖ σχοινιοτενεῖς σφυρίδες inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 5. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάρτα) Malunt σύντομον, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter Aristoteles Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύκλῳ περιεῖναι πᾶντα τὴν σύντομον. Metalla, unde Alexandro, Amyntae F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae Philippus, Alexandri M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in Nostri VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. Caryophilus, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus ὡς ἐστὶ ὑπερβαῖνα, ad structuram recte, repetendum tamen ex narrationis exordio, Ἐστὶ δὲ ἐν τῇς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτά τε ἰδίῳ) Explevi orationem, quae ἐπὶ ξύνα si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS. — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίῳ intelligitur promisit, spopondit, daturum se ait, sic et h. l. ταῦτα ἰδίῳ reddi poterat, haec se traditurum vel tradere dixit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δίδως et δύναι idem valent ac ὑποσχέσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demosthenaeae monuit, et nos in Lexico Polybiano monuimus; ubi quidem quod ad Indicem Graecitatis Appianaeae amandavi lectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarii visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eumdem verbi huius usum, putabam in Indice Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντων etc. illustravit P. Leopard. Ememl. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίνειν egregia; nec minus, impudens Rubrii flagitatio, Quaeso cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δείπ. ἐγεν. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντες. Quando com-potiores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dinone forsan solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οἷνῳ χρωμένους ἐπιπλέον καὶ διακρίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpret ista T. II. p. 58. ε. διαβίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *cursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph.* Eq. vs. 1400. T. *Hemsterh.* *Miscell.* Obs. V. 3. p. 53. et *Abresch.* Dil. Thuc. p. 457. inveniuntur huius generis verba, διαπαλαίειν διαπυκνῦσαι διαπληκτίζεσθαι διαξιφίσασθαι διαμπίξεσθαι διαφιλοτιμῖσθαι. In *Isocrat.* Panathen. p. 266. D. οὐδὲ γὰρ αἱ μέγισται τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολακεύεσθαι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον, adulando certantes. διαλοιδόρεσθαι habet *Herod.* II. 121. et διαναυμαχίειν, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντία ἴζοντο) Satis ἀντία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et ἴζοντο ἀντίοι lib. VI. 77. ἰζόμεθα ἀντίοι lib. IX. 26. ἀντίοι σταθίντες *Eurip.* *Orest.* vs. 1479. et passim. Dubites vero, reiiculum-ne κελεύμεναι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

23. ἀντίας ἴζεσθαι) *Herodoteum* praebet *Arch.* ἀντία ἴζεσθαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [*lin.* 24.] ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus π.* Ὑφ. IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adiecit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.] Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios. Scaliger* ad *Propertii* II. El. XIX, 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἶναι ἀλγηδόνες ὀμμάτων αἱ *Περσίδες*, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 F. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio*, *Fabro*, *Tollio*, *Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius*, collato *Isaei Rhetoris* verbo, quo roganti *Ardui*, εἰ ἡ δεινὰ αὐτῷ καλὴ φαίνεται, modestissime (μάλα σοφρόνως) respondit, πῶς αὐμοῖ ὀφθαλμῶν: h. e., docto viro interprete, oculorum ac morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ὑποφθαλμῶν vehemens desiderium explicant, sive ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* *Epistola* primori. Sic

Polybius lib. I. 7. πάσαι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμοῖν, *felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant*, bene *Casaub.* nec discordat in *Exc. Legat.* p. 1319. [*Polyb.* XXXII. 2.] nedum *Aelian.* de *Anim.* I. 12. etc. *WESS.*

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) *Etsi Ἀμύντη* saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεα, Κανδαύλεα, Μιλτιάδεα, conpluresque apud *Portum*. Quod deinceps prudens, sed meticulous, pater filio, [*lin.* 12.] σχεδὸν γὰρ σὺ ἀνακαιομένου, *Valla*, uti in *Arch.* ἀναγομένου, hinc me summoventis, etiam postrema in *Edit.*, per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. *WESS.*

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας) *Talia Euripidis Hippol.* vs. 607. Ὡς πρὸς σὲ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, *ne me perdas quae-so.* *Helen.* vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. *WESS.*

Ibid. ἀνέχου ὀρέων τὰ ποιούμενα) *Hic recte cepit Valla;* *ista lib. I. c. 206.* ἡμέας ἀνέχου ὀρέων ἄρχοντας τῶν περ ἄρχομεν, perperam interpretatus, *nos sine finium quorum sumus principes esse: οὕρων, finium, esse credidit participium ion.* ὀρέων. *Istà solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structurà: lib. I. c. 8α, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδέην αὐτῆς ὀρέων, οὔτε τὴν ὁδὸν ὀσφραϊνόμενος. II. 37. κυάμενος οἱ ἱρέες οὐδὲ ὀρέοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.*

CAP. XX. 12. ἐσθῆτι σκευάσας) *Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton.* p. 926. α. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διασκευασμένοι. *Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρῆγε reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κῦρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.*

19. ἐπιδαφιλινόμιστα) *Nollem Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιῶνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνας Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος*

χοῖς infra c. 25. Ἀμυνίων ὑπαρχος c. 27. Diversa sunt Ἀμυνίης ὁ Μακεδών et Ἀλεξανδρὸς ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδαιψιλευόμεθα ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνα Μακεδὼν ὑπαρχος mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; Val-
la. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tanquam mulieres videlicet*. Saepius adhibitum Herodoto τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adspectu. Ὡς γυναῖκα δὴ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ Φύλακας παῖσιν ὡς δὴ γυναῖκας. Narrant Herodoteae simillimas historias antiquiores, Pausan. in Messen. p. 288., Polyae. I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, Xenophon. Ἑκλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἐστειλισμένους cum introduceret in conclave, εἰσῆγαγεν, inquit Xenoph. τὰς ἑταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάθισε παρ' ἐκάστῳ. H. Steph. corrigens ἑταιρίδια, quem enim, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἑταιρίδας δὴ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἥδη scribendum p. 359, 42. ἢ δὴ γὰρ ἠγήσεσθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? Thucyd. p. 173, 77. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ ἐλεύθεροι τῷ ὀνόματι. Demosth. p. 52, 37. ἵνα δὴ αὐτόνομοι ᾖσιν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocl. p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur larchas bibisse, οἷα δὴ θεός, *tanquam Deus videlicet*! Olearius ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad Herodotea Brissonius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Iustini lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἀμα πασι κείνοις) Rediit, quod expulsum citra gravem caussam fuit. Putares *Libanium* T. II. p. 490. c. *Megabazum* ipsum fuisse peremtum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μίθης: h. e., Morello vertente, neque enim qui *Megabazum interfecerant* in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβαίζον pingatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρώωνος γυναῖκος, *Alcmenes* nuncius, in *Luciani Dial. Deor. X. 1.* WESS.

9. δὴ δὲ ταῦτα κατέλαβε) A *Suidae* interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπίσχει τῆς ὁρμῆς, non abhorreo, uti neque *Abreschius* Dil. *Thucyd.* p. 509. Ordo autem horum *Herodoteo* more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζημένῳ τοὺς etc. ex *Reiskii* divinatione; cui equidem praepono, in mistorum hoc silentio, *Valckenarii* elegantem sententiam. *Gygaeam*, *Alexandri* sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζημένων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum *Noster* recuperet, spero equidem in *Codicibus* inventum iri τῷ στρατηγῷ. *Bubares*, cui dedit et pecuniam et sororem suam *Gygaeam* *Alexander* in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre *Megabazo* illuc missus, lib. VII. cap. 22. *Historiae* tamen obscurata veritate *Iustinus* VII. 5., *Interfectis omnibus*, ignarus rei *Megabazus*, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte *Bubarem*, ut in bellum facile et mediocre. - - - Sed *Bubares*, amore filiae *Amyntae* captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam *Valla* non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus intersectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a *Megabazo* legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum Persae perierant, verum διυφάρεσαν αὐτοὶ καὶ ἡ θειραπήνη αὐτῶν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum *Herodotus*,

quī fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβε δὲ (*repressit eorum impetum*: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (*pecuniam et sororem*) Βουβαῖρη ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζυμένων τοὺς ἀπολαμίνους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum aliàs ad lib. II. 53. *Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ* solet lib. II. 160. VIII. 154. *Hellenodicas* et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad *Aeliani* Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil daret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπία ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. voculam ἐν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνοδίκαι, interpretamenti loco positā. Alexandrum [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιθιουσόμενοι ἐξεῖργον, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστίῳ εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστίον. Macedoniae Principem antagonistae ἐξεῖργον. Hieronem Themistocles ἤκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰρξε τῆς ἀγωνίας, tradit *Aelianus Var. Hist.* IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste *Pausania* VIII. pag. 701. In *Herodoto* non significat ἐξεῖργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τε εἶναι Ἕλλην, καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ ἀγωνισόμενος στάδιον, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum; alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud *Livium* XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec *Herodotea* tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab *Hellenodicis* Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἕλλην, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάσιν ἐκινδύνυσεν ἐκκρίθῃναι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐνερπὴν τὸ σταδίον*: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione Xenoph. Έλλ. IV. p. 300, 15. et Plutarch. T. I. p. 603. B. vid. Philo Iud. de Nom. Mutat. pag. 1061. c. Is. Casaub. in Athen. VI. c. 12. [Animadv. in Athen. T. III. nostrae edit. p. 453.] et Io. Kühnius in Diog. Laërt. VIII. 47. *Habitus autem est Alexander a severissimis iudicibus Graecus*, non Macedo, *ἐπιπὴν ἀπέδειξε ὡς εἴη Ἀργεῖος*, [lin. 9.] postquam Perdiccam, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset Argivae et Heraclidem: vid. Herod. VIII. 137. Demosthenes quidem Graecam Macedoniae Regibus denegat originem, Philippum ut barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in Philipp. III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' - - - ὀλίγου Μακεδόνας. Sed concionatoris ista sunt Attici atque osoris Philippi; modestius orator umbraticus Isocrates barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniae vero Reges agnoscit origine Graecos, et reges legitimos, quippe qui non in Graecos at barbaros exercerent imperium, in Suasoria ad Philippum, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. Sibyllae dicuntur Ἀρχοῦντες βασιλεῦσι Μακεδόνας Ἀργεάδῃσιν, apud Pausan. VII. p. 543. Thucydidi Regum maiores Τημερίδαι, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργεῖος, lib. II. c. 99, et V. 80. vid. Isocrat. p. 88. D. Epist. Socrat. xxviii. et Maxim. Tyr. XX. 8. Apud Livium XXVII. 30. Argos venit (Philippus, Persei pater:) et curatio Heraeorum Nemeorumque suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis Argivos ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum Dukerus. VALCK.

8. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι) Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea Graeca est, non prius. Graecis autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Graecia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus P. Faber Agonist. lib. III. c. 12., illud etiam συνεξέπιατε τῷ πρώτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut prima Alexandri et antagonistae sors exiisse significetur. De Argiva ex Heraclidis Alexandri origine accurate Noster lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν - - - παρὰ Δαρτίου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praeoptant. [At traectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμῶσιν ἐλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης. Plenius, sed copulā interpositā, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, ὃ μαῖράκιον, ἀνδραγαθίας οὐ παύραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεάς δίδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum adquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MCLIX, 1. ΤΗΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. D. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἐνστρατοπεδεύεσθαι, ἐμμάχισσασθαι, ἐμβόσκεισθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium immuniuit. WESS.

Ibid. δευὲς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρήκῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρκινον dictam, impetravit, V. 11., βουλούμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἐγκτησις: quo sensu docebit ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur; ἐγκτήμα possessio dicebatur in regione peregrina; ἐγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 9. Ἐγκτήματα talia memorantur Numeror. xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χερβόνησον καὶ τοὺς ἀποικίας καὶ τὰ ἐγκτήματα (vulg. ἐγκλημ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐγκτήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπεροφίᾳ πτήματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἐγγαίοις. Verbum legitur *Genes*. xxxiv, 10., ubi *Emmor* ad filios *Iacobi*, ἡ γῆ, inquit, πλατεῖα, ἐγκτᾶσθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. *Polyclem* p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκτετημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide* *Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήσιμος: succedunt κωπίες, ligna in remos. In *Aristidis* *Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νήια, σχοινία *Scholiastes* mstus [editus etiam in *Photii* *Biblioth.* p. 698. ed. Hoesch.] interpretatur, Κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτηδεύα: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπεις, [Κωπεῖς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εἰσὶ γὰρ εἰς στρατιάν ὑμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νείριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*, sequutus *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* hic ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἄγγελον πίμπας) Corrigitur *Lipbiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγέλου: cohaerere enim cum ἔλσει: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μετὰ δὲ ταῦτα, post, deinde, ἵακόν est, sicuti μετὰ sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et literis, πέμψας Δαρειὸς ἰππία - - ἔλεγε τὰδε, lib. IV. 126., et Tomyris πέμψασα κήρυκα ἔλεγε τὰδε, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικέσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. E. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνηα) Mssti Ἀρταφρένεα, eiusdemque filium Ἀρταφρένεα τὸν Ἀρταφρένεος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φρίνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφρίνης ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς Φρένας ἔχων ἀρτίας καὶ ἀκεραίαις. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνταφρίνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφρίνης, Τισσαφρίνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχον ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννον c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilis est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρτες cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artoxerzem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλασσιῶν ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δὲ τῶν παραθαλασσιῶν ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήμασι δίκην δίκην ἰδίκασι, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσμῳ χρήματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis ταπεινῆς, λεοντείης, αἰγείης, videlicet δοῦς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπίδμεν πᾶσαν τὴν ἀνθρώπινην) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a Porto praetermitti. Multa colligens, in quibus δαρὰ supprimitur, Eustathius in Iliad. γ'. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῳ, αἰτ, καίτας καὶ Ἀνθρωπιήν, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δαρὰ ἐν τῷ, σφάξας etc. Attigit et in Od. κ'. p. 379, 40. Latet illud apud Athenaeum alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equilem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse Brissonius vocet de Regn. Pers. II. p. 330. conf. clar. Wesseling. in Diodori XV. 10. Ex Herodoto Valerius Max. VI. c. 3. ext. 3., Cambyzes, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in Glossar. redditum ἐκδεύρας: quid sit σπάδιξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δὲ) Rarissimum vocabulum explanat Scholiastes, Σπαδίξας, ἐκδεύρας. Σπάδιξ γὰρ Φλοιὸς ῥίζης περὶνῆς· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. Male fortasse ἐκδεύρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπάδιξ, avulsus e palma termes cum fructu, apud Gellium Noct. Attic. II. 26., ἅπτης σπαδίξ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in Nicandri Alexiph. vs. 528., neque a vero alienum, quod Glossator de cortice radicis ilignae discerpto. Ea omnia σπαδίζειν, ex σπάω progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam Sisamnis proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; Stephanum, Portum, Salmasiumque ad Solin. p. 291. secutus. Addo obiter Agathiam Schol. lib. IV. p. 93. huiusmodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse Ammianum lib. XXIII. 6. Melius Diodorus lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit Valesius, uti nec Nostri. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰτὴν δὲ τοῦτου ᾗδε etc.) Lycaretum haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum αἰνῶς κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpesus est, ex Pavii hariolatione, aut ἀνάπλευς κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut αἰνευ κακῶν, ut Portus, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de Lycareto mollissime Scri-

ptor τελευτᾷ, nulla flagitii adspersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τελευτᾷ. Lemno praeterea is praeerat, orae maritimae nequaquam, sed Otanes, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γινόμενος τῆς στρατηγίας Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob diveratos post infaustam expeditionem Persas arcessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τῶσαῦτα ἐξεργάσατο στρατηγήσας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄνεως κακῶν ἦν de Otane dicatur. Hesychius Ἄνεω, ἄφωναί, ἰνεοί, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. ἥσυχαι, ἄνευ ἰωῆς, τουτίστι, φωνῆς καὶ θορύβου. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio ἄνεσις κακῶν ἦν laude non caret. WESS.

Ibid. Αἰτίη δὲ τούτου ἦδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἡνδραποδίζετο usque ad στρατηγήσας, illa non Lycaretum, sed spectant Otanem, τὸν τῶν παραβαλασσίων στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem ἄνεω saepe tractant, quam poëticam censet λίξιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πιζόν. Reiskio quod venit in mentem, ἄνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. VALCK. — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: Ἄνεσις, ἀνάπαυσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide Var. Lect. in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. vs. 683., καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. v. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πόλιστα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. d. ed. Cas.] ex Apollodoro Adramytteno, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρό-

σχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS. — Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque articulo, id typothetae lapsu factum, voculam τῆς temere praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Πάριοι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in Stob. Serm. I. pag. 20. φίλους διαφερομένους καταρτίζοιμι. WESS.

Ibid. κατήρτισαντο) Syllabam delerem male geminatum, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Παρίου; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρτιστῆρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. φίλους διαφερομένους καταρτίζειν legitur apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. ἵνα τοι κείνα πάντα καταρτίσω ἐς τωυτό, prouti legitur in msto, et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ἔκως τινὰ ἴδμεν ἀνεστηκυῖη etc.) Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνεστηκυῖη primitus fuisse arbitratis, praepositionemque a praeunte verbo absorptam: neque inprobo ἀνεστηκυῖην χώραν de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνεστηκώς. Clarum est, χώραν ἀνάστατον hic indicari. Aclivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. Βουνοῖδῃ ἀναστήματα τόπων γεωργήσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein regione in urbem rursus κατίβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὃν τινὰ τρόπον (ὁ κρινόμενος) διοικεῖ τὴν αὐτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικήσονται: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani Epigr. apud Stob. Serm. XV. p. 152. WESS.*

CAP. XXX. 2. ἄνδρες τῶν παχίων) Saepe παχίς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυθεῖς, opulentia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 777.* Contra aliorum usu οἱ παχίς, quorum mens (sive, ex *Sacris Litteris, καρδίᾳ*) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius in Salomon. Prov. c. xiv, 24. WESS.*

11. δύναμιν τινα) Aliquantum copiarum; *Valla.* Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὀκτανισχυλίην ἀσπίδα Ναξίοισι εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθοιεν ἐς τὴν ἰωῦτῶν? an ab ἰδόντο? Non opinor: voculam τινα mutemus in ἴνα: ut exules Naxii rogarint *Aristagoram*, εἰ κω; αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἵνα κατέλθοιεν ἐς τὴν ἰωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedit εἰ, subiectum ἵνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex *Aristotelis Rep. Naxiorum* narrat *Athen. VIII. p. 348. B. VALCK.* — Speciosa utique viri doctissimi conjectura; quae tamen, quum nullum in libris patrocinium inveniat, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπιβαλασσίῳ τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum Otanem cap. 25., eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Aegaeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi στρατηγὸς τῶν κάρω* audire solet, qualis Tissaphernes in eius lib. VIII. 5. *WESS.*

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. Persae cum Cycladum insularum nullam tenerent ditioe, qui potuit Ari-

stagoras, nisi imprudenter, *Naxum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. n. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. χρήματα δ' ἔνι πολλὰ) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, χρήματα δ' ἔχει dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἀγαλμα δ' οὐκ ἔνι οὐδὲν αὐτόθι ἐνδρῦμενον: et cap. 183. ἔνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι κατήμενον χρύσειον. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli* *Epist.* ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab *Aldo* si δίκαιον venisset, et *Florentiae* δίκαια maluissent, primas fuisse ablaturum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. οὕτω τέ σφι κάρτα δοτῆα εἶναι τὰ χρήματα: et IX. 22. οὐ ποιετέ δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι. *Thucydides* VIII. 106. καὶ ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα --- περιγενέσθαι, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] αἰρεθῆναι *Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος) Fluxit ex *Orientis* more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale *Hebraeorum* בית חמל, οἶκος βασιλέως, et saepissime iteratum בית יהודה, tum בית ישראל. Sic lib. VI. 9. νῦν τις ὑμῶν εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἴκῳ βασιλείῳς τίθετο, μὴ φειδόμενος ὄλβου. Quo super titulo nonnulla *Cassaubonus* *Exercit.* ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. εἰ δὲ ἀληθὴς γέ ἐστι λόγος) Non reluctabor, ubi ex scriptis γέ ἐστι accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procat, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liquet insuper, ἡμῶσατο non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur ἀρμοσάμενος quidem *Τήλως* θυγατέρα, λευσθεῖς δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. ἐς Κανύσασα) Si *Casus* *Chio* fo-

ret vicinior, ex ea Καύκασον formatum putares, uti in his Aristidis T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ νῦν Κάραθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας νήσους, οἰκουμένας ἐστὶν ἰδεῖν. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas Casum excludunt. Caucasus, an Caucasa, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, Delphinium, Phanas, et Γερόντων λιμένα insulae tribuentes: posterior est in Hist. An. Aeliani lib. XII. 30. WESS.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελῶντας accomodatius? Διελῶντας -- κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα Πισιστρατίδας et ἐξελῶντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex Hesychio διαμερίσαντας, διανείμεντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi divisus, et per foramen illud medius interceptus; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter alias, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτέετο τὸν Πέρσην) Persam exorare nitebatur poenam deprecando. Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp. vs. 1249. Παρητέτο, ἀντὶ τοῦ ἐλιπάρει, παρεκάλει, παρ' Ἡροδότῃ: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit Suidas. Plene Xenophon, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρμελέηκας τῆς μητρος. Zonaras in Lex. msto: Παραιτοῦμαί σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτὸν, οὐ δεῖ λέγειν ἄλλ' οἶον, ὅτι παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτοῦμαί σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Ista non dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zonarae Lexico, quod ex Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius habuit utendum: ad Xenophontem spectantia Io. Leunclavius illinc excerpterat: haec excerpta ad H. Stephanum missa non recepissem se queritur Leunclav. in Append. Xenoph. p. 1142. Pervenerunt ad Is. Vossium, hinc in Bibliothecam Leidensem. VALCK.

18. ἐσπέρηστο) *Succensuit Aristagorae; nam lene nimis, vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη σπερχόμενος δ' ἀνέρουσι δοῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἄλλα θεῶν βασιλεία σπερχεῖσα θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερξέουσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμφοπεῖσθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἔταξαν πεῖσθαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque falcem criticam temere sumendam, commonefacit. WESS.*

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖς πρῆγμασι τί ἐστι;) *Valla: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπέστειλε etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τοῖσι delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stichus II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 253 Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγυπτῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis affirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; plene dixit pro Cor. p. 186. διομνύμενος; μὴδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. B.*

Ἔστω γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτεσίδῃ κοινωνόν; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutatam mallēs. τί ἐστὶ utique idem valet ac τί πρῆγμα ἐστὶ; At quidni, ut sexcenties alias, utque in illo *Demosthenis* τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; et in notissimo illo τί ἐμοὶ καὶ σοί; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla et Porto* ex σάξασθαι, *farcire*, seu ab ἐσάξασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque οἷα καὶ ποτά, non profecto ita facienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προεσάξαντο εἰς τὰ ἐτείων κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum conneatum importarunt: et VIII. 20. οὗτ' ἐξεκομίσαντο εὐδὲν, οὔτε προεσάξαντο Euboeenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam, Portum* similesque haesisse literatores; ille murorum resectionem, quam ἐπισκευὴν vocant, significari credidit: Portus reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάττιν. Verum vidissent, si similia comparassent Herodoti I. 190. Babylonii κατελήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προεσάξαντο εἰς τὰ ἐτείων κάρτα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum commeatus: id ipsum Portus etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὗτε ἐξεκομίσαντο εὐδὲν οὔτε προεσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter Herodotum adhibuerit ἄξασθαι, ἐσάξασθαι, προεσάξασθαι. Quae habet ἤκταις et ἐσῆκταις, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab Herodoto scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ εἰς τὰ καὶ ποτά τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐσενείκωντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. α. τῶν παρὰ Ναξίους εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ὥκουν, οἱ δὲ ἄλλοι δισπαρμένοι κατὰ κώμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; imprimis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ἰπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Εἰρ.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμιων ἐμβολὰς ἐκκεναγωγήσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσοντο) Male *Mediceo* eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituumus, tuetur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκκληρῶσαι) ἐκτρίψαι *Arch.* acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσεσθαι) ἀπαιρεθήσεσθαι instauratum a Gron. laudibus fert *D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρήσεσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἐλασσώσεσθαι: maluerunt ἐλασσώθησεσθαι lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae Τιμήσεται* et *Piersonius* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. S.

7. τὸν ἱστιγμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas* in *Poliorectico* et *Polyaenus l. 1.* idem tradunt.“ *GALEUS.* Quae *Gellio* vocatur *Noct. Att. XVII.* c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes Chil. III.* vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorect.* c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιαῖος βουλόμενος τῷ Ἀρισταγόρῃ σημῆναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλασσόμενων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ εὐπορον (ὅν addendum:) γράμματα λαβεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ δι᾽ ποιῆν: secundum *He-*

rod. ἀπόστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιάϊος Ἀρισταγόρα. Ἰωνίαν ἀπόστησεν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιός, ὁ ὕψ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἡκαταΐος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοὶ, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur, S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπελθὲν αἱ νῆες παρέξουσιν· αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρέξουσιν· ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων) Non dissentio a mastis. Alibi ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βραγχίδῃσι Croesidonaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructior, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. c.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τέρμερα) Auspiciis utor Scedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. ὁ πολὺς Τερμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τερμέριον et χωρίον Τέρμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἐποίησε τῇ Μιλήτῳ) Laurentius statum rei-publicae Mileti constituit, haud plene. Ἰσονομία et Τυραννὶς contra se ponuntur; estque illa iuris quaedam inter cives aequabilitas, qualis populari in statu. Maeandrius post Polykratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλεῖντες ἀπίεσαν) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης --- ἐξευρεθῆναι: ultimum si nusquam foret, leni flueret oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Παντὶ μολίμεν ἴδεις --- συμμαχίην τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινά οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστε) ἐξευρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. οἱ πλεῖντες αὐτῶν ἀπίεσαν) Ionice Herodoto ἀπίεσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπῆσαν, id est ἀπῆλλασσαντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίεσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνείσοι τὰς τρίχας αὐξίσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa βῆσαι, II. 36, 5. Αἰγύπτῳ --- ἀνείσοι τὰς τρίχας αὐξίσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξίσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξευρεθῆναι, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδῃ γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.)

De Anaxandride eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba Pausan. in Lacon. p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc Anaxandrides Lacedaemoniorum μόνος γυναικάς τε δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ᾤκησι. Herodotus [c. 40, 10.] γυναῖκας, αἰτ, ἔχων δύο, διζαῖς ἰστίαις οἴκει, ποικῶν οὐδαμῶς Σπαρτινὰ: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesentim διὰ σπάνιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἑξ-εῖς de repudio posita, quam enotatam Eustathio supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι σύ γε σιωῶν) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie Med. pluresque alii, γένος τὸ Εὐρυσθένης γένεσθαι ἔβηλον. Vulgatum enim antea, optimo Gronov. iudice, absurdissimum. Procopius, sollers priscorum aemulus, Bell. Pers. lib. I. 5. ὅτι μὴ ἑξιτῆλον παντάπασι γένος τοῦ βασιλείου (Persarum) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne Aldi ἄπες, an furcillis ciiciendum: tot tandem conspirans Codicum imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae Celeb. etiam Gronovii sententia) consulto infaustum vocabulum silentio Ephori pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. Pausanias, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (Anaxandridae) πρότερον συνοικοῦσαν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὔσαν, συνέβαιεν οὐ τίττει, ubi ἀρεστήν vere Steph. Berglerus, quo καταδυμένη doctissimus scriptor et Nostri sectator industrius explicuit, Laconic. c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit Wess. et sic in mssis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiiicitur ἐκ σέο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum Valla (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui Aldinam curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἀπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a *Wesselingio* eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schaeferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐκ το latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἔξεο, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἐξίημι: unde nomen ἔξεις, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit *Montfaucon* Palaeogr. p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide *Gregor. Corinth.* de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum *Meermannianum* in *Bastii* editione *Gregorii* p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσεως) *Eustath.* ἀπόκριψιν γυναικὸς ἥτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύνεσις τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in *Aristotelis Eth. Nicom.* II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσωτος ἐν μὲν πρόεσι, abiiciendis opibus, ὑπερβάλλει: et apud *Clement. Alex. Paedag.* II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόεσιν αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρωσάσθ. Merum itaque interpretamentum, quod *Ask.* offert, ἐξώσις. Sequens ποίῳν οὐδαμῶς Σπαρτητικὰ [lin. 11.] perite *N. Cragius* lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. *Clementi* obiecit *Alex.*, Spartae ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim proidenti, *Stromat.* II. p. 505. Κανογαμίου poenam isthic *Lycurgi* statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) *Clementi* restituendam. WESS.

CAP. XLI. 3. ἱφείδρον βασιλέα) *Camerarii* ac *Porti* haud repudio successorem. Putes *Clearchi* illud apud *Xenophontem* Ἀναβ. II. p. 159. ed. *Hutch.* πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἱφείδρον ἀγωνιζομένην esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod *Budaeum* non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. *Spanhemio* ad *Callimachum* atque *Aristophanem* explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσιν δὲ αὐτὴν ἀληθεῖ λόγῳ, sive communiore dictione σχεῦσαν ἐν γαστρὶ *Pausaniae*: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] θῆρας ἰσχυ, lucem praecedenti adspérgit. WESS.

[5. συντυχίη ταύτη χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.* I. 3. oportebat *Herod.* I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομάνης τε) *Admodum furens* reddidit Gronov. idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus*: „ἀκρομάνης, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico* crit. At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49-51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (ὑπέλαβε αὐτὸν μανίη νοῦς) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπομαργότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compotem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, mentis inops; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram semifuriosus, aut subinsanus. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Coraya* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἄκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae sub aut semi nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (εὐτελέστερον) vocabulum ἀκρομάνης iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰρήσας ληδόν) Tralaticium est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Equis in animum inducet, modo λαδόν, modo λῶ II. 129. hic ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγει *Aldus* et *Codices* nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἦγον et ἦγει ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγει debuit. Sed, ad ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valck.*) arripuisse putabimus librarios, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare Nostrum, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luctulentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληδὸν Σπαρτιήτας ἤγε ἐς ἀποικίην) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακούειν Κλεομένης μένων ἐν Λακεδαιμόνι) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαδὸν Σπαρτιήτας, ἄγε. ληδὸν Σπ. ἤγε dedit *Vir Cl. ex Med.* et utramque mutationem vocat *perelegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγχι censeretur elegantius Homericō et *Herodoteo* ἄγε? Ἀπὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Porcius* aut *Maittaurium* invenerunt: hoc tamen facile commendant νηός, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ἀπός, ὁ λαός, οὗ μέμνηται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηός, ναός, καὶ πηός, πηός, ὁ ἐξ ἀγχιστίας προσγενής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἢ ἐπὶ Ὀμήρῳ ἐν χρήσει τὸ Ἀπός. Apud *Hom.* πηός frequentatur. Ubi παδὼν habet *Nicand. Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἰνίοις, αἰτ, δωρεὰ φι. VALCK.

13. ἄνδρες Θηραῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii, *Eustathii* ἀποικία δὲ ἔστιν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 215. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. erasa. Κάλλιστον *Libyae tractum*, χώρον, quem colonis *Dorieus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἰκίσει. Favet opinanti γὰρ κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] expulsum *Dorieum* esse ὑπὸ Μανίων τε καὶ Λιβύων, procederent inductà copulà melius. Omnes *Afri*, *Αἰβυες*: eorum natio, cuius advenae in agris consederant, *Macaе*. *Carthaginenses* optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Αἰβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Pausan.* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μανίων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem interdum Φοίνικες sive Καρχηδόνιοι, et *Αἰβυες*, sive veteres indigenae: sed Μάκκας et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? Μάκκας, *Αἰβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Scylacis* p. 112, licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatis. Secundum *Herod.* *Macarum* *Gindanes* fuere vicini, horum *Lotophagi*: Ἀντιφάγων δὲ (IV. 178.) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται Μάχλιες. For-
tasse *Μαχλίων*, aut alterius *Africani* populi nomen, non *Λιβύων* scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ *Λιβύων* intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων *Λιβύων*. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant *Grammatici*) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἰάν τε τὴν Κολχίδα, ait, καὶ ἐπὶ φᾶσιν ποταμὸν. I. 16, 4. Κναξάρε τε — ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι. I. 27, 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἐξελασθεῖς, quod *lin.* 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἐξελασθεῖς probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. *Πανύ* Ἑλεώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in *Peloponneso* urbs *Eleon*, notissima *Helice*, cuius gentile Ἑλεώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo *Peloponnesium* fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci *Dorio* consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα Poëta memorat *Iliad.* β'. 500. et *Strabo* prope *Tanagram* [in *Boeotia*] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud *Ethnicographum* in Νεών. *Erycem* quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege *Erycinam* regionem acquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐκ τῶν Αἰίου χρησμάτων) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco *Laium* saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, ait: unquam fando audivit *Telephum* inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκίναστο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφο. Hic vellem aeque commode τῷ Αἰίου verum nomen a me posset substitui: longum Grae-

corum χρησμολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex.* Strom. I. p. 398 seq. Nullus inter istos Λαῖος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολύκλειτον καθ' Ἑλλαντας γένος Ἰαμιδᾶν, *Pindaro* celebratum Ol. VI. 120. sed neque *Iami* memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri *Tanagraei* pago nati, unde fuit hic *Herodoteus Antichares*, ἀνὴρ Ἐλεώνιος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Elp.* vs. 1071. vid. *Scheffer. et Iac. Perizon. in Aeliani Var. Hist.* XII. c. 35. Hoc *Spartiatæ* consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heracleam* conderet in *Sicilia*, ἐκ τῶν Λαίου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν Φαῖς, Ἐρυκος χώραν παύσαν εἶναι Ἡρακληίδων. *Dorica* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan.* III. p. 247. τὴν Ἐρυκινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλέους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἰχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV.* [lin. 3.] memorat *Sybaritarum Regem Τῆλυν*, is primum fuisse videtur δημαγωγός, ut dicitur *Diodoro* XII. c. 9. ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμούς intelligeremus oracula *Laio data*? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit Λαίου genitivus obiecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr.* vs. 907. Λαίου παλαιὰ θεήφικτα: et *Electr.* 343. ubi τὰ μὲν νεωτετύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec.* §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adici poterunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) Tyrannidem occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatis* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei* XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperae edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas; cui *Diodorus* lib. XII. 9. paria facit, δημαγωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* aetate gesti, origo, concitantem. Consimili δημαγωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult.* WESS.

11. τῶν Ἰαμιδῶν μόντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum* vaticinium castigavit *Faber* lib. I. Ep. 19. qui de

Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολυλειτουργὸν καὶ Ἑλλανας (verba sunt Pindari) γένος Ἰαμιδᾶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία uti, quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἰρά [lin. 13.] τὰ οὐ προεχώρει χρηστὰ θυομένων *Calliae*: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. *Thucyd.* II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocula, a *Valla* non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὔτοι λέγουσι a *Pavio*, ταῦτα δὲ οὐ οὔτοι a *Reiskio*. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnum censetur. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) *Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortelius, Pinedo, et Galeus ob Κράστον Arch. comparant Stephani Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 391. Crastin (tametsi de Sybari et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim [in Diss. Herod. p. 184.] professus sum, Κράθιν et Ἀθηναίῃ ἐπωνύμῳ Κράθιν scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀπὸ μέσων δυῶν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κράστιος in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Aegis Achaiae Noster I. 145. ἐν τῇ Κράθιν ποταμὸς αἰνναὸς ἐστὶ, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίῃ ποταμὸς τὸ ὄνομα ἔσχε, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illam quaeso Achaiae perennem amnem, αἰνναον ποταμόν, vocat, si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. Torrens hieme *Crathis* fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, *siccus*: par indoles sicco *Tanagro* in *Virgilii* Georg. III. 151. ubi *Servii* ex vero adnotatio, *Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens.* Bene in Glossis: *Ξηροπόταμος, torrens.* WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem*

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσια*) Iustum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατεῦμα φαίνεται πολλαπλήσιον ἔσθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρέσται πολλαπλήσιον: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. Συνέπλουν δὲ Δωριῶν etc.) Praeter populares Spartiatis nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus συγκρίστας: non certe Atheniensem, qualem nobis interpres praebet *Pausaniae* p. 247. ubi Ἀθηναῖος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatae nomen, uni τῶν ὁμοῦ Δωριῶν - ἑσταλόντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud *Herod.* inter συγκρίστας est Θίσσαλος. Memorantur in historia Graeca Atheniensis Λακεδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθηναῖος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorieo, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum *Herod.* VII. 158. et 205. Una cum illo hic CAP. XLVII. periisse traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympionicae, ob formae praestantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex *Herod. Eustath.* in *Iliad.* γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγεσταιῶν) Variare in urbis Egestae scripturam Codicum exaratores locuples testis *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud *Parutam* id postulant, quod exstat. Idem in *Thucydide*, *Diodoro*, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) *Pausania*, *Stephano*; etiam infra VII. 158. in *Arch.* aliisque. [ubi vide *Var. Lect.*] Legendus est doctissimus *Sylburgius* ad *Dionys. Halicarn.* lib. 1. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. περιεγένετο τούτου τοῦ πάθους) Requirebam ex τούτων: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. Πειθαγόρῳ) Numero inistorum Πειθαγόρῳ nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librarios.] Oppressos Doriei ab Egestanis comites non praeteriit *Pausan.* lib. III. 16. De Carthaginiensibus et belli in hos colonos ambizioso colore *Diodor.* IV. 23. Vide Musam VII. 205. Iam τυραννίδα ἐπεχείρησε *Arch.* [lin. 11.] non sine exempla:

quale τοὺς ἐπιχειρεῖν huius libri princ. et πάντα ἐπιχειρεῖ Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aelianum Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρεῖν, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Paeones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινθίοις. S. [13. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμῶν) De Iove ἀγοραῖον vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. εἵχετο πλίον) Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἄλλος [lin. 8.] non oportere in κλῆος abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praeferendum praesenti ἰλάσκονται iudicemus, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χαλκεον πίνακα) Aeneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐντετέμνητο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimentam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πίνακον vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθεῖναι τοὺς πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στράν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, *res sunt urgentes et praesentes. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, de praesenti rerum statu colloquentes*, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκοντι πρήγμασι τάδε ποιητέα εἶναι, lib. VIII. 19. *Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Cicerone. Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.*

17. τῆς καὶ αἰχμῇ βραχία) *Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleius, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχένα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεχυρωμένα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.*

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) *Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλίσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄδηλον πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν καρτερήσει τὸν ἥλιον ὄρεν; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλίσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster aliàs. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἂν ἔχ. S.*

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἂν ἦν θυμὸς, αὐτοὶ ἂν ἔχουσι. VALCK.

36. Κιλίκων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) *Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονται Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in*

Dionys. vs. 694., 'Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησί, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum, Armenii τῇ Φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τόνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπειω I. 188. tueretur τὸν Χοάσπεια, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare H. Vennema ad Danielis Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χοάσπια, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπεια ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζετε) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta Herodoti loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶά τί ἐστι ἐρίσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. vs. ult. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις Ἐγγυθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνώμοισιν ἐρίσδει. Apud Athen. III. p. 75. E. Lynceus Samius: τὰ ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συνάμυνα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus p. 894., Indi χαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου Τυρίας ἄνθος ἐρίζουσαν. Nativa venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. VI, 15., ubi viridi - - certat Bacca Venafro. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in Var. Lect. ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρέχον δὲ - - ἄρχειν) Persimile vulgato est παρ-
εόν δὲ οἱ ὑποχίρειν πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque
alibi. Hic vero vehementer παρέχον δὲ blanditur ob codi-
cum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρ-
εῖν ἂν σφι, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχε,
non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a
Porto. WESS.

Ibid. παρ-εόν δὲ τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχειν) Παρέχον nisi Codex
scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρ-εόν. Euri-
pidis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχειν παρ-όν μοι, τῷδε δουλεύσαι
ποτέ; Ipse Herod. I. 129. παρ-εόν αὐτῷ βασιλεία γενέσθαι. Sed
multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat.
παρέχει apud alios interdum, inprimis tamen apud Hero-
dotum, notat ἔξεστι, πάρεστι. Legitur in eadem phrasi, III.
142., ἱμοὶ παρέχει νῦν ὑμέων ἄρχειν, ut hoc loco. IV. 140.
παρ-εῖχε ἂν σφι. - - εὐπετέως ἐξευρέειν τοὺς Πέρσας. In oratione
Candaulis, παρ-εῖκει, per παρ-εσται interpretatur Dionys. Ha-
licarn. qui nec ipse participium παρασχόν in eundem ad-
hibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib.
III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὐ παρασχόν,
et παρασχόν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22.
326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἦδ' οὐκ ἐς τὸ συγκείμενον) Vide quae mox
ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἐκείνους εὖ) Longe eos, qui de excel-
lente sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach.
Swarthii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Cri-
tic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλλε,
Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap.
107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in cor-
poris cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum mori-
bus inmaniter discrepante, ἐσθῆτα ἔχων πολυτελεῖ καὶ τὴν ἄλ-
λῃν τρυφήν τὴν Ἴωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et
Suidas in Ὀῖκοι τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδὲνα γὰρ λόγον εὐεπτεῖ αὐτῶν Λακεδαιμονίοισι) Advertit
animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐπετεῖα sive εὐπετεῖα,
cui, plures si suffragarentur, patrociniū haud abnue-
rem; suppedicaret enim Philosophus Eusebius εὐπετεῖαν εὐπε-
τεῖα in Stob. Serm. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu
delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomodocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant εὐτεία, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponere salutaribus. εὐτεία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat εὐτεία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis εὐτεία recipiens Wesselingius, in latinis, sere ut Valekenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum εὐτεία expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zerymbium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambitioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (εὐτεία πῶς λόγον εἶπεν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse εὐτεία ἢ Λακεδαιμονίοις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἴκοι τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scripturā (εὐτεία) intelligi par est, hunc etiam scribam εὐτεία debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἐπακούσας, et προσετῆκε) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἄτε ἱκετεύων ἐπακούσαι, et H. Stephani παρετῆκε. VALCK.

Ibid. ἐπακούσαι ἐκέλευε etc.) Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἱκετεύων ἐπακούσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque conmode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 55.) ferebat, in intima domus penetralia ipsum

que adeo ad focum se contulit; id ἑελδὼν ἔσω ἅτι ἱκετιύων: tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani praeterea παρεστήκει, assistebat, loco προσήκει, non equidem, si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide Var. Lect. S.

13. διαφθερεῖ σε) Cleomenis Gorgo apud Plut. in dictis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθορεῖ Codicis Passion. Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερεῖ σε ὁ ξείνος) Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa Plutarchus Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Γόργας, partim saltem, T. II. p. 240. D. Καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς; Legit-ne apud Herod. ἀποστήσῃς? sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποστᾶς ἱης. Apud Hesych. vulgatissima vox Ἀποστᾶς auctoritate legitur Aeschyli munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξενύλλον. Dorice Φθαίρειν dicebatur, ut κταίνειν: Etymol. p. 269, 50. et Eustath. in Od. x. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatae filiola ξενύλλον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: ἐπύλλον et κρεύλλον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. Theocrit. Eid. V. vs. 40. Φθονερόν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. Aristoph. Ἀχαρν. vs. 516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα. Φύσει κίναδος ἀνθρώπιον, Demostheni dicitur Aeschines pag. 180. Venuste Μενέλεων, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat Silenus in Eurip. Cycl. vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἴκει τὰ Μιλήσια: prout eius originem explicant Zenobius Cent. V. Prov. 57., quique dicitur Plutarchus, c. 55. p. 306. et Suidas. VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τε πανταχῇ εἰσι) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμούς et παραστάγας. In Xe-

nophonis 'Αναβ. IV. pag. 297. ἐντεῦθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμούς
 τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθ-
 μούς τρεῖς, διὰ πεδίου, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. His gemina
 ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμοὶ, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ
 ἡμῶν. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim
 σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo am-
 plius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique pro-
 portio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δέκα, et lib.
 I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι comparat, ubi do-
 ctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plu-
 rima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent.
 Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem
 viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὅδον
 εὐζώνῳ ἀνδρὶ σταθμούς κατιστήσαντο, πῇ μὲν ὄχτῳ, πῇ δὲ τοῦτων
 ἡλίσσεως, οὗ μὲν τοι ἦσσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In
 via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme
 mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam
 Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehi-
 cularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda
 mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos
 in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itine-
 rario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos,
 consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*,
 cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum
 Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Poli-
 tik etc.* T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλως ποταμός ἐπ' ᾧ πύλαι τε ἔπεισι) *Portas, πύλας,*
 fossis aquae coërcendae, et, si usus requirebat, emittendae
 caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύ-
 λαι ποταμῶν, שַׁעַר הַנְּהַר, quibus laxatis urbi Nino ex
 Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hae in
 ponte fluvii Halyos fuerunt, nec *Bochartum* fugerunt Phal.
 IV. 19. Μίγα, quod sequitur, φυλακτήριον, munimentum ad
 regionis tutelam, omnes ex *Aeschine*, *Aristotele*, *Iosepho*
 norunt, *Morello* excepto, in *Libanii* T. II. p. 133. c. enor-
 miter lapso. WESS. — Popularis sui *De la Barre* lapsum,
 qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit,
 notavit *Larcher*. Illa notione paullo post idem vocab. po-
 nitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris
 praecludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) *Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae* intelligit *Heeren* p. 831. quos si designare *Herodotus* voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in *Aldi Camerarii*que exemplis et mssis duobus Πύργης scribatur, debuerat pars ista *Salmasianae* disputationis ad *Solin.* p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πύργης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et *Eustathius*, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum *Schaefero* priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in *Matienis*: ὁ δὲ ὕδατον [lin. 25.] alter vertitur a *Valla*. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinget itaque cum *Cl. Pauw*, οἱ δὲ ὕδατον ἐκ Μάτινων; et secundi ac tertii patescet origo. Certe in *Matienis* scaturiebat *Gyndes*, de quo lib. I. 189. *WESS.* — Ille, ὁ μὲν πρότερος, *Viro* docto *Tigris* est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum *Larchero* et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit *Scriptor*. Esse autem illos maiorem minoremque *Zabatum* vel *Zabatem*, cum *Larchero* probabiliter statuit *Heeren*. S.]

28. ἰσβάλλοντος) *Arch.* ἰσβάλλοντι, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In *Pausania* nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente *Galeo*, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντες quo tibicine fulciatur, *Gronovius* docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ εἰς τέσσαρες, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. *WESS.* — Tum in *Addendis* *IDEM* *Vir* doctus haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae *Kluitii* „conjectura, σταθμοὶ εἰς τέσσαρες καὶ τριήκοντα, παρα- „σάγγαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmorum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante *Kluitium*, explendam videri lacunam docuerat *De la Barre*, T. VIII. *Actor. Acad. Inscr.* p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

33. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἔνδεκα καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen parasangis quadringentis et quinquaginta, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mssorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μεμνόνια καλεόμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούσα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐννῆκοντα) Critici ad Comici *Plut.* vs. 388. Κίχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἀπαρτὶ: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτὶ describens, pro στάδια δύο praebebat στάδιοι ὁ sive ἑβδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpres ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτὶ. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. τυραννέοντο - - - οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* Athenas ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterne caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidae; sed vulgo laudabantur Athenis, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam Atticae plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεύειν πολλὸν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλθῶν οὐδὲν ἴσθιν ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [Rhodius] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἑταιρικὸν συμφρόνησαν πολλὰς τυραννίδας καθίδε, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur Peripateticus *Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys.* *Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodium* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἐλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cgebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem ἴδν τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoepto (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνειν) εὖ ποιήσω αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις ἀμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δαρεὰς, ὥσπερ Ἀρμόδιῳ καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex *Codd.* debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Cointe*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐπ' ἔτη τέσσαρα) *Thucydides* VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in Hipparcho p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwello* *Annal. Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquantur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατέσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ'. οἱ δὲ, δ', 'Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλῆθι λέων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλῆθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν fingebat, longe a *Brodacii* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπερτιθέμενος ὄνειρόπολοις) Eadem τοῦ δεισιδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπιασμόν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσου κρατησάντων, ὑπὸ τῶν εἰζάντων ἀναστάντες: *Scholiasta* mstus hinc *Herodoto* narrata respicit: τούτους, αἰτ, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλευμένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξίβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυρίς.] De his egerunt Gephyraeis Io. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1, cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero permoleste tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830. E. Ἀριστογείτονα --- ἀντικρυς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελαύνει, Γεφυραῖον γεγονέναι λέγων ἀνέκασθ' τοὺς δὲ Γεφυραῖους --- Φοινίκας εἶναι φησὶν, αὐτὸς οὕτω πεπισμένος. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἐσῆγαγον διδασκάλια) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilius M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατέδεξον μετ' ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. E. ἵνα πρῶτον ἐκεῖνο πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γένται, subministrante Cl. Abreschio. Iam αἰς ἐμοὶ δοκέειν [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Graecos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgiae litterarum primordia ante Cadmi in Graeciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τούτοις ἐχρέοντο, κατόπιν καὶ ἅπαντες χρέωνται Φοινίκας: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Merae itaque tum Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paullatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptationis seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus oblitos Aristotelis Θανμασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματα τένα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσι) Bene Vallae

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum *Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem pellium rasarum, sive διφθεράων, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum διφθέρας βασιλικὰς habet Diodorus II. 33. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et Cassii Heminae cap. xiii. eiusdem Pliniani libri. Βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam βιβλους scriptitasse, ad Hom. Eustathius p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc βυβλίωνων πλων mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσιν) Vallam sefellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des *Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthaec aetate noto. Vellus aureum fuisse βιβλόν ἐν δέρμασι γεγραμμένον videbatur incerto scriptori περὶ Ἀρίστων, c. 3. conf. ad Palaeph. cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθεράων, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant Herodoti, loco quem Leopard. excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικὰ vocat et Diodor. III. 38.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedonis Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prologum agit in Plauti Rud. vs. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Iovem: vs. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Istas Iovis tabulas διφθέρας dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθέρα, αἰτ., ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφειν τὰ γινόμενα, καμπάλαιος. Quae praeter Diogenian. IV. 95., Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατ'ἰδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor Philopatr. inter Lucianea T. III. pag. 603., πολλοὺς γε γραφίας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφειν. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμηνίου)
 Conf. *Wesselingio* ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ ἐς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in *Ismenii Apollinis fano tripodas* dedicare; quorum ἐπιφανὴς μάλιστα ἐπὶ τε ἀρχαιοτάτῃ καὶ τοῦ ἀναθέρτος τῇ δόξῃ τρίπους, ἐστὶν Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα, in *Pausaniae Boeot.* cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum *Amphitryonis* illustri titulo. De inscriptis litteris in *Pausania* silentium, quas *Herodotus* magnam partem *Ioniciis* similes, *Cadmeas* tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαϊὰ, uti alibi *Pausanias*, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum *Phoeniciae*: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, *Scaligerum* ad *Euseb.* et *Salmasium* in *Inscript. Herod.* p. 54. in diversiora tendere; sed *Herodotea* sententiae ab *Ampl. Bouherio* (Ep. ad ill. *Maffei*um *Antiq.* Gall. pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud *Haliartios* in *Alcmenes* tumulo: γράμματα θανμαστά, ὡς παμπάλαια *Plutarcho* de *Socrat.* Gen. pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἴδιός τις τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χερσικτῆρων, ἐμφορεστάτος Αἰγυπτίους, ex docti scriptoris auspicionē fluxit, parum utique, ubi *Alcmenae* et *Amphitryonis* aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. WESS.

7. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) *Correxeram* olim, Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκ', ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum *huc* rediisset a *Telebois* victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e *Bergleri* coniectura indicata in *Diss. Herod.* pag. 167. Quidquid a *Scaligero* super litteris his *Cadmeis* dissidet *Salmas.* ad *Inscript. Herodis Att.* pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in *Graeciam* illatas primum duntaxat XVI.; atque illud egregie docuit *Salmasius*, sedecim istas postea, reliquis iam inter *Ionas* in usum introductis, dictas Ἀττικὰ γράμματα. De litteris *Cadmeis* *Plutarchus* T. II. p. 738. E. illas, ait, τετράκις ἢ τετραὶς γενομένη παρέσχε: eidem p. 1009. E. οἱ παλαιὸι dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad *Euseb.* p. 121. In primo versu

legi debuit ad mentem Salmasii MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: ἰόντ' ἀπὸ Τηλ. ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud Pausaniam; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. ἐπιγράμματα ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν: IV. [c. 17.] p. 420, 3., γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα: V. [c. 22.] pag. 435., ἐλθγεῖον γράμμασιν ἴστιν ἀρχαῖον (lege ἀρχαίους) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.) Nisi ἰὼν ex prisco ἔω eundi notatione, quae Reiskii opinio, censeatur, mallem ἰὼν cum Slado et Berglero. Amphitryon, parta de Telebois victoria, qua de Apollodorus lib. II. 4. et Plautus Amphitr. I. 1. 51., Thebas redux tripodeta consecravit. Vidimus ἰὼν et ἰὼν conmutari lib. I. 157., nec monere Eustathius neglexit ad Iliad. 8. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθηκε νέων ἐκ Τελ.) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lin. 8.] ἡλικίην αὖ εἶη κατὰ Λαῖον sincera sunt. Amphitryonem Laio, Herculem Oedipodi aetatem egisse aequalem, generationum in Apollodori Bibliotheca series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῷτὸ οὐνομα ἔχων τοῦ Ἰππ.) Vel ex margine Steph. recipi debuerat τῷ Ἰπποκόωντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem Hippocoontis filio nomen habens: non, Hippocoontis filii: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod Reiskio placebat: filius Hippocoontis paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκόωντος: et Λαῖος ὁ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδάρου, τοῦ Κάδμου. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκόωντος dedere codd. mssti. Animadversio Herodoti iusta est. Scaeus, Hippocoontis si fuerit filius, vixit Oedipodis tempore, quippe una cum patre ab Hercule peremptus. Est autem Scaeus iste in Apollodoro lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. Heyne ad Apollod. II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. ἐς τοὺς Ἑγχέλεας.) Quos vocat Ἑγχέλεας, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat Mardonius, scribens ἐς Ἰλλυριοὺς τε καὶ τὸν

Ἐγγέλων στρατὸν πεποιμένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5. Laodamantem, ab Argivis victum, ἐς Ἰλλυριοῦς abiisse scribit; de Cadmo antea, ἐς Ἰλλυριοῦς καὶ Ἰλλυριῶν τοὺς καλουμένους Ἐγγελάς: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, Gephyraei autem cum in suspicionem venissent, vertebat Valla: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑποπιεφθέντες, L. Bos ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες; tenens Gronovius, ἦσαν istam latine sic convertit: Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas. In Notia autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuiss. interseri. Wesselingius, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post derelicti poneret. Atqui ab Boeotis recedunt graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta caussam significat; ut in frequenti formula ὑπὸ δέους, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, prae Boeotis, propter Boeotos cecessisse illos, id est, metu Boeotorum, sive a Boeotis coactos; quam in sententiam commode Larcher, les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes. Sic Φεύγειν ὑπὸ τινος, in exsilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec derelicti verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his gallicis verbis reddi, on les laissa alors tranquilles. Ὑπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant eiectioni. S.

11. Ἀχαιῆς Δῆμπερος etc.) Cereris Ἀχαιῆς, quae et Gephyraea, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor Io. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. Αἰψυδρίων. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in Ἐπὶ Αἰψυδρίῳ: item in Scolio apud Athen. XV. 695. E. et apud Etymolo-

gum p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (Λιψύδριον) utique dam-
nans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune *Paeoniae*, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάρτης *Lipsydrium* locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *Hesychius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνητος, supra *Parnethem*, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem *Lipsydrium* *Alcmaeonidae* exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνητος iure hoc refinxit loco *L. Küsterus*, ad *Suidae* Ἐπὶ Λιψυδρίῳ. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, *Alcmaeonidis* ad *Lipsydrium* rem possime cecisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. F.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. WESS.

Ibid. Λιψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Πάρνητος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae *Küstero*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in *Parnethe* monte sacratum altare, Βωμὸς Σημαλείου Διὸς dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaeus* *Iupiter Gyraldo*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλείου facile dabit genuinum, ut arbitror, Ἰχμαλείου *pluvii* Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemnii precum formula evocati, quam *M. Antonius* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter, Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκαμίου Διὸς. Probus in *Virgil. Georg. I. vs. 14. Aristaeus*, ait, aram Iovi Iemaeo (Icmæo) constituit, etc. — Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) *Argonauticorum a Varrone Atacino*: nobis superest, quem Varro interpretabatur, *Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. Βωμόν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκαμίου*. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάρηνθος, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum *Herodoti* partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium *Herodoteorum* scripturam, ὑπὲρ Παιονίης, defendens *Larcherus*, ex *Harpocracione* voc. Παιανίης καὶ Παιονίδαι coll. cum *Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et Plutarch.* (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιονία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice *Parnethis* montis, eamque ob causam auctor ille, e quo *Grammatici* a Viris doctis citati sua hauserunt, *Lipsydrium* ὑπὲρ τῆς Πάρηνθος situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάρηνθος. S.

14. τὸν νῦν — τὸν νῦν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in *Pisistratidas* fuit, testibus Criticis ad *Pindari Pyth. Od. VII.*, collata: qui quidem cum *Olymp. LXIII. 2.* patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, *Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41.* constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors *Amasidis*, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero *Pausaniae* doctrina de templo Delphico *Olymp. LVIII. 1.* exusto, in *Phocic. cap. 5.* Quae de *Pisistratidis* autem *Pindari Scholiastae*, modo tamen veritati concinant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur *Pisistratum*, quo modo *Pisistratidae* deponuntur saepius. Vide ad *Comici Vesp. vs. 500. WESS.*

18. πωρίνον λίθον) In *Iungermanni* exemplo Παρηνθίου οπε-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Pol- luc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. [pag. 254. ed. Reisk.] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28. et, quem ibi *Hardui- nus* citavit, *Theophrastum* περὶ Λίδων pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ἂν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Δα- κειδαμόνιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consen- tiunt libri. Sane non Athenienses, sed Lacedaemonii videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impigisse. conf. cap. 90. huius libri. Mox *lin.* 4. pro χρησόμενοι, praeter necessita- tem, χρησάμενοι invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c. p. 334. S.]

2. et seq. ἀνέπειθεν τὴν Πυθίην χρήμασι etc.) *Herodotum* se- quutus *Schol.* mstus in *Aristid.* Panathen. Ἰππίας, ait, ὥμῳς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τούτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαιωνί- δαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τούτέστιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corri- gitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τούτέστι τὴν ἐν Δελ- φοῖς) ἱέρειαν παρεκάλει ἐπὶ τὸ χεῖσθαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedae- monii* [*lin.* 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀρχιμόλιον μετὰ στρα- τιᾶς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem *Herodotea* criminatur *Plutarchus*, (T. II. p. 860. D.) ora- culorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissi- mus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pe- cunia corruptam non dubitavit ut ψευδόμαντιν traducere. Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delphus* *Cobon* Περίαλλαν τὴν πρόμαντιν ἀναπείθει τὰ Κλεισθένης ἐβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patefacta *Cobon* *Delphis* aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Se- cundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ὤνήσατο. Quin iam olim a *Lycurgo* le- gislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρήμασι πεπεισμένη αἰὲ συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16, 1. Donis corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [lin. 9.] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedaemonii humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ποιεῖντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates Platonis in *Apolog. p. 29. c.* ἐγὼ ὑμᾶς, ait, ὦ ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πιστοῦμαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commodum admota sunt *Lucae Act. Ap. v, 29.* In hoc cardine *Sophoclis* versatur Antigones cum Creonte certamen vs. 460. et seqq. VALCK.

4. προφέρειν σφι) Sugillantur a *Plut. de Malig. p. 860. d.*, ac si καλλίστῃ καὶ δικαιοτάτῃ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque inpietatis calumniam Noster affricuerit; ultro oblitus, Themistoclem (quem propterea laudibus in *Vit. magni viri fert p. 116. f.*) consimiliter Pythiam, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *piam* vocant, Graecorum plures. Qui mox [lin. 8.] ξείνοι τοὶ μάλιστα, eosdem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξείνους τοὶ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσχαῖν) Vide *Var. Lect. I. 2, 5. S.*]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in Thessalia eiusque vicina urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in Perraeibis, atque adeo Thessaliae. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis Thessalorum in *Thessalia* quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra Thessalam fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larcho* Κονιαῖον ἄνδρα intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd. p. 666.* memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam Thessalis intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpretis ostendit. S.

23. εἰς τὰς νῆας κατέρξαν) *Laurentii ad naves repulit, desiderat κατήραξαν*, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 396. καὶ ἐκείνους εἰς τὸ τεῖχος κατήραξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς τὸ τεῖχος καταράξαντες. Noster V. 106. καὶ ἐσπράξαντες σφίτας εἰς τὰς νῆας.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφᾶς ἐς σίμβλους κατείρξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coercentes. *WESS.* — Conf. *Nostrum* VI. 102, 2. ἀπειργμένους ἐν τῷ Πελ. τείχεϊ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί) *Unius Anchimolii εἰς τὰ Φαί* numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀγγυῷ τοῦ Ἡρακλείου τοῦ ἐν Κυνοσάργει. De isto *Herculis fano Meursius* egit in *Athen. Att. lib. II, c. 2.* Ex hoc *Herodoti* loco situs *Attici pagi* poterit constitui, si conserantur initium *Axiochi Aeschinis Socrati.* et orator *Aeschines* contr. *Timocr.* p. 14, 11. *VALCK.* — *Sepulcrum* graece proprie τάφος est; ταφὴ, sepultura, ut apud *Nostrum* I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem *Nostro αἱ τὰ Φαί* (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra.* S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag. II. cap. 2, 9.*; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. *VALCK.*

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺς ἐπὶ Λιβύης *Plutarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, *Cl. Valekenarius* docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς *Τομύριος* ἐλᾶς lib. I. 207. et *Poëta* *Iliad.* v. 601. ἰθὺς *Μενελάου* κυδαλίμοιο *Hie*, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἔτω apud *Stob.* *Serm. XLIX. pag. 356.* Stragem equitatus *Tessalici* sociorumque *Hippias* explicat in *Lysistr. vs. 1154.* *Comicus.* *WESS.*

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδέν τι πάντως) Haud opinor οὐδέν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo *msstorum* silentio: superius cap. 34. οὐδέν πάντως προσεδέκοντο ἐπὶ σφείας τὸν στόλον τοῦτον ἐρμήσισθαι: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, [lin. 7.] ἡ αὐτὴ αὐτὴ σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢ σὺμμαχον, καὶ τοῖσι Σκυθῇσι ἀντίξουν. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum ταῖχος Πελοποννησίαν, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe iam olim diris devotum apud Thucyd. lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἤλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέντες, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτίσθαι, Thucyd. I. 89. Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτίσθαι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεκτίθεντο τὰς θυγατέρας παιδία εὐσας εἰς Ὀλυμπον. Ubi iubet Aeneas Poliorcet. c. 9. ζῦγν ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτίσθαι εἰς τοὺς προσοίκους, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quae de Pisistratidis paulo post dicuntur, [ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτη etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Aeliani Var. Hist. III. 21. et Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

12 seqq. ἐς Σίγειον etc.) Vide Terpsichores c. 94. et Thucyd. VI. 59. Annos Pisistratidarum tyrannidis Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Io. autem Meursii, annos istos Hipparcho et Hippiae, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Bouherio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ὅνπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σε ἔχη. Euripid. Med. vs. 419. οὐκίτι δυσκίλαδος Φάμα γυναῖκας ἔξει. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τινα

φαίτην καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη φαίτης ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. Ὡς εἰώθει, αἰτ, παραμικρὸν πίστει ἕνεκα τοῖς ψόγοις ἐπαίνους τιμὰς Ἰσαγόρας δὲ, Φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτηρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομποιούμενον τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem πατρῶον, et Iovem ἐρχεῖον: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθνον Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. v. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρίου Διὸς, κοινὸν ἀπάντων Καρῶν, οὗ μέτεστι καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσηῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρὸς αἴση. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρί κινδυνεύσομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρῶν σχήματι καὶ μοίρᾳ θρήψεσθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησι.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλοὺς ἐφύλετευσσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δικίδιον εἴπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τεσσαράν οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) δειδιῶς μὴ ἔν τινι καιρῷ μία τῶν Δ'. φυλῶν βουλευθεῖσα τυραννῆσαι προσποιήσῃ ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλάς, λαβὼν P'. ἥρώων ὀνόματα ἤλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς φυλάς ὥς μέλλει κτίζειν. λαβὼν τὸν χρησμὸν, καὶ ἰδὼν Ἀθήνησι ἐποίησε δέκα φυλάς, ἵνα καὶ, ἐὰν βούληται μία τῶν δέκα τυραννῆσαι, μὴ δύνηται πείσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, P' in l'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελόντος nomen adfirmavit *Wess.* in *Diss. Herod.* p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελόντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. *Valla* in prima versionis editione *Ionis filiorum Leontis*, unde eum legisse suspicio est, παῖδων γε Λόντος. De *Medic.* silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελόντος ex *Ask.* et *Pass.* consensu habuisse. [Vide *Var. Lect.*] Apud alios par discordia. *Stephani Byz.* vetera exempla et scripta Τελόντες in Αἰγυπτίως. [vide ibi *Holsten.*] In *Plutarchi Solon.* p. 91. olim Γεδόντες, quod ob vicinam Α. et Δ. idem. *Euripidis* in extrema lōne verba, et *Pollucis VIII.* 109., in controversiam venerunt. *Guil. Canterus* utraque ad *Nostri* prae-scriptum conformat, *Nov. Lect. V.* 19., contra venit prohibetque *Is. Casaubonus* ad *Strab. VIII.* p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελόντας defendens, qua quoque sunt opinione docti *Pollucis* interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis; ut *Euripides* et *Herodotus* censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex *Strabonis* et *Plutarchi* doctrina, commodissime Τελόντες explicabuntur γεωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes *Marmor* dissipat *Cyzicenum*, luci ab ill. comite *Caylus* expositum in *Recueil d'Antiquit.* T. II. pag. 207.; ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΤΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΠΕΙΣ, ΟΠΑΗΤΕΣ, tribus *Cyzicenae* quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiae coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus *Comes* conmonstravit. Est quidem Τελών virile inter Atticos nomen apud *Apollon. Rhod. I.* 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκοις et Ἀργαῶν in marium propriis nominibus, quantum recordor, non sunt, neque Γελέων. Aptissime, sicuti Ὀπλῆτες, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γελέοντες, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατρίδας sive λαμπροὶ, illustres, splendidique. Γελαῖν, teste Hesychia, idem ac λάμπειν, ἀνθεῖν, aut αἰθεῖν. Γελαῖν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελέοντες Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ξεῖνον ἔοντα) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones ulti Cirrhacos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἐπέων εἶνεκα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδηῆσαι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poëmata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ θάματα παραγοργεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poëtis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur *Isocrati Panathen.* pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βραβυδοῦντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ εὐρετικοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρείων ἐπὶ τῶν εἰνεῶν, quae ad ἔπαισι βραβυδοῦς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc.* S.

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνιάται) Ex Herodoto vicina enarrans Eustathius, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad *Iliad.* β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus Herodoto paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνιάται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμῳ διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλῶν. VII. 83. κόσμον πλείστον παρίχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Artemisiae τιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant Porto. Recte tuetur illud Reisk. in *Dionis Chrys. Corinth.* p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeuntibus probatis codicibus, quibus et noster F. accedit, merito Schaeferus recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus Homerum prosecuti sunt Argivi; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργίους, ut est in *Epigr. cxcvii.* T. III. *Analect. Brunck.* p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λευστήρα) *Dio Chrys.* Pythiae istud responsum alludens *Or. III. de Regn.* p. 43. B. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικωνίων τύραννον: unde *Casaubon.* ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupido adest, haud possum. *Λευστήρ* *Suidae* in voce, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιός, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto Sicyonius iste Clisthenes: paullo diversior, neque alienus tamen, *Aeschyli λευστήρ μέγας*, [*lapidationis supplicium,*] VII. c. *Theb.* vs. 205. At quidnā λευστήρ, tyrannus, φονεὺς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hesychio*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aeliani* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρείων* λευστῆρα dabit idem *Aelian.* *Hist. An.* V. 15. *WESS.* — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. S.

Ibid. ἐκείνον δὲ λευστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae* in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἢ αὐτῷ ῥαύτορα ἢ βασιλέα' πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, ὃ ποτε προτεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυνώσιον τύραννον: respicit ora-
culum a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum* tyranno. *Herodotus* *Terpsichore*: - - - ἐκείνον δὲ ληστῆρα. Editiones *Herodoti* praeferunt λευστῆρα, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta Regem inter et Latronem videbatur oppositio: de se et *Anibale Alexander* apud *Lucian.* [*Dial. Mort.* XII. 5.] T. I. p. 386. οἷός μιν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷός δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο: ubi τοῦ - - - ληστῆ τοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in *Herodoto* ληστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de *Nat. An.* V. 15. crudelissimum *Cassandrensi*um tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρείων* λευστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: Λευστῆρ, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιός, τουτίστι λιθοβοληθῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in *barathrum* coniicerentur, *Βάραθρος* dicti sunt *Atticis*, vocem inprimis ὀλεθρὸς frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. *Rarissima* sunt πιδῶν, pro πιδῶν ἄξιός, et Τύμβει, pro ταφῆναι ἄξι, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* K'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τοὺς ἐπονιδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια Φόνου δεσφάκετας. Tandem *Λευστῆρ* proprie idem est ac λιθοβόλος: atqui hoc ipsum, sive λαβόλος, in eundem alicubi sensum fuit a *Grammaticis* inventum; nam ista prostant apud *Hesych.* Ληβόλε, λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsan interpretum *Anglus*, plerumque tamen Latina *Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελάνιππον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque exputo: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad Tragici Phoeniss. p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro Ὀστακός, quod *cancer* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum ο permutatὰ ὀστακός dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστακοῦ h. l. pro Ἀστακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μηκιστία --- Τυδία) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλία, Ὀδυσσία, Περσία, latine scribentes *Achillem*, *Ulyssem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πίσης, Ὀδύσσης, Ἀχίλλης: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur Μένεσθης et Μενεσθεύς; Ἀντιφάτης et Ἀντιφατεύς. VALCK.

30. τραγικαῖσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, Sicyonios *tragoediam* invenisse primos, Athenienses consummasse: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. v. Τραγωδίας εὐρεταὶ μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis* ante *Thespim* *Adrastus* *Sicyone* honorari potuit. Ceteroqui *Thespis*, *tragoediam* *Athenis* docens *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene* tyranno iunior est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choros*, quorum in *Adrasti* cultu vetus ante tyrannum usus, ex iuvenis poëtae rudi invento *Sicyonem* migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra *prolepsin* quandam salvi non manebunt hi *chori*; quorsum inclinat *R. Bentley* in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominum terminationem significari in -άται: ex vocibus enim

ὄς τε καὶ ὄνου (καὶ χοίρου) prodierunt ῥάται, Ὀνεάται et Χοιρεάται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μετατιθεὶς αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γελοιότατα ἐπέθηκε. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὄνες, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοίρου adicere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετέπειτα μέντοι etc.) Quae de mutatis post Clisthenis excessum contumeliosis titulis; et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμᾶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutantur. WESS.

12 seqq. ἐς τοὺς Ῥαλλεῖς καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμᾶν memorantur Ῥαλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμᾶνες: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. l. c. 32. Ad ista tria quartum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγιαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγιαλὸν vel Αἰγιαλὸν, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικυννία, καὶ Σικυνῶν ἀντὶ Αἰγιαλῆς ἡ πόλις ὠνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septentrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλῆες, sive Αἰγιαλῆες. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι οὐχ ἔτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτωρ --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαϊδος --- οἱ οἱ ἔσαν βασιλεύτορες αἰπαλῶν: ubi postremum nomen, omissum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum immutato ἀνωσμένον πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepisse Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένευε ἐς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Vallu. Ergone decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Atheniensis δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Faistor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένευε τοὺς δῆμους ἐς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἦν τε, τὸν δῆμον προσθέμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἦν τε, τῷ δῆμῳ προσθέμενος, πολλῶν κατ' ὑπερβ. τῶν ἀντιπαραστωτίων, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθίσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσεταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγεται, vel προσκαίεται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθέμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθίσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθεται dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκτῆσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προσθέμεθα αὐτοὺς recte Schol. explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένειμε ἰς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit Schol. in *Aristoph.* *Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proximè praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλίσται Κλεομένηα) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. *Cleomenes* στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primà quidem expeditione; *Herodoto* supra narratà, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίων χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκαταργασάμενος Ἀθηναίων: ubi praestiterit συγκαταργασόμενος. Haec vero *tertia*, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit expeditio. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλεομένηα εἶχε αἰτίν Φοιστᾶν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρῳ τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio *Cleomenes*, ἐξέβαλε Κλεισθίνα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam *tertiam* *Cleomenis* expeditionem adversus *Athenas* susceptam *Valekenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut *tertia* illa, sic iam et *secunda*, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξέβαλε) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenem* multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἐναγέας [lin. 8.] et *Κυλῶνιον ἄγος*, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique *Cl. Dukerus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢν Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius σύνθε-

σις ἡδεῖα καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπεν καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότριόν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκεῖνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνιον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρόνης) ἐξείργασται *Θουκυδίδη*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse *Virum egregium*, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydeam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est *Graeculi*, minime digna quae viros excerneret eruditissimos; secunda, ut est captus *Grammaticorum*, ista non inelegans: "Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνειαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λέων ἐγέλασεν ἐνθαῦτα, λέγοντες περὶ *Θουκυδίδου*. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Λέων, aiebant, ἐγέλασεν ἐνθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέραι - - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰλαρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ *Θουκυδίδου*. VALCK.

7. τῶν Ναυκράρων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. *Nobilis Palmerii Ναυκρερίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam *Athenis* olim *Ναύκραροι* fuerint, praeclare *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussaeus* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικά* commonstrarunt. Cur autem ἐνιμον placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκράρων) Ut *Magistratus antiquitus Ναυκράρεις* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocratio*. Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστῆσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν Φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐνεία Ἀρχουσι. τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐνεία Ἀρχοντες ἔπραστοι. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περὶ Ναυκράρων*, quae prae ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum *Thucydidem*. *Pausaniae* VII. [c. 25.] p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέφθειραν τῆς Ἀθηνᾶς ἱκέτας τῶν Κύλωνι ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεσπόρων. VALCK.

7 seq. ὑπεγγύους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεγγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τούτους ἀνιστάσι, pingendaque ὑποστιγμή post Ἀθήνας. *Cylonei* dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in *Solone*. Pactum illud de incolumitate, πιστὴν τῆς σωτηρίας ἐχέγγυον alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτούς - - εἴ' ᾧ μὴδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicum privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον Ἐὐν μὲ κακφύλασσε, propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum lolum. WESS.

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ ταῖς θύραις αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* *Choëph.* vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἐρκέου [ἐρκσιον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* *Epist.* VII. τὸν ἀδελφιδοῦν ὑπερορᾶς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocl.* *Philoct.* 1256. Ἐξεῖλ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στήγας. *Euripides* *Elect.* 750. ἀμειψὼν δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κληδῶν, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κληδῶν: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odyss.* T. 100. WESS.

22. ἐξέπιπτε μετὰ τῶν Λακιδ.) Huc spectat *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 273. οὐδὲ Κλειμένης, δὲ αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατήσχι πρῶτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος ἄλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνέων, Ὀλιχετ' ὅπλα παραδούς ἐμοί. VALCK. — Ἐξέπιπτε *Valla*, a proposito decedit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eicctus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. *ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων.* Μοχ κατῆλθον τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. δέσιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. *Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεόν*) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in *Timesitheo fratrem*, quaerat, spero equidem *Τιμησίθεον τὸν Δελφόν* Herodoto restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura, a *Clar. Wess.* firmata in *Diss. Herod.* p. 165. *Δελφοὶ* et *ἀδελφοὶ* alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem eius* Laurentius ex coniectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεόν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφόν ex *Nob. Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, *Τιμασίθεον τὸν Δελφόν*, *Isagorae* amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφόν et Δελφόν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. B. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. WESS.

25. καὶ λήματας) Semper ita veteres de fiducia animique praesentia. *Λήμα*, captura illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. *Herodotei* mssti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam *Florentiae* auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloecist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. WESS.

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφὶ Λακεδαιμονίου --- ἐκπιπτεμῶσθαι) De praepositione πρὸς, ante *Λακεδ.* perperam vulgo insertà, a nobisque abiectà, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et *Herodoti* et aliorum *Scriptorum* loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam vocolam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφου) *Suidas* προφανῶς ἔλεγεν explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἦγεν: ubi Cl. viri *Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim dixit*. Κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. *Alcaei*, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. κχι.] συγκοφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim absolvere*, *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 140. At in *Polybio* notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφούσιν αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν; lib. III. 49. Habet nonnulla ad *Theophrasti Charact.* c. 2. *Duportus*, non mala, sed ex *Aem. Porti Lexico*. WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἰσὶβαλεῖς εἰς τὴν Ἐλευσίαν) Hoc fecisse secundum alios credebatur *Cleomenes*, dum ex *Athenarum* arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in *Peloponnesum* rediret: vid. *Pausan.* III. p. 212. In Scholio veteri in *Aristoph. Lys.* vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, *Cleomenes*, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ὑπόσπονδος, αἰσίων οἰκάδε πάλιν Ἐλευσίαν κατέσχε: tum facinoris istius cum *Cleomene* socii cives *Attici* dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον μῶν: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic *Thucydidi* lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκρόπολει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι - - ἐν πόλει παρ' Ἀθηναίων. vid. *Celeb. Hemsterh.* in *Aristoph. Plut.* p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et *Herodotum* ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem *Cleomenis* adversus *Athenas* expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit *Pausanias*. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) *Scholiastes* vero *Thucydidi*, non (ut *Valck.* ait) dum - - in *Peloponnesum* rediret; sed, postquam in *Peloponnesum* rediisset *Cleomenes*, denuo *Atticam* invasisse eum tradit, cum *Herodoto* planissime consentiens. S.

8. Ὑσῖας) *Harpocrati*ni, *Steph. Byz.*, *Suidae* Ὑσῖας πόλις Βοιωτίας: [apud *Steph.* quidem etiam Ὑσία, sing. numero:] a quibus non abit *Pausanias*, Ὑσίων καὶ Ἐλευθερῶν, urbium olim *Boeotorum*, ἐρείπια ad *Cithaeronem* describens IX. 2. Qui quidem quin has *Hysias* in animo habuerit, dubium nullum: nam *Herodoti* *Hysiae* non longe ab *Eleutheris*

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi* Aristide, ut alias ostenditur. An *Hysiae*, *Boeotorum* finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οἰόνων αἰσθούρι καὶ Ῥοιδῆς) Ῥοιδῆς qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. *Oenoë* pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἑσχατος τῆς Ἀττικῆς. Huius pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter *Oenoën* et *Hysias*, praeter *Eleutheras*, mons *Cithaeron* interiacebat. *Plataeis* *Thebas* abeuntibus ad dextram erant *Hysiae* et *Erythrae*, quas omnes Boeotiae contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi *Mardonius* παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενος ἀπὸ Ἐρυθρίων, (non Ἐρυθραίων, *Erythraeis*; sed *Erythris*;) κατίσκει δὲ ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπώρεις τοῦ Κιθαιρῶνος περὶ Ῥοιδῆς ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. *Plataeenses* primum viam ingressi, quae recta *Thebas* ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter *Cithaeronem* versus flectebant ἐς Ἐρυθραίς καὶ Ῥοιδῆς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίναντες, ἐπανῆλθον ἐς τὰς Θήβας καί κειθεν Ἀθήναζε διεσώθησαν: corrigendum puto ἐπανῆλθον ἐς Ῥοιδῆς. Ad *Thucyd.* plura dedit de *Hysiis Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad *Asopum* collocantis Ῥοιδῆς τ' Ἐρυθραίς θ', αἱ Κιθαιρῶνος λέπας Νέσθεν κατὰ κήκασιν. Ex *Harpocr.* constat Boeotiae Ῥοιδῶν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in *Antiope*, quae geminos, ut notum, in monte *Cithaerone* pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. Φυλακ

se pro 'Τσις maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μετεβάλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετέβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλεύσασθαι) ἀπαλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, ἅτε δὴ εὐσεβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλέσθαι τὴν συμμαχίαν, Φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλεομένους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρᾶγμα ποιῶν ἐπεχείρουν Ἰππίου (Λακεδαιμόνιοι) hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγήσαντες, ἡγεμόνες τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK,

11. παραλυμένον δὲ τούτων τοῦ ἑτέρου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relictō, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑπεφῆται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἐπεμψαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακεδαιμόνα συμμαχίας δέμενοι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκούρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartaе itaque *Castor et Pollux* rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλαδέλ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυοὶ πλαγίως ἐπεξυγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi. necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἕτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnaeos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartaе religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιω, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliores solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτῆρες (ὄντες,) καὶ γὰρ οἱ παραστάται, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Προτοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπικληταὶ σφί ἐόντις εἶποντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessionē violatā, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. xi, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. ὥς οἱ Διοσκούροι συμμαχήσουσιν

ἤκουεν. Apud eundem H. c. 31; 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκουέων ἐπιφάνειαν γεγονέναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐπικουρήν τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοῖς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπιδίδουσαν, τῶν δὲ ἀνδρῶν εἰδέντο: ad istum locum, Iustini quaedam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. seqq. Τέταρτον δὴ τοῦτο etc.) Poterat πέμπτον dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 63. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguam admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticā coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quemadmodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς Βοηθούς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βοιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἰπποβοτείων τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. F. Χαλκιδίων δὲ τοὺς ἰπποβότας λεγομένους, πλοῦτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλεν Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. B. ed. Cas.] et Aelian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex msstis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἰπποβάται, sed plus priore Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρεΐδης ἱπποβόται, ἵππους τρέφοντος, καὶ ἵππους ἐπιβαλόντος: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρεΐδης ἱπποβάται fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. αἰσβότας, et Philoct. 217. αἰγυβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἱπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρούχων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodolique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus progigni facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἱπποβόται ἱκαλόντο οἱ παχέες) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omisso, ἱπποβόται δὲ ἱκαλόντο οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἱπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἱπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiebat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἱπποβόται dicti sint, an ἱπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἱπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἱπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἱπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἱπποβόται. Comparari quodammodo possunt εἰκῆαι τεθριπποτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολλῶν καὶ ἀεματετροφῆσαι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γιωμόροι, qui Syracusis et alibi, γαμόροι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodieum in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentiorē eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆταντες) Herodoteum ἐμπιδήσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆταντες, quod hic habet Arch. Istas πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέθησάν τε τοὺς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδησαν, καὶ χαλμαῖς τίθριππον (leg. χαλκοῦν τίθριππον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Istae πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιούσαι, κρεμάμεναι ἐν τυχίων περιπεφλευσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, ἀ περιφλαίζειν: περιπεφλογισμένων forte legit Valla. In ista forma loquendi alibi habet σῶον: ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἢ σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἰδεδέατο, ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἔσαν σῶαι ἐν Τεγῇ, περὶ τὸν νηὸν τῆς Ἀλῆς Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνέως ἀποτιμησάμενοι) Pollux δῖμνος legit, sicuti εἰκοσίμνος de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τυχίων περιπεφλευσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δεσμῷ ἐν ἀχλυοίῳ) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχυνθῆντι quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυόσεως ex ἀχλυόσεως. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὅτι βῆν χρεὶ σβενύειν μάλλον ἢ πυρκαϊῇ, apud Diogen. IX. 2. firmanitur; et currus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pausan. I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive* *voetum*, recte *Pauw* et *Reiskius*. *Poëta* *Odyss.* B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην: ad quae *Hesychius*, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς· ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγουν ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰι φῆμαι καὶ κληρόνες εἰσίν. *Pythia* more suo ambigue respondet. *WESS.* — *Homereum* illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, *Herod.* VII. 142. Hoc alibi *Nostro* dicitur ἐξεῖναι ἐς τὸν δῆμον: *Thucydidi*, ἀνενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον. *VALCK.*

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in *Pindari* *Nem. Od.* IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἴγινα, 'Ἀσωπίδες' καὶ Φασί *Θηβαίους* πολεμοῦσιν 'Ἀθηναίους' ἐκπεσεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἐλίσθαι συμμαχοῦς· δι' οὗ τοὺς Αἰγιήτας ἐλίσθαι, hac forte ex narratione. *WESS.*

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπειν ἔφασαν) *Etsi* haec *priscæ* superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίπτειν *Med.* et *Ask.*, docte a celeb. *Viro* expositum, recepto non antepono. *Spartanorum* *Locrensibus* responsum apud *Zenobium*, de quo superius, [*Adn.* ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ *Διοσκου- ρους* αὐτοῖς ἐπιπίμπουσιν, stat contra istos *Codices*: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπεδίδοσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit *Thebanos*. Accedat *Philostrati* illud, *Heroic.* lib. XIX. p. 743. ἐπιδὴ ναῦς ἐς Σαλαμίνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias *Graecis* *Aeacidas*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακὸν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in *Aeginam*, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; *Locri* *Italiothæ* *Aiacem*, *Oilei F.*, inpetraverunt ab *Opuntiis* apud *Pausaniam* lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, *vacuum locum*, *Locri* reliquerint, teste *Conone* *Narrat.* XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus *Heroas* fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. *Plutarchus* certe pugna *Salaminia* *Aeacidas* παρακεκλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in *Themist.* p. 119. e. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπεκαλέοντο Αἰάντα τὸν *Τελαμῶνος* lib. VIII. 64. et ἐπίκλητοι *Tyndaridae* supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, *Hesychio* interprete. *WESS.*

CAP. LXXXI. 6. ἔχουσιν ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμᾶς ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - - ἔχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προσφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leontychidae ἢ ἐς τὸν Δημόκριτον. τὴν ἔχθρην ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, κελνεῖν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἐσινέοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἐξικνέοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἀσινέοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινέεσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἐσινέοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινεόμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἐσινέοντο) Neque Ionice dicitur σινέεσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηλέοντο, scriberem ἐσινέατο: hoc Ionicum pro ἐσινέοντο: ex utraque forma conflatum ἐσινέοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἐσικνέοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καρπὸν ἀπεδίδου, vel ἀνεδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἐσινέοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἐσικνέοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in ω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήσομεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem ε ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προοφειλομένη) *Pristina inimicitia*, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus *debitum*: προοφειλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiue Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προοφειλομένη, *adaucta*? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, τοιῆσδε sollicitari non oportuisse: Vide c. 88. WESS.

5. Δαμῖνης τε καὶ Αὐξησίας) Utriusque apud *Pausan.* memoria; et *Auxesia*, Αὐξησίας, in *Themistii* Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavius* Romanorum *Damiam*, sive *bonam Deam*, ex *Festo* optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀβρήτοις ἱερούργιαις apud *Epidauros* c. 83. *Paria Reiskius* in *Miscell.* Lipsiensibus. WESS.

Ibid. Δαμῖνης τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμῖνης nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλίης, cui notae fuerint Θαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad *Poll. Kühnius* VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud *Herod.* dictam scribit Αὐξησίην. Binis in locis Deas ex *Herod.* commemoravit *Pausanias*, cuius editum exemplar utrobique Δαμίαν nobis offert et Αὐξησίαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praeferendam censeat, tacet ibi *Kühnius*. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, *Scho-liast.* *Aristid.* ined. in codice *Clar. Burm.* primum in *Panathen.* T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυροῖς γὰρ λιμνῆτοςσι ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμῖνης καὶ Αὐξησίας, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem *Cod.* scholion est hanc in rem memorabile in *Aristid.* *Themist.* T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδάυρισι λιμῶ διεθθίροντο ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἐλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Δῆμητρος καὶ Κόρης, Ταμῖας καὶ Αὐξησίας. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus *Cererem* et *Proserpinam* cultas, sive *Matrem* et *Liberam*: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. *Herod.* VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret *Epidauriis*, iussi sunt divinitus istarum signa *Dearum* dedicare, veluti θεῶν καρποφόρων, qua adpellatione *Tegeatae Cererem* colebant et *Proserpinam*, teste *Pausan.* VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Λαμίας -- εἰπόντες Ἡροδότου -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢ ἐν προειρημένα· πλὴν τοσούτῳ γε, ὅτι εἰδὼν τε τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἑλευσίῃ θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θεαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμίας: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίῃ, alimentaque mitia terris. Festi verba e voc. *Damium* valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea *Damia* dicebatur: apud Macrobi. Saturn. I. c. 12. p. 245. *Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est.* VALCK.

7. κότερα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποίεωνται, quia αἱ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἡ μένομεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότερον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἄλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνῃσι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πᾶνν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11, a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) Kluitii coniectura, ξύλου ἐρῆς ἐλαίης, ob proxima sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSELING. in Addendis.

11. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἱκανοῦς, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωριδί νόσῳ -- φύτευμα -- Ὁ τᾷδε θάλλει μεγίστη χώρα Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνῃσι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνῃσι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιούχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyraldo memoratos, Ἀθηναὶν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones: quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθηναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Αἰοπατριον καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Ios. Scaliger] Aoratrium in Deos refulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspisor in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta iusiurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενέα. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας - - - ἐίδεσσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες ἐς Ἐπιδαυρον ἐίδεσσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cohebant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemnitas erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληφόμενους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον κατακτενεῖ τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γιγνώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια : et Aristid. T. II. p. 129., δοῦναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebendi repetendique. VALCK.

7. ἄτε δὴ ἰόντες διάφοροι) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διάφοροι in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic εὐν ἰῶν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰῶν διάφορος τοῖσι Ζαγκλίοις. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμεισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Δέσβοι δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμεισαν c. 98. et ἐκόμεισαν ἐς Ἀμαθεῦντα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἐκόμεισάν τε καὶ, rescriptum ἐκομίσαντες καὶ aut ἐκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσωνται cap. 85, 6. mediā verbi formā. S.

[18. ἄβητοι ἱερογύαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνθέντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμῆνιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήσαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro σὺν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaeffero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνῆκται, ξυμμίμικται, ξυστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in σὺν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τοῦτους etc.) Reiskii τακτῶς firmo caret tibicine; τοῦτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aegiam simulacra repetitum: sic τεντίων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic *ἰπειρώτο*, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer *Gronovium*, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. *ἰπειρώτο*) Gronovio iure merito placuit *πειρᾶν* ex *Med.* codice. Hoc *Vallam* legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- conatos esse. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, *ἰπεὶ πειρᾶν*, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, *Porti* docebit *Diction.* in voce *Ἀπαρέμματα ἀντὶ τῶν παρατακτικῶν*. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset *missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες*. Parum prodest [*τουτίων*, quae est] lectio *Arch. Valla* dedit *triremem* --- cum civibus quibusdam: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: *ἀποσταλῆναι τριῆρῃ μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἰπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα* --- *πειρᾶν ἐκ τῶν βαθρων ἐξανασπᾶν*. Ut hic *ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν* nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud *Thucyd.* IV. c. 80., τῶν *Εἰλωτῶν* --- *ἐκπέμψαι*. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit *Borh.* At post *τούτους, ἰπεὶ* --- *πειρᾶν*, requirebatur aliud verbum ad *τούτους* relatum, quod nullibi comparet; nam *ἀποσπᾶν* quidem, quod sequitur, a *πειρᾶν* pendet. Quod *τουτίων* praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librorum accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi *τούτους* ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, *τούτους ἀποπεμφθέντας* --- καὶ ἀπικόμενους --- *πειρᾶσθαι* etc. *Πειρᾶσθαι* dico: nam *πειρᾶν*, activā formā, non memini ea notatione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus *ἀποπεμφθέντες* et *ἀπικόμενοι*: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποπεμθε. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιᾶν h. l. ex παραδιεσθῶσαι natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum ἐπειῶντο in περιᾶν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλιστα εὐδοκίμησαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μανῆναι ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ'. 698. καὶ δὲ ἀλλοφρόνεοντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ εὐναυμαχῆσαι) Laudare διανυμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in Passion. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρεῖται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διανυμαχέειν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἑμβολὴν διεναυμάχουσι τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? Tantum religio potuit suadere etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγινάλην) Videlicet νῆσον. Alibi ἐπ' Αἶγιναν, ἐς Αἶγιναν III. 151. Venit inde Αἰγινάϊος, Αἰγινάλη, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρῖναι, quod expulsum est, [et cum ἦσαν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Adsciscendum ex praegressis διαφθείραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem *Valla* et *Galeus* induerunt. Suspectum autem, in πυθομένας δὲ τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δὲ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit *Duris Samius*, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. *Eurip. Hecub. vs. 933.* ὑπέστρεψεν ἄγγελος, ὃν περιστάσαι τῶν τεθνώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἠγασάμενοι τὸ πρᾶχθῆν, περιείδον τῶν γυναῖκων τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντεύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter nar-
raverat *Duris* in opere de Finibus Samiorum: [immo, in *Annalibus Samiorum*: conf. *Animadverss. nostras ad Athen. T. II. pag. 645 - 648.*] illinc certe tradit Scholiast. in *Eurip. Hecub. vs. 933.*, Athenienses, ὑπὸ Αἰγινήτων πειρα-
τευομένους, στρατιὰν adversus Aeginetas misisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (*Argivos* habet *Herod.*) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσαι τῶν τεθνώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι ἐξε-
τύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusae fuerant, abstulisse mulieribus Athenien-
ses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἰσθῆτα, inquit, μετίβαλον αὐτίαν εἰς τὴν Ἰάδα: et ἐστῆτα Δωρίδα mutatam vo-
luerunt εἰς τὸν λίνον κινῶνα, ut ne fibulis uti necesse habe-
rent. Quid diceretur Δωριάξιν, praeter alios ibidem tradit Schol. *Eurip.* Et *Aelius Dionys.* apud *Eustath. in Iliad. ξ'. p. 963, 17.*, αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φοῖ, κόραι διημέρουν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημέναι. *Pythae-
netus* apud *Athen. XIII. p. 589. f.* Periantrum scribit, cum videret *Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην*,
(ἀναμπεχόνος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ φνοχόει τοῖς ἐργαζομέ-
νοις) ἱερασθέντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum mu-
liebre vestimentum περονάτεις et καταπτυχῆς ἐμπερόναμ dici-
tur *Theocrito Eid. XV. vs. 21. et 34. vid. Aeliani Var.*

Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. vs. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur. Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν -- Πελοποννασιστὶ λαλεῦμεν. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες τὰδε εἰσὶν, --- ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλεύθεροι, ἀπ' αὐτονομίου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox Wess. ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσωσι, nec nōn ἐσθῆτα μεταβαλέειν, ex Pavii et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structurae consimiles. WESS. — Inter ζημιώσωσι et ζημιώσουσι, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat Schaeff. eumque secutus Borheck; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus msstis cunctis. S.

19. τῇ Κορινθίῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. Machon in Athen. lib. XIII. p. 582. v. de scortillo Glycerio, Κορίνθιον παράπηχυν καὶ νέον λήδιον ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνεον κιθῶνα, tunicam lineam, sed χειριδωτόν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνα. Vestem amictui supra humerum fibulā, ne plane nudas se darent, necebant, teste Aeliano Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in Schol. Eurip., seu Δωριζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod Clementi Alex. Paedag. II. 10. p. 238. adpositum a Sylburgio, per hic erit accommodatum: Ἐλέγοντο αἱ ταύτην χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδῶτω, Δωριίζειν· ἐπεὶ καὶ Δωριεῖς οἱ Λακῶνες ὥς περ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδατοῖς χρώμεναι, Ἰωνίζειν· ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι· διότι Ἴωνες εἰ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀποικίσεις, ἐκαλοῦντο. Ad sunt ibidem conplura, aequae proficua, quae relinquo. WESS.

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο etc.)

Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἰτ., ἐν τῇ ἑ. τῶν ἱστοριῶν νόμον Φοῖ δέσθαι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυτῖας, μὴδὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἱπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur Inst. Or. II. c. 17. *E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τρεχοῦ, γαίης τε, καμίνου τ' ἑκγυκον εὖρε, Κλεινότατον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. f. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες (κεράμια ποτήρια) αἵτε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* Saturnal. V. 21., *Eratosthenes*, αἰτ., in *Epistola ad Hagetorem Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν τοῖς θεοῖς, εὐκ ἀργύρεον, εὐδὲ λιθοκέλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. b. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλίας: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. Neacr. pag. 751. adde *Meurs.* de Pop. Att. in Ἀναφλυστος. VALCK. — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλίας γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικὴ vel κεραμίτις, alia γῆ σμικτις, alia σιδιρίτις, σημαντρίς, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

adiiciendum sit apud *Macrobium*, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλιάδος legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισιν) Olim ita, et vere. Ubi vero ἐξ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82: fuit. WESS.

5. ἰδῆεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίεν, δικάειν, et huius moduli plura, sese offerant, placuit msstorum praeiudicio ἰδῆεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτων ἀδικίου *Cel. Gronovius* iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc *Cl. Reiskium* latuit. WESS.

15. τίμενος ἀπέδεξαν) Praecedens τίμενος ἀποδέξαντας [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τίμενός οἱ ἀπέδεξε ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανεῖῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινήτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τι ἐπεπόνθει πρὸς Καμβύσῳ ἀνάρσια. Portus plura. WESS.

CAP. XC. 14. τοὺς ἐκτηντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint *Musaei*, ab *Onomacrito* *Hipparchi* *Pisistratidae* tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. WESS.

CAP. XCI. 3. νόῳ λαβόντες, ὡς ἐλευθέρον μὲν ἰὸν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae *Lacedaemonios* moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. f. hinc etiam occasionem captasse *Herodotum* criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κισθῆλοισι μαντησίῳσιν ἐπαρθέντες ἀνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχόμενους ὑποχειρίας παρέξειν τοῖς Ἀθήνας, ἐξήλωσαν, (τοὺς τυράννους) has voces e scholio natas atque eiiciendas arbitror: καὶ δὴ μὲν ἀχαρίστῳ παρῆδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. δῆμῳ ἀχαρίτω: ut habent ἀχαριτώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus Lacedaemonios, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., νομίζοντες τὰς Θήβας, ἐὰν αὐξήσωσιν, ἔσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὡς πρὸς ἀντίπολιν τινα. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] *populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντίρροπον, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πιθαρχέσθαι ἔτοιμον, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem.* VALCK.

5. κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος) Tum illi ἰθελοκείρον, ὡς δεσπότη ἐργαζόμενοι, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. ὑπὸ του τυραννίδι pergenti manum iniicit. Non sunt ignota ὑπὸ του διχομόνων βεβλάσθαι Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., τῶν δ' ἐκ θεῶν του Sophoclis Oed. Colon. vs. 384., conpluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox πιθαρχεῖν ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, *Abreschio* consentiente. At illa vide, [lin. 8.] ἐς δ' καταφεύγουσι οἱ Πεισιστρατίδαι, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utrunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commentis ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide *Var. Lect.* Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται) Varie exponunt. Laurentius, *inflatusque superbe, famam auget.* Stephanus, *atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget.* Post eos Portus, *superbiam spirans, crescit,* non inconcinne. Quibus omnibus φύσας per syncopen vice φυσήσας. Quid si pictum olim φυσας fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? Μεγάλα φυσῶντες, maiores spiritus summentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., πολιτικὸν φύσημα

Φυσῶντες Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἑαυτὸν Alciph. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praefereunt, neque Scriptori tamen, poetas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν Ἐμοῦ κολαστοῦ προσηυχῶν, Φύσῃ Φρένας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δῦσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ Φύσας Φανῇ Φρένας ποτὶ. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirmant, qua φύσας pro Φυσήσας poneretur secundum Portum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ Φυσῶν (vel Φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ εὐκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superborum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δοκεῖν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δοκοῦν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν Οὐδὲν γεῶσι βίοντι ὠγκώσας μέγα. Εὐκλεία δ' εἰς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίζω. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν Φυσῶν. Ἀνδρῶν πολιτικῶν Φύσημα Φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐφύσαν οἱ Λάκωνες ὥς ἀπόρθητοι ποτὶ; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec φύσας per syncopen ex Φυσήσας formatum statuere opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his Φρένας Φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρένας Φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν φύσας αὐξάνεται est fama nactus augescit. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-

ctionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scil. vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, maiores quotidie sibi spiritus sumit; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligitur, magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget. S.]

23. αἶμα ὑμῶν ἀκείμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀπικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. Homerus Iliad. v. 115. Ἄλλ' ἀκίωμαθα θᾶσσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρώπῃ τῷ ἐξ ἡμεῦ ὑποκείμενῳ ἀκίεο: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκίεσθαι τὴν αἵμαρτάδα. [Similiter h. l. intelligitur ἀκείμενοι τὰ ἡμέτερον.] Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Aeschinis Dial. III. 15. μένους δὲ ἀκίεται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀρκίται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπιλόμιθα, quod auctius ex Med. accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσιπλῆης) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito Plutarcho II. p. 860. F. Σωκλῆους διελθόντος. [Nunc quidem et apud Plutarch. Σωσιπλῆους editur, et mendose Σοσιπλῆους olim in ed. Francf. 1620. Vide ed. Hutten. T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur Socrates et Sosicrates; Sophanes et Sosiphanes; neque contrahantur a Graecis nomina Σωσίθεος, Σωσίβιος, Σωσιγένης, et similia. Σωσίπατρος vocatur in Ep. ad Rom. xvi, 21., qui Act. Ap. xx, 4. est Σώπατρος, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεσσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σακούνδος καὶ Γάιος, Δερβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt H. V. et Adr. Heringa. VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ ὁ, τε οὐρανός) Auscultavi Eustathio, H. Stephano, Porto. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτε ferre alterum nequeat? Recte H. Steph. adscripsit Ovidianum, Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient etc. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

3. et seqq. Prima Corinthii Sosiclis oratio: Ἡ δὲ ὁ, τε οὐ-

ραὸς ἔσται ἐνερθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετῴρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κάτω γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνω εἰς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 557. 86g. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγματα, οὕτως εἰ πιταξόμεσθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ αἰσίῳ πολιτείᾳ Atticam opponit τὴν ἰσὴν καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἰσῶν καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγείται ἑαυτῷ μετῴναι ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς κατιστηκυίας. Saepius ἰσονομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635: et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρύτανις, ὃς βασιλείῳ εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀθηναίους, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commodè sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. εἰδίδουσιν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula conubii tritium est ἐκιδδόναι. Sic II. 47. οὐδὲ σφι ἐκιδδόνθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγισθαι ἐξ αὐτῶν. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid: Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἐμὴν: iterumque οὔτε γὰρ ἂν τοι δῶην θυγατέρα. WESS. — In istis εἰδίδουσιν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωκόροις μετεδίδωσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato* de Legib. VI. p. 771. E. *ignorare non oportet*, παρ' ὧν τί τις ἀγεται, καὶ ἃ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, διδόναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. d. VALCK. — Conf. Nostrum I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χωλή) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίλοχος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo priorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χωλή οὔσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex *dicterio Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡετίων ὁ Ἐχεκράτης) Codicis *Ask.* Ἐχεκράτης *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthum* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centauros* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. Aetas et tempus non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο) *Commodius* delebuntur *commata* post γυναικός et post ἄλλης interserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliàs usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, cius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδὲ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο, omissa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid.* *Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐς Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς etc. pro οὐς οὐδὲ Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 695.

γῆ δ', οὐδ' ἀήρ, οὐδ' ὠρανός ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' ἀήρ etc. S.]

31. τέξει δὲ ὀλοίτροχον) *Oenomai*, τέξει δ' ὀλοοίτροχον [conf. *Var. Lect.*] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοοίτροχους plerique Codd. et *Suidas*; quas quidem vocabuli discrepans originationo apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Λάβδα κύει, τέξει δ' ὀλοοίτροχον: sic vulgatur in excerptis *Eusebii* ex *Oenomao*, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοοίτροχον. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a *Villoisono* in Scholiis *Venetis* publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: 'Ολοοίτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπύκτον βλαπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γουπυεύς [ὁ Γουπυεύς ed. *Vill.*] δασύνει, ἵν' ἡ ὀλοοίτροχοιδῆς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀστήρικτος οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμαππίας *Vill.*] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανός δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι καὶ παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν *Vill.*] ὀλόν καὶ δεινόν. ἐπενθετικόν δὲ τὸ περιττόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον· καὶ δὲ αὐτοὺς ἀναλογίσαι τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, *Od.* A'. 52.) [καὶ ἔδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοοίφρωνος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. Basil., quem a Clar. I. I. *Wetstenio* habui utendum, Scholia complectente in *Iliada*, atque *Iliadis* *Homerae* *Paraphrasin* utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in *Iliad.* N'. p. 893., excitans et *Herodotea* ex lib. VIII. c. 52., ὀλοοίτροχους ἀπίσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (*Κυρ. Αναβ.* IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. Paris. VALCK.

32. δικαιώσει) Oraculi ultima, δικαιώσει δὲ Κόρινθον, in *Vallae* Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. *Poenae*, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατι λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίνην ἐκάστου ἀδικήματος ἰδικαίει: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Acrocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. *Strabo* tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, ὡς ὃ πάντες ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡερίωνι γενόμενον) Ut paulo post legitur, ὁδὸν συναδόν τῷ Ἡερίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡερίωνι γενόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρέφες τε τοῦμόν σῳ προσουδίσας πάλῳ. Sic eleganter, loco προσουρίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετέωρον, προσουδίξει τι καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei וַיִּשְׁחָד 2. Reg. VIII, 12. et וַיִּשְׁחָד לֵן יִשָּׁן Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyr. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐποουδίξιν Hesychius interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγέλασε τὸ παιδίον) Respicit haec Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. F. Κύφελον οἱ πιμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπετράποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — Eustathius; τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσγελάσαντες τοὺς τοκίας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. F. ὃν οἱ πιμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, Cypselum, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσγελάσαντα aut προσμειδάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiantis labello arridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. WESS.

70. φέροντα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατὰκρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.]
Med. ἀπικνίσιντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequae in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Msstorum* τὰ δὲ καὶ ἐγένετο. *WESS.*
 — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σπηρίας εἵνεκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελῖδαι τὴν Λαέρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέθεσαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. *VALCK.*

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τὰς δὲ λαέρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a *Cypselidis*, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαντευομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. *Cypselo*, cui a teneris *Bacchiadae* insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδέξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis *anceps*, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδέξιον, *auspicatum*, quoniam *Cypselus*, τῷ πύονος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδέξιον ἔπος adpellantis *Iov. Tragoed.* c. 43. p. 692. *WESS.* — Istud κρυπτομένη, quod pro μαντευομένη veteres nonnulli *codices* praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. *S.*

84. Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησείως βίαις ἀναφερόμενος*

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαΐνον οὐδὸν
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.

Ἦλυθεν εὐνομένην διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
δάσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίῳ πόλιν ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγών Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεῖ
Ἡσιόδος, Μούσῃσι τιτίμενος ἀθανάτησι· etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δόμον ἰσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον εἰσκαταβαίνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis praebeant exemplaria, ἰσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπέος) ἰσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφωνίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσκαταβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσκαταβαίνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intum Pythiae descenderit penetrabile, (εἰς) πολυστεφῆ μυχὸν, Aeschilo dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κύψελος Ἡσιόδης) Oenomaί Αἰακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cuius patronymicum Ἡσιόδης, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. WESS. — Κύψελος Αἰακίδης, quod praebet Oenomaίus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κύψελος Αἰετί-

δης, *Aeetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡερίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνεμος, ἡνεμόεις: etc. Nusquam inveniuntur ἡνεμος, ἡμαθος, ἡετός. Ionice quoque, et passim poëtis, aquila dicitur Αἰετός. Non itaque patronymicum Ἡερίδης, sed ab Αἰετός formari debuit Αἰετίδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰετός ἐν πέτρῃσι κύει, τέξει δὲ λέοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadae, Αἰετὸν esse τὸν Ἡερίωνα. Ab Αἰετός autem Αἰερίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡερίων nasci potuit Ἡεριωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad Alexandrini fortasse *Heraclidae* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός" --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. aequè ab Ἀνθεμος formatum Ἀνθεμίδης, atque ab Ἀνθεμίων Ἀνθεμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγκοπὰς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῖο Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῖο, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῖο Κορίνθου, an κλειτοῖο, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῖο offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῖο adfertur ex ora *Steph. Pass.* *Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in *Var. Lect.* nominavi, sed et membr. *F.* in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παίδων γε μὲν οὐκ ἔτι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, omissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τριγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit.* lib. V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo *παίδων γε μὴν εἰσὶν παῖδες*. Quae mihi quidem violenta videtur: *εἰσὶν* certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, *ἀμφιδέξιον* est, et pro more *ambiguum*; huc. ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, *καὶ παῖδες* *Dio Chrysost.* explicandi causa, *ὧν εἰς αὐτὸς ὁ Περίανδρος*, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Co- „rinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit *παίδων γε μὴν οὐκ εἰσὶν παῖδες*. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. *διαπλέξαντος τὸν βίον*) Ionum sermo pro vetere *διαπλεύσαντος* postulabat *διαπλώσαντος*, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. v. *ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον* iucundum quidem est et poëtis rhetoribusque probatum. *Πλόον* vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator *διανήξασθαι τὸν βίον* alià figurà. At, quod in tot schedis *διαπλέξαντος τὸν βίον*, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. *ὁ θεὸς, γλαυκὸν πλέξας τὸν αἰῶνα*: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. v. hunc habe: *Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε*: et de *Pheretima*, *οὐδὲ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε*, in fine *Melpomenes*; aliaque, a *Cl. Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emerit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. *διαπλέξαντος* audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenarius* ad *Euripid. Phoeniss.* p. 448. *διαπλεύσαντος*, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. *διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ*) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet *Athenagoras* in libello *περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν*. Quae de *Cypselo* tradit Noster, partim firmanitur illa narratis *Polyaeno* V. 31. et *Suidae* in *Κυψελιδῶν ἀνάθημα*: ubi ad *Theophrasti* verba praeceptor illius comparari poterit *Aristoteles* Polit. V. p. 159, 21. et *Oeconom.* II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε, placide vitam exspiravit: hoc *Herodotea* dicitur phrasi, διέπλεξε τὸν βίον εὖ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Msstis *Herodoto* restituendum διαπλέξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλεῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit *Herodotus*. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus *Herodoti*, cuius crudelis *Pheretima* vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον *Herodotus* dixit, ut latino dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. καταστυσάμενος τῶν πρηγμάτων) Inpeditior structura *Pavio* et *Reiskio* extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ὃν τινα ἂν τρόπον τῶν πρηγμάτων ἀσφαλέστερον καταστυσάμενος: neque adeo ὃν τινα τρόπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὃν τινα τρόπον. Idem in *Abreschii* coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα) Persimile *Aeschinis* in *Ctesiph.* p. 81. καὶ πολλάκις ἀνεποδίζον τὸν γραμματέα, optimeque cum hoc compositum a *G. Budaeo* *Comment.* p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκέλευε -- τινὰ -- τῶν ἀσταχύων ὑπείχοντα imitatur *Philostratus* Vit. *Apoll.* lib. V. 36. μὴ τίμνε τῶν ἀσταχύων τοὺς ὑψηλοὺς τε καὶ ὑπεραίρωτας, magis tamen ex *Aristotele* Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti *Aldrobandin.* et *Casaubon.* ad *Diogen.* I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in *Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.*

104. τῶν ἀσταχύν ὑπερέχοντα κολουῶν) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud *Diogen. Laërt. I. 100.* multa notarunt viri docti; *Menagius* etiam attigit *Philostrati* locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus *Euripidis, Suppl. vs. 448. Quomodo tandem, γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις, Ὃταν τις, ὡς λειμῶνος ἥρινοῦ στάχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ πολωτί-ζῃ νέους;* Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet *Aristoteles Herodoti, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμός,* inquit, *τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρόπον τινὰ τῷ κολουῖν τοὺς ὑπερέχοντας:* quod [ibi] sequitur καὶ φυγαδεύειν, ab *Aristotele* non videtur adiectum: conf. *Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἢν οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουον τοὺς ὑπερέχοντας, μισιστάντες ἔτη δέκα.* In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem *Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη:* istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenā, qua suos cives mulctandos censuit *Heracitus*, cum amicum *Hermodorum* expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμέων μὴδὲ εἰς ὀνησιὸς ἔστω, [*Laërt. IX. 2.*] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit *Isocrat. in Epist. VI. p. 422. A. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονιματάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογῆσαι:* verbo, quod vulgatur, αἰμυνοῦνται, substitui λυματοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt *Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 285, 286. et I. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.*

120. ἰς Θισπρωτεύς --- ἐπὶ τὸ νεκρομαντήϊον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄργον δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θισπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάσαι νεκρομαντήϊον αὐτέῃ, Pausan. IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοσσικούς. Hesychius: Θεοὶ Μολοσσικοί· --- ὅτι ψυχοπομπεῖόν ἐστιν ἐν Μολοσσοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκρομαντήϊον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione Deuteronom. c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, I. Samuel. XXVIII. Eadem, quid enim prava religione fertilis? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspicere, his usum ad Homer. p. 1667, 61. [Od. p. 410, 37. ed. Bas.] et Plutarch. T. II. p. 1104. D. ubi querelae rigentis Melissae. WESS.

130. ὃς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχθη) Nefarium et foedum Periandri facinus ex Nic. Damasceno excerpit Suid. in Περιανδρος. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquit, alios affectus ira sibi subiecit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuerunt complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periander certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thaliae cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. [Gronov.] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσης ἐμίχθη: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνειν τινα (ταριχευτὴν) φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῳ γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίχθη τις τεταριχευμένῳ σώματι: apud Herod. ἐμίχθη τις νεκρῷ ταριχευθεσμένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχθη: quibus Periandro non obscurum explicat Herodotus imaginis Melissae dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἱππὸν Περ. τοὺς ἄστρους ἐπέβαλε. Mirifica narrat Athen. XII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, Is. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissae Periander κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua Melissa ῥιγοῦν τε καὶ εἶναι γυμνή: tractavit

ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK. — Gronovius, loco olim vulgati *νεκρῇ* suo e cod. Med. *νεκρῇ* adsciens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, *ἦν* istam sic convertit, cum *Melissa iam cadavere coierat*. Multo commodius *Valla*: cum *Melissa quamvis defuncta coierat*. Quam interpretationem merito probans *Valckenarius*, revocandam priorem lectionem *νεκρῇ* censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud *νεκρῇ* non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, *νεκρῇ* vero aut operarum errore in *Aladinam* editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum *Herodoto* esse. Ad haec vocab. *νεκρῆς*, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem *νεκρῆ* neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, *νεκρῆς*, ἄ, ὄν, mortuus; foeminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

139 seq. Τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intactum. *Vallae* lectio Codicisque Arch. καὶ τοιοῦτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιοῦτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ὧς Λακεδαιμόνιοι. In proximis *Herodoti* dixisse videtur *Sosicles*: ἡμεῖς δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θάψαμεν μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμεῖς αὐτοὺς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in *Thucydidis* suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse *Periclem* p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμόνιοις, verum μὴ σφίσιν ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι: mecum sentit scriptor *Scholij* in Cod. Basil. p. 32. εἶμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμόνιοις, ἀμάρτημα τοῦ γράφειν, ἐνθέντος τῷ κεμένῳ ὅπερ ἦν ἐμνήσεια τοῦ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes *Thucydidis* subiecta Scholia p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακεδαιμόνιοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμόνιους ἀπὸ

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἐκείων (τῶν βαρβάρων) --- μὴ ἐλευθερῶσαι. VALCK.

140. καὶ τοιούτων ἔργων) Ita ni dederit, δις ταυτόν. Sosicles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτε, quippe ad narrationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἰπαντος ἐλευθερῶσαι, πᾶς τις) Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτίων, potuerat relinqui. Societem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοπρώτον γνώμην ἀπεδίξατο ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro ἐπεμαρτυρέοντο [l. 11.] ex superioribus ἐπεμαρτύροντο mavult Reiskius. Ἑλλάδα vero πόλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis adfirmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλὰς στολή ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere possunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἰπαντος ἐλευθερῶσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debebit pati ut liberae mancant Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως, et πᾶς τις dedissent, suspicari poteras loco ἐλευθερῶσαι πᾶς τις oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippiam a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω εἰς Σίγειον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisistratus filio netho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. — Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mitylenaeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἔλαβε) Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχίλλειον: quod Berkelio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis causam, fuisseque olim in Mitylenaeorum ditione, Strabo XIII. p. 896. B. [p. 600. ed.]

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρέλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρέλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμεον γὰρ, ἔκ τε Ἀχαιλίου etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Alcaei carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec ista si ratione digerantur, evanescunt pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum; fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐτιδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum extruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεῖον scribit ἐπιτευχισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμεον;

inquit, ἐκ τε Ἀχιλλεῖου πόλιος ὀρμεώμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ συγχόν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch.* Stanley, *Menagius* ad *Diogen.* Laërt. et *Simson* in *Chron.* ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο). Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. ὅτε οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γινόμενον, ὑμεῖς δὲ κείνοισι τὴν ἐν Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν - - - γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque ulți una cum Menelao raptum Helenae fuerunt. Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice Pass. συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in *Var. Lect.* De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. *Wess.* fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbatior, eliminavi. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναῖον etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. Alcaeus apud Strabonem XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. Cas.] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερόν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' ἐνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλεκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. In quis ἀλεκτορὶν, galeam intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae Herodotus innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' εἰ ἐντα δ' οὐχ. (Salvus est Alcaeus, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν ἀλεκτῆρα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Clypeum ipsum in Caesiae Minervae templo Athenienses suspenderunt: sive, quae Nostri verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυσι Ἀθηναῖοι καὶ σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναῖον. In Alcaei dicto ἀλεκτῆρα ex Pindarico usu, alia quidem ibi notione; quae ad clypeum, periculi propulsorem, transire potuit. Si qui ἀλεκτορὶν Casauboni

Herodot. T. VI. P. I.

H

praetulerint, fruuntur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἐπιτίθει ἐς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κειλεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γραφόμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο Φιλοσόφους ἐπιτίθουσιν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. D. et Anna Compnea Alex. p. 39. v. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας etc.) *Ista lamentatus ad lyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιτίθει ἐς Μιτυλήνην, dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcae carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κειλεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' εἴη ἡ δ' οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξήτριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν Φεύγων ἐκΦεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυος Ἀθηναῖοι, καὶ εἴθε ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων τὸ ἐν Σιγείῳ. Quod cuivis accidat, sibi clypeum reliquias dedecori non futurum credidit Poëta, vir alias strenuus et bellicosus, μάλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochο: οὐ δὲ ἤδειμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, --- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.*

9. κατήλλαξε Περικλῆς) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiarum, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἐῶντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἐῶντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπεμπε ἐς τὴν

Ἰωνίαν, ἐπικαλούμενός σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius conguessit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σόοι εἶναι) Cur σόοι, quam σῶοι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβλέειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβάλλειν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰσὶν ὁμοῦ διαμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in florente civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, libreriorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἐγγύς, prope, circiter) διαμύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* 'Εκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γάρ γένοιτ' ἄν μάλλον ὀλβιώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλείον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδίπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μηλάνθιον* nomen quaero. Codri pater *Μέλανθος*, Bacchus *Μελανθίδης* in celebritate versantur, neque ignotus *Μελάνθιος* est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* Rhetor. III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχέκακοι ἐγένοντο praeferret, quod *Plutarchus* Malign. p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἰσας Ἀρχεκάκους; *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiuspiam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulo ἀρχέκακοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο minime quidem cum ἀρχέκακοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. 4. p. 395, 19. Φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ, τοῖς Ἰωσὶ πεμφθεῖσαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. αἱ Ἀθηναῖσι ναῦς ἐξέπεμψαι Ἰωσὶ τιμωροὺς ἀποστᾶσι βασιλείῳς ἀρχεκάκους τολμήσας προσεῖπεν, ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχεκάκους, sed ἀρχεκάκους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. Alexandri quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν κατὰθῶν: sic qui primus malorum caussa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἴκοσι τριήρεσιν ἔπλευσαν ἐπικουρήσαστες τοῖς Ἰωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello prae buerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae causae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum *Xerxis* coniugi tribuit *Maxim. Tyr.* XXIX. c. 6. ἐπιθυμεί ἡ Ξέρξου γυνὴ θειραπανιδῶν Λακωνιδῶν καὶ Ἀτθιδῶν καὶ Ἀργειάδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς - - ἡ Ἀσία ἐξοικίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολιδῶν. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελείη) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελίη ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖσι Παιδοῖσι) *Ultimum Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παιδοῖσι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικέατο a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πέντε τριήρας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. v. *Herodotum* in transcurso tantum *Eretriensium* fecisse mentionem, illorum παρασιωπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδιδμον. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex *Codd.* sananda sunt, ut legatur: ἥδη γὰρ, ὥσπερ ἐκ τῆς Ἰωνίας συνεχυμένης, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατεναυμάχησαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Mallotes*. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab *Eretriensibus* liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam *Eretrienes* in *Asiam* militatum veniebant in gratiam *Mitesiorum*,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς συμμαχίαν ἐκατέρων διέστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in *Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* VII. Sap. p. 153. E. πολλά πράγματα παρὰσχὼν Ἐρετριεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἔπεισεν: errat interpres: πεδίον Ἀηλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀηλάντος. Nobilior forsitan illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἷμοι ἀναλακείης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωσι, Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Bruck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιήνεικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήνεικαν. *Herodotus* I. 18. Χίοισι τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον συνδιήνεικαν, addita αὐξήσει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus* *Bell. Iud.* I. xiv. 4. στρατείας, --- αἷς κατ' Αἴγυπτον αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιήνεγκε. *Philo* *Iud.* de *Agricult.* p. 209. c. συνδιαφίρεσθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium* *Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφίρειν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons Κόρηστος aut Κορηστός (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe *Epheso* xl. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex msstis revertit. Dixi ad *Diodorum* lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπὶ τε --- ἀπίκοντο, αἰρέουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπὶ τε --- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρέουσι αὐτάς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρέουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit *Atheniensibus* *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικίου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculentā de Sardinum acropoli* nota ad *Luciani* *Contempl.* p. 502. *Tzetzes* *Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ἔπ' Ἀρισταγόρον τὰς Σάρδεις ἐξιπύρθησαν πισθίνες Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Ly-
santias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensi-
bus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἰτ., εἰς Σάρδεϊς στρατιᾷ κοινῇ (una
cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθέσαντες ὥχοντο: veri-
us tamen ἐλόντες scripsisset quam πορθέσαντες. VALCK.

8. ἐρρύετο αὐτὸς Ἀρταφέρνης) Tot codicum ἐρρύετο progres-
sum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis
numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno
Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορέετο Onesilus
c. 104. contra tabulas, in quibus παρηγορέετο. Gronovius ex-
pressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐκρίετο, ubi ἐκρίετο
aut ἤκρίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et
Vind. πάντα δ' ἐπιστίετο Xerxes, reluctantibus pluribus at-
que ἡπίετο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei
fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμέετο singularem nume-
rum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc
forent modum: ἔπεμπε Ἰδάρνεα καὶ τῶν ἰσρατήγει Ἰδάρνης
ὠρμέετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat,
profecti sunt. Et haec propter ἐρρύετο, quod Ionica magis
specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλόντας σφείας τὴν
πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarent si qui Codices darent,
τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλ. σφείας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structu-
ra utitur Aristoph. Avs. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ.
IV. p. 313, 40. Dercyllidas τούτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ
μὴ ἐκπεπληχθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ λη-
λατῆσαι ἐλόντας σφείας τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σαρδ.
Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ
κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin
ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι
ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa
poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct.
vs. 1235. ἔστιν ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt
classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scriptu-
ram consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περισχάτα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα
περινεμομένου habet quo commendetur. Sed περισχάτα lib. I.
87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod
subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν, Laurentius acce-
pit, ac si παρέχοντος esset; neque inprovidē, si quidem ἔχουσιν

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. WESS.

12. διὰ μέσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδων ἱστοία χρήματα κομίζιν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amae *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. WESS.

CAP. CII. 2. Κυβήβης) Favet *Galeo*, Κυβέλης emendanti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*, Ὁρειτέρα παμβῶτι γὰ, Μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς, Ἄ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. Ades huc, ades *Cybebe*, fera montium dea, h. e. Ὁρειτέρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus Secund.* Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Graecia obtentus, quem [lin. 3.] Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: verior caussa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 31. etc. WESS. — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum Gron. tenuit Wess. S.

3. ἀντιεπιμύρασαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. Cambyses ἐνέπηρσε τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir Magnus ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plataeas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptoris *Isocrati* pag. 73. B. soli dicuntur Iones illis diras imprecati, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηρεάσαντο εἴ τινας (legerim, εἴ τι τινὲς) οἰκοδομήσαιεν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod σολήσαντες ἐνέπρησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλιαρίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant equiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναὸν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς· θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδια) Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκίδια recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλεομένου σφέας πολλὰ δὲ ἀγέλων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπεμπε - - ἐπικαλεούμενός σφέας, activa verbī notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλεομένους. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκευάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἐσκευάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντίς τε ἔξω τὸν Ἑλλησπόντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλθοτος) Notissimus ex Pheretimaee historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παρεγορέτο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] *Portus*, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στασιώηται) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώηται) cogitabunt; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in *Strabone* etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi Athenodorus ἐπιχίρει λόγῳ μετάγειν καὶ κείνον, Boëthum, καὶ τοὺς εὐστρατιῶτας: atqui illi ποῦται nulli milites, nulli commilitones veri, sed εὐστασιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori *Strabonis* offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. Συστασιῶται non ignoti *Herodoto*. WESS. — Pro scriptura στρατ. in *Wesselingii* Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρμαι προσκατήμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, *Gellius Noct. Att.* VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere *Livio*, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθῆναι. Attingit clar. *Wess.* ad *Diod.* I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit *Pausan.* I. pag. 30. Συρακούσαις πολιορκούντες προσεκάθητο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσεκάθητο πολιορκούντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρμουν προσκαθεζόμενοι, ubi vulgatur προκαθεζόμενοι. πολιορκία προσκαθεζόμενοι *Thucydidis* est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὐτοί γε οὐ καταπρόϊζονται) In *Vallae* Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non impune rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem *H. Steph.* et *Portus* non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae *Aristophanē* offerunt enarratores ad *Equit.* vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. *Valcken.* observationem Kb. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non tenei hic a *Gronovio* debuisse *Vallae* interpretationem, *Valckenarius* etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω ἐς τὸν οὐρανόν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in *Mediceo*, caussam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro εἰς scribentes.] In *Eustathio* εὐξάτο ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν ἀφείς τὸν οἰστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπων ponitur: id exscriptorem fefellit, *H. Stephanum* minime, *Dialect.* pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γενέσθαι, quomodo *Eustath.*, disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae mssti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad *Gronovium*. *WESS.* — Ad ἐκγενέσθαι lin. 11. monuerat *Gronov.* verbum εὐχομαι intelligi. S.

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat *Med.* ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret *Gronovius*, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti *Tragici* senarius apud *Etymol.* pag. 346, 43. Ὡ Ζεῦ, γενέσθαι τῆςδε μ' ἐξάντην νόσου: quem alibi lectum non recordor. *Aeschyl.* Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde *Eurip.* Suppl. 3. *Aristoph.* Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit *Xenophontis* Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι Φανῆνοι ἀξίω μὲν Πανθείας ἀνδρεί: vel eiusdem *Cyrus* p. 97, 42. Ἄλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit *H. Steph.* in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus *Eustathium*. Hic nostra quoque proferens *Herodotea*, Florentinam adfirmat lectionem in *Iliad.* β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῃ σχῆμά τε ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη Δαρεῖος εὐξάτο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφείς οἰστὸν, καὶ τὸν αἶμα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud *Herod.* IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνωι, vel ἀνθρώποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. *Rom.* dabat ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν. Absurdam lectionem correxerat et *H. Steph.* l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat *Al. Politus*, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφείς οἰστὸν. Scripsisse mihi videtur *Herod.* οἰστὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπείναι. In his ἥλιον legisse videri possent de quibus *Diogen. Laërt.* in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράλλοντες· μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν ἥλιον βέλῃ· ἔερξην ἀκοντίζσαι, μὴ εἰς τὴν θάλασσαν πέδας καθεῖναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδιδόμενοι: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam à Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἄνευ τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδιζήμενος ποίειμι ταῦτα; τεῦ δὲ ἐνδεῆς εἶναι; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσαπερ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Nῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω. Πῶς δ' ἤτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς οὐτ' ἐγὼ κτεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς τὰδε; et ad iratum Thesae Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κόπιδάμου μὲν οὖν Φρυνῶν. Ἀλλ', ὥς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἥκιστα γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσαπερ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃσι ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχε τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος εἶναι καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταργήσω ἐς τὸ αὐτό) Vulgatum καταργήσω Porrus ex καταργάω deducit, unde χρῆμα κατηρητημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταργύτων, h. e. εὐτρεπίσων, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μέγαν, non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. δὲ Σαρδῶ νήσον τὴν μεγίστην ὑποδείξας κατεργάσασθαι, de eodem Histiaeo. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. *Scylax Peripli* fine, *μεγίστη Σαρδῶ*, *δευτέρα Σικελία*, *τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide Ph. *Cluverium* *Sardiniae* c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. *Σαρδῶ νῆσον etc.*) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset *Histiaeus*, *νῆσων τὴν μεγίστην*: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur *Bias* *πλείν ἐς Σαρδῶ*, *νῆσων ἀπασῶν μεγίστην*: quod utilissimum enim consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. *Diog. Laërt.* I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Manticlus: *Pausan.* IV. [cap. 23.] p. 336., *Μάντικλος ἐκέλευε - - - πλείοντας ἐς Σαρδῶ κτήσασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαιμονίαν πρώτην*. Idem X. p. 836., *ἡ Σαρδῶ*, inquit, *μέγεθος καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὅμοια* (sic T. Hemsterh.) *ταῖς μάλιστα ἱπαινουμέναις*: conf. *Diodor.* Sic. I. p. 341. et 343. *Wess.* et *Cluver.* *Sard.* Ant. p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. *στρατιὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν*) Talis confusio sive *σύγχυσις* nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim *D'Orvillius* conduxit ad *Chariton.* lib. III. 7. pag. 320. Mox *ἄνδρα Πέρσιν δόκιμον* [pro *προσδόκιμον*] scribentes et necentes *Arch.* et *Valla* aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. *ἐπὶ δὲ Μίλητον - - ἦν στρατὸς προσδόκιμος*. WESS.

11. *ἐς τὴν Κύπρον*) *Ista verba*, more historicorum in medio posita, aequè pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. *Cum e Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traieciissent oppositam*, *ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα περὶ*, illinc, *relictis navibus*, *itinere terrestri ibant versus Salamina*, in altera insulae parte sitam, *Syriae obiectam*. *Seleucia nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venere Salamina*, *Act. Ap. XIII, 5.* mox dicuntur *διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου*. Quando *Paphus* in ipso fuit *Orientali latere Cypri*, atque hinc in *Pamphyliam* traiecerunt *Apostoli*, quod spectatissimi *Codices* offerunt, *διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νῆσον*, *causae nihil est cur sperneremus*. VALCK.

14. αἱ καλεῦνται Κληίδες) Bene Mssti; in Κληίδες tamen Atticorum recentiorum, de quibus Cl. Valckenarius ad Phoeniss. Euripid. vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες πόλεως καὶ ἑσχατιαὶ Σαλαμῖνος in vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366., ubi Brodaeus docte, et Io. Meursius Cypri lib. I. 27. WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνισμένους) Sermonis genius restituto favet: ἀποσιεύμενος, ἐπιστιεύμενος, pluraque hoc de genere in Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203. Parvi autem referet, ἐμβαίνειν an ἐσβαίνειν eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens conmutatio est, sicuti lib. VII. 128. etc. WESS.

11. τὸ κατ' ὁμίας) Ordo rei hoc praeferendum suadet. Eligite, inquit Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberae perseverent: quam quidem optionem τὸ κατ' ὁμίας infringit et iugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [lin. 15.] a Galeo probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποπεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a communi Atticae civitatis legati c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων lib. VI. 14., KOINON IΩΝΩΝ, COMMUNE ASIAE in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάττας qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπολίζαντες τὸ ἄριστον) Nulla hic Arch. neque aliorum Codd. haberi ratio debuit. Σόλοι in Cypro, Σολεῖς Ciliciae. Auctor Vitae Arati, a Peta-vio publicatus: εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλοι καλεῦνται· εἰ δὲ Κιλίκιοι, Σολεῖς. Quibus concinit Diogenis Laërt. lib. I. 32. observatio. Pravum etiam ἀποδείξαντες, hoc certe loco, ex levi scriptionis vitio ortum. Dedit lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀποδείξας, aliasque virgines seligens: et τριήκοντα μυριάδας ἀποδείξάμενος στρατοῦ Μαρδονίου, sibi xxx. illa millia secernens, lib. VIII. 101. Talia in Thucydide, Xenophonte, et Procopio in primis, con-plura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστὴς γένος μὲν Κάρ) Una litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan expectandam ingenio Gronovius opem attulit, a Med. Cod. subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex Hesychio nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλέος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsitan et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedisequus; ὀπάων vel ὀπίων, id est ὀπηδῆς et ἐπάμων: hoc ipso cap. mox legitur, εἰπε πρὸς ταῦτα ὁ ἐπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καθ' ὅλην ἐκλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἐξηκιστίδης. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent εἰς οὗτοι μέλει πολεμῆια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλέος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνται) Malebat D'Orvillius, si codices adicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμῖσι συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanum in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γεγόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnantibus. S.]

CAP. CXIII. 6. πολεμιστήρια ἄρματα) Explicant

Critici ad *Aristoph. Nub.* vs. 28. Πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραμβατής alii. Mansit itaque Salaminis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori XII.* 70. pag. 527. WESS.

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon.* pag. 93. A., hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a *Solone* deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia Auctor *Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. *Io. Meursium* haec non fugerunt, *Cypri lib. I.* 7. WESS.

12. ἀπικόμενος εἰς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidissee. Sed tradere voluit, ut opinor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicum istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone* p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίωνι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω· τὴν τε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηὶ Θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῆ (Hesych. ἀβλαβῆ) πέμπτοι Κύπρις Ἰστίφανος: detque illa mihi νόστον πατρίδ' εἰς ἡμετέραν. In *Solone* suo, nec mirum, solito negligentior *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit *Athenis*, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plutarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Brunckius* edidit in *Gnomicis Poëtis Graecis* p. 73-84. ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἱμαντεύθῃ σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐν νεκλίας μεμαντευμένα *Aethiop. VII.* princ., quibus nunc non adiungo λουτρά τοῖς τετρωμένοις μαυτευτά, et *Philocteten* μαυτεν-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. XIV, 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. IV. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμείης) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Ὑμαίης si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατευσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manarunt in Ethnicographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπην. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὕτη, ἵτις ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. I. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praeuntibus Mssis una voce ἡ Παλαιπερκώτη edens, Politem laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριάδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριὰς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πιξοδάρου titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδύος, [lin. 8.] cui suo periculo Κινδύος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κνίδιον formare: Berglerus malebat Ἀλινδύος, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύν, et Diana Κινδυνάς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad *Plut. Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Συννίστιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἰς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae *Medic.* veneratio (vere *Hemsterhusii*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρυδα, quam utramque scriptiōnem Florentiae atque alibi conbinarunt. Λαβρὺν olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* Qu aest. Gr. p. 302. A., hinc Λάβρυδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδεύς, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λάβρω καὶ πολλῶ ὕσαι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελήθησαν ἰς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῷ τοῦ Λαβρανδέως ἄλλοι βουλευσαμένων. *Herodotus* ἰδὼν μέγα τε fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλλος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἰδὼν et ἄλλος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλλος τοῦ Ἄργου: τὸ ἰδὼν, et τὸ τίμενος: ubi mox ἄτε γὰρ πυκνοῦ ἰόντος τοῦ ἄλλος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in *Quaest. Gr. Plutarch.* p. 301. f. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδέως Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλειον ἡρμένον? *Iupiter* Στράτιος aeo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vacula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατελήθεντες ὧν οὗτοι ἐνθαῦτα ἐβουλεύοντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* vocolam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατελήθεντες δὲ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πεσόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι
μάλιστα ἐπληγῆσαν: quum in universum multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accepe-
runt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι -
πανδημεὶ τοῖς Καρσὶ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσιν μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον. Quod in Herodoteis est πλη-
γίντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydidē III. 18., recte
explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γάρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληθέντες, [aut ἐπλήχθησαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληχθεὶς mutandum videtur in παταχθεὶς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos invenietur, neque etiam παταγείς,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro ποδηγής legendum sine controversia πληγείς. Actor at-
tice dicitur πατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τραῦμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνέλαβόν τε καὶ ἀνεμάχεσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνεμάχ. male ἐμαχέσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνέλαβε πα-
σαν ἐπενεχθεῖσαν οἱ αἰτίν: tum VIII. 109. νενικημένους ἀναμά-
χισθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέραν κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀναμαχέσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν
ἥτταν, saepeque alias ἀναμάχεσθαι τὸ γεγονός ἐλάττωμα. Nam
τραῦμα-Herodoteo sermone tantumdem ac ἥτταν sive ἐλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχησαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχησαν - -
ταῖς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας lib. VI. 138. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσῳ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσῳ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδασα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum du-
dum evuluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσοις pingetur,

res procedet, sed Codicum patrocinio defecta. *Vallae* Latina, in via quae in *Mylasa* fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσσοις ὁδόν, magis sunt, sive *Mylasorum* in *Caria* situs consideretur, seu insidiarum architectus *Heraclides*, domo *Mylassensis*, accommodata. Accedit ἐπὶ Λατοῖσι, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΥΛΑΣΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeiudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylasis* tutela; succurratque Πήδαςος [sive Πήδασον] in *Caricae Stratoniciae* vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. C. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυάδι μάχῃ: ubi corrigi debet ἡ ἐν πεδιάδι μάχῃ, aut, si quis illud malit ut usitatus, ἡ ἐπὶ πεδιάδι μάχῃ. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duō Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λατοῖσι ὁδόν. Suspisor ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam *Δασεῦσι*, quae facile degenerarit in *Λάσοισι*. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* *Heraclides* in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit *Cariae Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσεῦσιν ὁδόν. Urbem ille Πήδασα, quantum recorder, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδασίς, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπερῷα ἔδρσαν Καρσί Πηδασεῦσι ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδάσεῦσιν ὁδός, ut via dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν *Φωκεῦσιν* ὁδός. Saepe memorant τὰς ἐν *Φωκεῦσι* πόλεις; τῶν πόλεων τῶν ἐν *Φωκεῦσι*, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺς *Φωκίων* τε καὶ *Δελφῶν* ὁδόν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' *Εὐτερσίων* καὶ τῆς ἐπὶ *Μιδέας* ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳ vel Πηδάσεῶν ὁδόν, viam quae duceret in regionem *Pedasensium*, vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὅσοι τὴν Ἰλιδάδα κ-
μονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολιδά. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίων ὅσοι τὴν Αἰολίδα

γῆν νέμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi Λίσβον exhibent Codices et Valla. Hic autem scripserat, opinor, Herodotus Αιολίας π. ὅσαι γῆν Ἰλιάδα, vel τῇν Ἰλιάδα γῆν νέμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὶν τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοισι. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum Aeoles, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. v. [p. 600. c. ed. Cas.] Quos cepit Gergithios sive Γέργιθας, [lin. 8.] Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἑλλάδα Arch. pravum est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in Aeolidem post pauca sequetur expeditio, ante quam Aeolenses, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales Aeolenses cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γενόμενοι Iones in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπερεβάλλοντα refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὀργὴν, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρόσοφος Od. Olymp. XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δ; [ead. lin.] Reiskius inductum, Pavius οἱ ταραξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοι ἐς ἀπομίνην) Hoc praetuli. Verba sunt consulentis et interrogantis Aristagorae. Qui vero ἄγειν ex pristino ἄγι finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐπίχου [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus Histiaei significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περιματήμενος) Ἐνία ὁδοῦς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagoræ cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagoræ et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum* Fast. pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abeundi in *Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagoræ* viro inter populares probato procuratore *Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμετιμένος ὑπὸ Δαρίου) Nihil haberet, cur in contentum μετειμένος veniret ex *Fragm. Regio*, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεθειμένος: immo vero lites prae-cideret, quibus receptum μεμετιμένος vexatur. Obstat po-sterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσεως, sed Herodoteae apud *Portum*. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετῶ, idem valens ac μεθήμι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψας μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus *Gregorius* est *Naz.*, ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a *Ioviano Imp.* in *Iulianum* verteret, *Stelit.* II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπεδύσατο (ὑπεδήσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit *Nicephorus*, [*Hist. Eccl. lib. X. c. 38.*] quem antestatus *Gronovius* est. Quod autem haec proxime antev-vertit οὕτω τοι Ἰστιαῖ, mutari οὐ καὶ τοι Ἰστιαῖς [quod *Reiskio* visum erat,] non debuerat. *Artaphernes* voluit, *Ita, Histiaeae*, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat *Tzetzes* *Chil.* III, vs. 324. et IX. vs. 240. τὴν ὑπόθεσιν δέδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἐξεπέρανε αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto *Histiaeae* dixit ista satrapa, non *Dario*. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex *Diogeniani* *Cent.* VIII. *Prov.* 49. *Cleonem* τὸν *Βυρσοδέψην*, decebant ista in *Aristoph.* *Eq.* vs. 314., Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρῶγμα τοῦθ' ἔθεν πάλαι καττύεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπέδυνε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δα-ρεῖον πολέμου) Herodotea verborum traiectione, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπὲρ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰώνων πρὸς Δαρείον. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γενομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos caussam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμέας ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatior consulto; juncta valuit οὐ μάλα ἐξέφαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionium μετοικισμῷ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. *Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes; ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur; ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos.* WESS.

8. οὐδέν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιεύμενος Ἑρμίππου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιεύμενος non potuit, proptereaque διάγγελον ποιεύμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. F., qui Sympos. p. 678. D. quoque, δεῖ γὰρ οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recorder, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtrudere huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιάρεως διὰ χρηστηρίων ποιεύμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρνεῖτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστὸς τῆς ἑωυτοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορρηφθήσομαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτεῖναι λαβών. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπεμπον προβούλευς) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) *Budaeus*, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλευματα, apud Oratores, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Lysiam*, quibus atque *Harpocrati* molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπεμπον προβούλους - - ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates *Herod.* lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανιωνίου meminerunt *Diogen. Laërt.* l. 40. *Pausan.* VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. *Max. Tyr.* XXVII. 2. vid. *Append. Vatic. Prov.* II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Ἀάδην) Insulam *Ladam*, e regione *Mileti* iacentem, *Gronov.* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολέων οἱ Λέσβον νέμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰσχίδα γῆν νέμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea *Φεακάων* δὲ εἶχοντο Λέσβιοι κησὶ ἐβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. Aeolicae civitates aliae in continente, insulares aliae, et inter has *Lesbus*, lib. I. 151. *Steph. Byz.* in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκῶντες Αἰολεῖς. *Cl. de Pauw*, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Αἰσχίδα γῆν νέμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitratur. WESS.

6. καὶ Μουσίοι.) Etsi ex Arch. lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior Vallae. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μουσίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperimum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχέων. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλυθέντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχέων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπεστέρητο τὴν ἀρχήν, κατάπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τύραννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυσις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Ἑλλ. V. p. 531, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς -- βουλευθέντας Λακεδαιμονίους τὴν πόλιν δουλεύειν, ὥστε αὐτοὶ τυραννεῖν, τὴν τούτων ἀρχήν ἐπὶ μόνον τῶν Φυγόντων ἤρκεσαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐω ὕτοῦ ἕκαστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἕκαστος ἐς τοὺς ἐωτοῦ ἐξαγγελόμενος, saepeque aliàs. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Mstorum praeiudicio, ut ἐμπρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, Thoma M., Moeride, aliisque, vicem praethēται obit, minis accomodatam manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπρήσεται ex Med. praeferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit συλήσεται δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἐμπρήσεται. Alterius generis apud Ari-

stophanem inveniuntur πεπράξεται, ἀποκεκόφονται, κεκλαύσεται, πεπλήξεται, ἐγγεγράφεται, κεκλήσομαι, λελήφεται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsitan in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γενήσεται, nisi praefendum sit διδύσεται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pier-son. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter op-ponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Persa τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιετο, ἐμπιπράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quae-
vis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civita-
tum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς oppo-
sita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sa-
cra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: non-
nunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Iso-
cratis Areopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν οὕτω
κοσμήσαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem ver-
tit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse
καὶ τοῖς ὅσις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον:
Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῶν, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὅσις: istum
locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem
quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum
urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis,
velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοῖνυν οἰκοδομήματα
καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκευάσαν ἡμῖν ἱερῶν et pag.
101, 46. contr. Androtion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni
obversabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII.
ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγεται ἐπηρεάζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite
eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defunge-
rentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. per-
spexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27.
praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita
disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic.
et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exem-
plum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντεσσιν ἐπὶ
ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. νῦν
γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum,
Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge
P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxii, 4. mouetque, ὡς μὴ δοκεῖν ἐσχεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠντιπαρκαμέναι, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὁ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καὶρός ἐστιν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πικράμματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς et auctor Epigrammi. Ἀκμᾶς ἐστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 153.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur. ἢ εἶναι ἐλευτέροις ἢ δούλοις, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἐστηκότας, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μή: id est σωθῆναι ἢ ἀπολίσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - - πρότερον μὲν ἐνῆν ποιεῖν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἦκει τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἤλθεν.) Iones suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quacrerent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καὶρός οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. ταλαιπωρίην δέκεσθαι. Post pauca τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πόνους ἐπιδέχεσθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis ταλαιπωρίαις ἐνδέκεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione ταλαιπωρίαις ἐνέχεσθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίην δέκεσθαι) Mediceae vulgatae olim lectionem praeferebam, ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur ταλαιπωρίῃσι. ἐνδέκεσθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. ταλαιπωρίαις ἐνέχεσθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearceio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum impensa opera comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima naturâ, societate quadam inter se naturalis sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμένα νομίζετε: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἐστὶ πόνων ὄνιον. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν μετὰ πότου, ὁ μὲν πότος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μίνει: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

13. Θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἐλαστώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἐλαστωθήσεσθαι) Nisi Codicēs etiam alii concinerent Med. revocarem ἐλαστώσεσθαι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκάστοτε ἐπὶ κέρως (ut et cap. 14.) τὰς νέας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κέρως. Apud illum πλεῦσαι naves dicuntur ἐπὶ κέρως, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κέρως ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρως ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ Φάλαγγος ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 655. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 5.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κέρως, quae Herodoto ἐπὶ κέρως est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; caedem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως ταταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νέας ἐπὶ κέρως, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ χεῖρας τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλήν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κέρως, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat *quotidie*; sed *per totum diem*, pro δι' ἡμέρας ὅλης. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πίνουσ' ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐθίειν δι' ἡμέρας: et lib. XI. p. 463. v. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοιδῆ. Similiter adhibentur διὰ βλου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attingit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [Animadvers. T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὁπλίσσει, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὁπλίζειν h. l. intelligit *exercere in armis*. S.

9. τετρυμένοι) Multum ab huius efficacia τετρυμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* *Bell. Civ.* II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο -- τὴν στρατιάν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πόνῳ καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετρυμένος et τετρυμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianeae* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβάντες [lin. 11.] ex poeta, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Heliodori* extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὄρεοις καὶ θεοῖς, τοῖς παραβαθεῖσι. *WESS.*

11. ταῖς ἀναπίμπλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν ᾄδῳ, inquit, κακὰ ἀναπίμπλησιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλάτταντες ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμῶς ἑωυτοὺς ἔχομεν, [lin. 14.] *Vallae* non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαμεν ἡμῶς: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: I. 37. ἀποκλητίσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκειος τοῦ Συλοσῶντος etc.)

Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκειος -- κείνους --- ἰδόντο τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κείνους l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίνετο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἐφαίνετό (vel καὶ κατεφαίνετό) σφί εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγμα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλέσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent *Herod.* et *Thucyd.* atque hoc nostro quoque cap. praebet margo *Steph.* [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εἰς ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἄλλο σφί παρέσται πενταπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρείου: opponuntur τὸ παρεὸν τοῦ Δαρείου ναυτικόν, et τὸ παρεσόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud *Iustin.* II. 12. [τοῦ Δαρείου tenui, a *Schaefero* et *Bork.* ex *Reiskii* et *Valck.* coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρείου scribi. In *Var. Lect.* monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. *Vallae* tamen latina praesentem Darii classem habent.] Samii tandem, videntes *Ionas* [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς, ἐν κέρδει ἐποιεῦντο περιποιῆσαι τὰ τε ἱερὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἱερὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφετ. tam ad τὰ ἱερὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. *Wess. Diss. Herod.* p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, *Vallae* lectum, margo praebet *Steph.* ὁ δὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδόντο [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, παῖς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τοῦ Αἰάκειος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὀρέοντες ὦν ἅμα μὲν etc. tum ἰδέκοντο, ἅμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὦν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεφαίνεται ὅφιν, et εὖ τι ἐπιστάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖτο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἐφαίνεται βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλέσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius inpediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβαλοῖτο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darii superaturam, intelligens: at πενταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖτο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηστῶς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενον ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε φημί, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κέραις) Vide ad cap. 12, 5. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκά νῶν.) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρεῖου --- Σαμίων, πλὴν ἑνὸς τι καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριηράρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἰδοῖαι, [pro ἔδωκε, lin. 11.] si καὶ σφαις

τῷ κοινῷ τῶν Σαμ. ἰδοῦσε legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμουνωμένοι) Tale Thucydidis μονωθεὶς μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάντων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschyli Pers. vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἰόντων τῇσι γυναιξὶ αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebri, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyae. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὔτε προακηκοότες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἐνλαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaeensis sive navigia illa merserit, seu frerit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucyd. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρτύσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσε: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τριήρεις κατέδυσαν, et ἀχρήστους ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβυβίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικίους etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII [4. κατ' ἀκρῆς) Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἀκρῆς vel κατ' ἀκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπίσειν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται, ὕστερον ὀψόμεθα: cuius promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὁ δὲ παρενθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παρενθήκην editur Malign. p. 855. v. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiusculâ literâ initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium; et loco ἐν Διδύμοις, sicuti brevi post. Sophocles τὸν Ἀβαισι ναόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [κομήταις, lin. 10. et 14.] post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νηὸς τε) Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νηὸς distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν νηὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναὸς, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum ναὸς et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγνὸν εἰς σηκὸν θεοῦ: ubi locus ἔνθα καθιδρύομεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur: Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔννευχος μολῶν Κλέφας ἀγαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δόξαν οὖν ἔλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, ἵστω τοῦ νεῶ παρήμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δωδώνην μαντιεῖον συλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σκηνοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρῦσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. Lesbomax in Protrept. p. 170, 57. ἱερά -- κοσμήτῆντες ναοῖς καὶ βωμοῖς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud Herod. IV. c. 108. ἱερά memorantur κατιστευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ ἱεροῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ ἱεροῦ. Nonnulla dedit Clar. Duker. ad Thucyd. p. 291, Miror adeo quod legitur apud Philostr. Vit. Apoll. II. 20. πρὸ τοῦ τείχους ἰδεῖν φασιν, -- καὶ κατιστευάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. VALCK. — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut τίμενος) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναὸς est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ νηὸς τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

16. συληθέντα ἐνέπρησεν) Variis locis Strabo a Xerxe incensum spoliatumque, Branchidis adiutoribus, oraculum perhibet; Callisthenem, opinor, in Gestis Alexandri rebus secutus, Geogr. lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. Cas.] Curtii eodem tendit narratio lib. VII. 5. et Aeliani apud Suid. in Βραγχίдай. Quid illis fiet, verax si auctor Herodotus? WESS.

17. πελλαίης μνήμην -- ἐποισαμένη) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii Milesiorum Histiaeο soli Pausanias imputat lib. X. p. 882. ἐς τελέαν ἀπάλειαν ὤλισθον -- Μιλήσιοι, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔξωτα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἡδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι Δαρείου σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπαυθήκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpretes. Rectius dixisset Pausanias διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπόστασιν, sive, ut Tzetzes Chil. VII. vs. 992. Δι' Ἰστιάου Μίλητον ἐπόρθησαν οἱ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπε πόλι) De urbe Ἀμπε, quam ad sinum Persicum sitam Milesiis Darius dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπις lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πάνυ. VALCK. — Conspirant prorsus egregie Codd. in urbis nomine: Apostolius tamen Cent. XV. 59. περί τινος πόλιν Ἀμπε. Quam autem comparandam Gronovius ex

lib. I. 189. monet Ὠπιν, ea in maculae suspicione nulla: aedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὁ δὲ Tigris παρὰ Ὠπιν πόλιν μέν ἔς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἐκδιδόι: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Msstorum consensionis non officit. Berkelio vero lapsum ad Stephani Ἀμπη condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaeff.: vide Annot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaefferi ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεράκρια) Attigit Eustath. in Od. i. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς ἄκριας Ἀκρια οὐδετέρως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἔδωσαν Καρσί. Attici Herodoto quoque Ὑπεράκρισι lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διάρκιοι, oppositi τοῖς Πεδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) Mars-hamus iam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Λάον τε καὶ Σκίδρον οἴκον) Laum. Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 503. examinavit. Ἀπιστερημένοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιστερημένοις non indigemus. Ἡβηδὸν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλοισι ἐξενώθησαν) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐφόρου δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἰμάτια Μιλησίων ἐρίον πεποιημένα· ἀφ' ὧν δὴ καὶ φιλίας ταῖς πόλεσιν ἐγένοντο, ὡς ὁ Τιμαῖος ἱστορεῖ. Ex lanae itaque Milesiae usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἰμάτιον ἱσομυλήσιον maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me paene in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timaeo si sua fides, pars eius observationis corrueat. Potuit profecto Zaleucus, sive aetate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstitie Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perdita, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitie vestibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensibus, non longe remotis, ἱμάτια ἰσομίσσια, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Bentleium nuper W. Warburton Legat. Mosaicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. ἐς δάκρυά τε ἔπεισε τὸ θήτηρον) Gloria instauratae lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic., quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, monente Zach. Pearce. Multam Phrynicho Athenis irrogatam, eiusdemque Μιλύτου ἄλωση viri doctissimi ad Aelian. Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros R. Bentleius de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — Longini codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea scripsisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 136, 29.) petittum, ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διυστήκει. Quid Athenis evenerit Phrynicho, qui praeter Herod. tradiderint, advocantur ad Aeliani Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίων δὲ τοῖσι τι ἔχουσι) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites saepe quidem, Tragicis praesertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel ταῖς οὐσίαις ἔχοντες, vel τὰ πτήματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. E. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονέντας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt S. Petit. et ill. Ez. Spanhem. Mantinensium οἱ ἔχοντες ταῖς οὐσίαις memorantur Xenophonti Έλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἐπαινήσῃ τῷ δήμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἱκκίριανι sunt Rhiano Stobaei p. 54, 11. πτημάτων Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recorder, *Herodoto divites vocantur ἔχοντες*. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τι ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίῃσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίῃς, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίῃς τῶν Χαλκιδέων: VI. 91. Αἰγινητέων οἱ παχίῃς: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti Pollux* III. 109. *Portus, Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 33. *Küster.* ad *Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Raphel.* in *Psalm.* xxii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχιῖς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχίῃς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comoedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχύς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 658. Τῶν δὲ συμμαίχων ἔσειον τοὺς παχιῖς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχίῃς propria velut adpellatione dicebantur Γαμέροι, sive Γεωμόροι, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. E. de Samiis agens, τῶν γεωμόρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος remp. gerebat, καὶ τοῖς γεωμόροις μετεδίδοσαν — — — οὐδενός. conf. c. 73. et *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμέροι ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus crudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τὶ ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) vocolam τὶ autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένη τῆς Σικελίης) Cl. de *Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc Latina habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τετραμμένη. *Calactam* Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. WESS. — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat: potuit enim Siculorum esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένην (ἀκτὴ), adiicit τῆς Σικελίης, quo declaretur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγένοντο ἐν Λοκροῖσι) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] Scythae, Zancleorum monarchi, [lin. 4.] memorabile nomen in Aeliano Var. VIII. 17. ubi cel. Perizonius non alium arbitratur ac Scythen, Coorum tyrannum; cuius filius Cadmus, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, Zanclam occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

6. τότε ἰὼν διάφορος) Pristinum ὅστις clar. Reiskius ἄρτι esse voluit; bene, ni Msstorum potior esset scriptura. Iram Anaxilai in Zancleas etiam Pausanias memoravit lib. IV. 23. in tyranni Regini aetate insignite aberrans, sicuti post Ph. Cluverium Sicil. Ant. lib. I. p. 85. copiosius Ez. Spanhemius Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Omissae sunt in Med. Cod. voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit Aelianus Ἰνυκῖνος, aut erravit, quod suspicatur Perizonius, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de Scythe hic tradita denarravit verbis etiam Herodoti plerisque servatis. In Herod. legisse videtur Steph. Byz. [c. 23, 18.] ἰς Ἰνυκα πόλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: Cluverio Sic. Antiq. I. p. 230. omissa miror Platonis ex Hippiā Mai. loca: p. 282. E. gloriatur Hippias, quantum brevi tempore confecerit pecuniae ἔξ ἰνὰς γι χωρίου πάντων μικροῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῶ legitur ibid. p. 284. B. Ridens Sophistae stultitiam Socrates p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκινῶν, inquit, οὐκ οἶδ' ὅτι ἥσθα ἀμείνους ποιῆσαι. Philostrat. in Hippiā p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πολὺν τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex Hippiā forte tolli poterit Platonis. VALCK. — In Var. Lect. monere oblitus sum, in ed. Wess. quidem et superioribus, ut et plerisque in msstis, Ἰνυκος huc legi; codicem Arch. vero et Vallam Ἰνυκον praeferre, quos nos cum Schaeff. et Borh. sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis Arch.

et *Vallae* ἐκ τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita *Plato* Hipp. Maior. p. 282. et *Philostratus* Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πάλιν τοῦτο Σικελοὶ εἰσι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quemadmodum Epist. 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβεννα Ἰταλοί. Neque hic obliviscor *Steph. Byz.*, Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκτον, Ἰνυκτος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod additum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, εἶναι δὲ ἐσφάλθαι, error autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo utebatur, *Herodoti*. Trahuntur aliorum ea, nulla (quae et *Cl. de Pauw* opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύκου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem *Arch.* ἐκ ταύτης πῃ ἦν, etsi illauidabile, silentio non est praetermittendum, siquidem suo id in libro *Aelianus* invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκύθης eius ὁ Ἰνυκῖνος venit *Var. VIII. 17.* Alia cel. *Iac. Perizonius.* WESS.

10. ἀπονητὶ - - - περιβεβλήατο) Servo hoc, non spreturus περιβεβλήατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide *Var. Lect.*] Atque ita quidem *Samii Zanclam* Siciliae, sive *Messenien*, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. *Anaxilaus* enim eosdem οὐ πολλῷ ὕστερον urbis possessione evertit, *Thucydide* lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ. Nil mutant libri: malim vero cum *Reiskio* τὴν ἐν τῇ ναυμ. sc. ἐκλειψιν. S.]

8. τὰς μὲν ἐθειλοντὴν) Requiritur vocula videtur, quae connectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν ἐθειλοντὴν τῶν πολλῶν ὑποκυψάσας, τὰς δὲ ἀνάγκη προσπύγοντο. In his optime vir *Clar.* vocem restituit *Herodoteam* ἐθειλοντὴν, quam, si per librarios licuisset, saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant Codd. Errat *Caleus* ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἐθειλοντὸς magis fuit in usu quam ἀποντὸς. Apud *Suidam* in Ἐθειλοντὴν, tertio *Polybii* loco, ἐπίλεξε τοῦ στρατεύματος ἐθειλοντὴν τοὺς ἀρίστους, accuratissimo *Thucydidis* more scribi quoque potuisset ἐθειλοντῶν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror *Πολίχνης* oppidi proprium esse titulum in *Chiorum* insula. Tales *Πολίχνη* Troadis et *Cretae* apud *Ethnicographum*, et *Πολίχνη* Siciliae in *Diodori* XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φιλέει δὲ προσημαίνειν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσημαίνειν: possis vero etiam ὁ θεὸς coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἔθνεϊ multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμός π τὸν στρατὸν - - ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἄγρια ἔθνη - - ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβριψε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλίνας ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilii Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κεκλίνασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κεκλίνασι δὲ πόλεις καὶ ἄγροὶ καὶ κῶμαι καὶ οἰκοί. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποιήσατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Πηνήs p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἶτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεισῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμίδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὲ τοῦτο, εἰς γόνυ πεισοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίσταται αὐθις: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὑμῖν ἀγὼν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατενέχθεισων. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμαινούσης οἱ τῆς στρατιῆς) Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro δειμαινούσης restituerem λιμαινούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentier contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbō nulla sane formido copias percellebat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇναι ἡ στρατιή. Confer *Adr. Heringae* *Observ. Critic.* c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* *Bell. Civil.* lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλὴνῃ) Sit-ne Μαλὴνῃ, an Μεγαλὴνῃ vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίνῃ, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρήνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρνείδος, rectius Ἀταρνεΐτιδος diducta diphthongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρνεΐτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἀχθὴ ἀγόμενος) Melotus, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίκετο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. Nostri sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. εἵχισθαι οἰχομένους VII. 220. etc. WESS.

3. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censi poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἰωῦτῳ τι καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat *Herod.* I. 137. τὸ μὴ μῆς αἰτίας ἕνεκα μήτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδένα φονεύειν etc. sed *impe deum*, λογισάμενος ἢ εὐρίσκει πλείω τε καὶ μῖζω τὰ ἀδικήματα ἢ ἅντα τῶν ὑποφρημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absolverunt Persae iudices apud *Diod. Sic.* XV. 11. atque ob eandem rationem, eiusdem *Diodori*, sive *Ctesiae* potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βίλεσιν, --- φήσας μείζοντας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεννημένας εὐεργεσίας τῶν ὑστερον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum attulisse, quam commodi, *Lysandrum* statuit *Pausanias* IX. p. 776. Πέρσαις τε ἐπόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γι τῷ ἐκείνων: id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose Persicam legem explanat *Aristides* in *Apolog.* pro iv. viris, T. III. p. 419. Solitum autem *Darium* animo grato Graecorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt *Democedes*, *Syloson*, *Coës*, *Histiaeus*, aliique. In Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrientes clementissime tractavit et Milesios: *Herod.* VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, undecunque tandem petatum, *Aelianus* Var. Hist. VI. 14. VALCK.

13. λούσαντάς τε καὶ περιστείλαντας εὖ) Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsitan interpretamento: neque εὖ nec εὐπρεπῶς legisse videtur *Valla*: εὖ περιστέλλαι et καλῶς in talibus adhibentur. *Hippias* iudicabat *Platonis*, T. III. pag. 291. D. κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστείλαντι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsitan qui hic utrumque putet *Herodoteum*, περιστείλαντας εὖ, εὐπρεπῶς ἐντεταλατο θάψαι, atque a *Io. Tzetze* hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quaedam adiecit additamenta, *Chil.* III. vs. 535-543. Τέλος, δακρύσας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, Τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας ἐντίμως καταθάψαι, Ὡς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηρεμένου Ὁ Εὐλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpretes ibi dedit *Oxyli*: Ὁ Εὐλου scribendum, vel [potius] Ὁ Δύξου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνεύουσι) Vide *Cl. Valckenarium* ad lib. III. 149. Nostri et *Platonis* studio frequens verbi eius apud oratores *Libanium*, *Polemonem*, *Himerium*, atque

alios est usus: amavit et *Philo Iud.* III. Vit. Mos. p. 690. et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus; *Gregorius Naz.*, *Io. Chrysost.*, *Proclus*, ad cuius *Orat.* xx. pag. 550. pauca *Vincent. Riccardus*. Ego vero ἐπὶ τὴν νοτὴν διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri *Cel.* monita. Persae ab insulae litto-
re, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti ταῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείχουσιν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med.* ἐποίουεν ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίουεν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γενέσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170., 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐνόρχων, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm.* vs. 457., σὲ --- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου: et *Theocrit.* V. 150. γενοίμαν --- Μελάμβιος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας, εὐνούχους. Sic *Thucyd.* VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἰδεῖτο ἢ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Φρουρίον κατέστη. Supra dederat eodem sensu *Herod.* c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in suase. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 305., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. *Aristoph.* *Θισμ.* 740., Ἀσπὸς ἐγένεθ' ἢ κόρη. *Herod.* I. c. 103., νύξ ἢ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod. Theon.* *Soph.* vid. pag. 49. *Progymn.* VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐνόρχιας *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐνόρχων *Pass.* et *Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Λυδῶν, δις δὲ ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallae ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστερά) Male schedae Arch. ἐπαριστερά iunctim, sicuti ἐπιδέξια pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Praefationi inserta. Noster (Homericæ Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιὰ ἰσπλέοντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἰσπλέοντι: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad Appiani Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχναὶ) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πολῖες [quod pro συχναὶ habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πολῖες Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη originī apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. [p. 319. B. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

10. ὤχοντο ἀπολιπόντες) Optime Gronov.; mox τὴν σφετέρην Eustathius itidem vidit. Statim Μεσαμβρίην οἴκισαν dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλεχθεῖσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχίμερος δὲ αὕτη ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλίῃ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσονήσον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulcra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius mssti, quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θερᾶνες καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thraces, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχον Δόλογοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτης) Prouti legit *Valla*, εἶχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quae de *Doloncis* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miltiadem* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando praeter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογοι καὶ Ἀψινθίοι ἔθνη ἕμορα περὶ τὸν Ἑλλήσποντον· οἱ δὲ Δόλογοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίους τὸν θεόν, πῶς ἀν ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκείνον στήσати τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοστεῖν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμός τοῦτον δηλοῖ. εἴτα διελέχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἰβουλῆθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πῖμψάντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμός. πεμψάντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι ἐὰν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνομαι· κελευσάσης οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱερὴν ὁδόν) Celeberrima sacra via, quae Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. f. Haec ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φίλαιον τοῦ Αἴαντος) *Marcellino* Φιλαίας ὁ Αἴαντος prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 83. d. Φίλαιος καὶ Εὐρυσάκης, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, Φίλαιον τὸν Εὐρυσάκουσιν atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a *Pausania* I. 55., et *Kühnium* Φύλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΛΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter Atticae demos. WESS.

7. κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐκαινόντες περιέτυχον τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὄρων καθεζομένῃ τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν θυρῶν καθεζομένῃ τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiædis abfuerit villa, ἐν Λακιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετέχειν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, prætereaque copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκει non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσχει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀπετείχισε τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτείχειν eadem est potestate ac τεύχειν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin, c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτεύχειν, sive ut Diodorus διατείχειν, h. e. οἰκοδομεῖν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτεύχισθαι ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. D. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτεύχισμὸν sive murum a Dereyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτεύχειν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocræione advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτεύχισας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπετείχισε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positis hæc proxima subdit Scholiastes Aristid. instus: καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἐτείχισεν αὐτὸν, ὅπως ἂν μὴ βλάπτοντο οἱ Ἀψινθιοὶ παρὰ τῶν Δολόγκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχρην σφέας (Doloncos) οἱ Ἀψινθιοὶ δηλίσθαι ἐβάλλοντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιοι ἕξ τε καὶ τρήκοντα) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elæentem, ubi longissima, stadiorum c. Scylaci: quæ in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἥν δὲ ὁ Μαρ. Κροίσω τῷ Αὐδῶ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυς τρέπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πύκης τρέπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πίτυν et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, conmutari, Homonym. Hyl. latr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt aegrius. Theophrastus de sua pinu, πύκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πίτυν δὲ φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occidione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θάλει [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μόνῃ δινδρέων) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A'. p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio- neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὶν πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλίσθαι. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μὴ μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον Ἐκθαμνήσῃσι. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι - - θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἥρωϊ θύειν: vita fun- cto sacra faciebant, ut mos est facere heroï. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἐναγίζουσι, vel ἐντέμνουσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἡρώϊ τε ἐντίμουν-
σι, καὶ τιμὰς δίδωκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Conf. ibi
citus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori
T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἡρώϊ μετὰ ἡλίου
δύσαντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑποθερμοσίρου) θερμουργοῦ, vocabulo Aeschyli Eum.
vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi
in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat
Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram
accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἰχαλέπαινον.
WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c.
103. Firmantur ergo disputata de λόγοις Λιβυκοῖσι lib. II.
161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab
obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde mi-
nime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravan-
tes ac exosos, Miltiadae abituro fuisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulga-
tam lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκους,
domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στησα-
γόρεα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Valla, in hono-
rem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset com-
moda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non
violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scribere-
tur ἔτι πενήτων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem
Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo
in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχειν, interdum idem ac
μένειν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe:
κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540.
Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμαιν', εἴτ' ἔχου
Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79.
κατ' οἴκους ἐαυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέρην ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in hono-
rem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis,
sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane
vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthenem
in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis
ἐπιτίμια Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα ex-
plicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus,
concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris;

Herodot. T. VI. P. I.

L

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia H. Stephano haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθησόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδή ἐπιτίμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθησόμενοι recte aptatur. At sit in coniectura. WESS. — Tum IDEM, in Addendis: „Elegans Gisb. Koenii coniectatio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελφὸν Στησαγόρεα δηλαδή ἔτι τιμίων: domi se continuit, „quasi fratrem Stesagoram adhuc honorans. Iungit ex lib. „IX. 24. οἱ μὲν νυν βάρβαροι — ἀποθανόντα ἐτίμων Μασίστιον: „quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθησόμενοι) Nempe πινύοντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πινύοντα παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. Aeschines contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπέρμεινας πρεσβευτὴς ὡς Κλειοπάτρην τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονεῖσθαι, συναχθισθησόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funebri conf. Alexandri laudatio in Aristid. T. I. p. 142. Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. B. οὐδὲ πρεσβείαν ἐπρίσβειον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσημον legirim:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθουσίνων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. Livius XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συνάχθισθαι, συναλγῆν, συμπινθῆσαι, συμπασχειν, et συλλυπιῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνηθησόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. VALCK.

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πηγμάτων χαλεπότερα) H. Stephani καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πηγήματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in Miltiadae tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεώτῳ μὲν ἐκλήθει, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὲ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατέχοντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo.

WESS.
[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρῆγματα, ἃ τότε μιν καταλαμβάνει, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei *acciderunt*) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod *lin. 4.* ait, *τρίτῳ ἔτει τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δεντρίῳ ἔτει τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτει προτέρῳ τῶν τότε μιν κατιχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφεύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφεύγειν* non consuetâ alioquî notatione, ut cap. 38, 1. accipi debebit; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐκφύγει* h. l. idem atque simplex *φεύγει* sonabit, *ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hac notione rectius, ut mihi videtur, *ἔφευγε* scribunt codd. *Arch.* et *Vind.* quod etiam *Valla* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, *τούτους ἐπιόντας* --- *ἔφευγε*. Supersunt primora huius cap. verba consideranda, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νεωστὶ μὲν ἐληλύθει ἐς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *οὖν* valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimonis filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κριτοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.*

6. *συνεστράφησαν καὶ ἤλασαν*) *Quum se in unum conglossassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt.* Pro *κατιστράφησαν* lib. I. c. 130. ex Codd. merito

receptum κατεστράφησαν: hic forte solemnem sibi posuerat formam συνεστράφησαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma utilicuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνεστράφησαν ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλέα, δονέοντες χάριτα μεγάλην καταδήσεισθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταρῖν capiendi, corripienti notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μητίοχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίενται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἰ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίενται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἰ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέται: [lin. 22.] *liberos, Val-
la*, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ
ἐς Πέρσας τετάχεται. Κοσμεῖν apud veteres significabat etiam
τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iurven-
tutis erat εὐταξία, non Σωφρονιστῶν tantum, sed et Κοσμητῶν
vocabantur. Ioh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
saepe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Ea-
dem qua hic structurā Herod. III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο-
μὸν αὐταὶ (Cyrene et Barce) ἱκεκοσμέατο: id est τεταγμέναι
ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλεῖον in N. Test. tabulis atque alibi
saepe obviae, et curam Perizonii ad Aeliani Var. I. 30. me-
ritae: hic ex Med. inculcatur nullā causā. Noster lib. IX.
106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο τούτων: et cap. 120. WESS. —
Duo loca, quae respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107,
20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum
auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. a no-
bis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16.
120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisi-
mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
πλέον debuisse librarios. S.

2. ἐς νεῖκος Φέρον) ἐς νῆκος Φέρον Sladus, διαφθοράν ex Hes-
ychio interpretatus, maluit: frustra. Homerus saepe: etiam
de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νεῖκος Φέρον, ad
inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ
ἐληναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολλῶν) Egregie sic Palmerius Gronoviusque.
Haud praeter librorum indolem confusio πολλῶν et πολε-
μίων. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus ac-
cedat ex Polyaeo lib. V. c. 44, 1. Μемνον βουλόμενος κατα-
μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἐνοικούντων:
nam, τῶν πολλῶν fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
[lin. 6.] ἵνα δωσίδικοι εἴεν, flagitante usu et probante H.
Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem
et Suidas ex eo. WESS. — Vide Var. Lect. et quae ad Po-
lyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quid-
ni itidem δωσίδικος recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) *Vir summus* Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικόν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλίων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπεπλευμέναι τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰωνῶν καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαῦσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους* καταπαῦσαι Δημάρχον τῆς βασιλείης* ἀρχῆς Κύρον καταπαύειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίσταις εἰς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueta popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obedientes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνελίχθη μὲν χρῆμα πολλὸν νῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐντὸς Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosphorum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐντὸς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europacam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invidео. Τὸν Ἄθων *Servius* Atticis tribuens, ad Aen. XII. 701. *Quod autem Herodotus*, scribit, hunc *Athon*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae declinationis est*. De monte recte: τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριηκοσίαις *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλίων καὶ τετρακοσίων, et crebro. Ceterum *Boreas μέγας τε καὶ ἄπορος*, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias μέγας τε καὶ κυματίνης* lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de Gronovii sententia; forte verius, πρὸς ὃν οὐδένα πόρον εὐρεῖν ἔστι, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocratio*. Immo vero haud scio, respexerit-ne *Grammaticus* et *Nostri ἄπορον*. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποσάττειν in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocratio*nis ἀποσάξαντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi παρέσχε.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτέων - - οἱ δὲ, βίβει] *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπί- „σταντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstinguebantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγαι Θρήναις) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur *Βρύγες* vel *Βρίγες*, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in *Βρίγες*) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίς λέξεων τῷ Φ χεῶται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* Od. κ': p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βίλιππον, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βαλακρόν τὸν Νικάνορος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui *Κεβαλῖνον* forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικὸν *Eustath.* in Od. ι. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μὲντοι οὐδὲ αὐτοί γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιοι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: VII. 154. nulla istarum civitatum πύθενγε δουλοσύνην πρὸς Ἰπποκράτες: I. 159. Φεύγων θάνατον βλαίον πρὸς

Περσῶν. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, *violenta morte affici*, atque *in servitutem abduci*, vocibus θανάτου βιαίον et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent Thucydidea, ὃν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν ἀστῶν, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] Euripid. Phoen. vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνη, *ne a fratre dolose occidar*; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτι τοῦτέων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petittum missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucydid. I. 18. WESS.

9. ἐν τε τῇς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) Vallae Latina, *ex continenti et metallis*, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: *ex terra et metallis* illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, Dionysii vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτερος ἀκτή.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτῇσὺλῃ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptesyllum restituenti Lucretio, reiecta Scaptensula, cuius post Festum vindex Gifaninus. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, inmemor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsus leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. εὐσι καρπῶν ἀτελέσι) Si forent tributorum immunes olim Laurentius, ac si φόρων ἀτελέσι ob oculos habuisset; sicuti Appianus Ἀντίους φόρων ἀτελεῖς Bell. Civil. lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελής imperfectus, et καρπῶν ἀτελεῖς fructuum defectiopia intelliguntur. In Hesychio Ἀτελεῖς, ἄλλυπτοι, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελείς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰοῦσαι ἀτελείς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergο καρπῶν ἀτελείς, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunitibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰοῦσαι καρπῶν ἀτελείς) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributum vicem terrae proventus, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελείς φόρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελείς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earundem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despicatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. D. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. B. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνοπίδα παρορῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copia abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰοῦσαι καρπῶν ἀτελείς, ad reditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου. τούτου) Ex more scriptoris, stabilita diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικικὰ pingi, uti saepe in Strabone πόλεις Φοινικαὶ, apud Athen. γαῦλος Φοινικῆς, qui tamen XII. p. 538. D. παρφυῖα καὶ Φοινικὰ χρυ-

σφοδρία iunxit. [Sed ibi Φοινικὰ de colore, non de populo.]
 ἐν πελίκῃ Φοινικῇ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδεία
 Φοινικῇ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori
 lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νέας τε μακράς, καὶ ἱππαγωγὰ
 πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νέας,
 longas naves, et τὰ στρογγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νέες sive
 νῆες, στρατιωτικῆς et ὁπλιταγωγοί: πλοῖα vero, quae equos ve-
 herent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νέας τε, καὶ ἵππους,
 καὶ εἶτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ εἶτον: atque
 adeo νέας τε, καὶ πλοῖα ἱππαγωγὰ καὶ σιτηγὰ. Neque sane
 bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam
 ἱππαγωγούς νέας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onera-
 rias cum commeatu εἰς εἶτα νέας, VII. c. 21. [In eandem
 sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri
 sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristote-
 lis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam,
 Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ
 συχοῖς ἱππαγωγαῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio
 mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a
 vulgata nimium abijt vox σιταγωγαῖς: mihi restituendum
 videtur, ἱππαγωγαῖς καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγι-
 καὶ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph.
 V. Ἑλλ. p. 320, 37. alique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσιν ἐπέχοντας) Confer dicta
 lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae
 maris hoc tempore erant domini, ἑθλασσοκράτου, Eusebio
 et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, an-
 samque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit
 Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thu-
 cydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσιν ἐπέχοντας) Quod olim vulgabatur, id
 dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας, lectum Eu-
 stathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum τί μοι ἐπέχεις;
 interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλε-
 λωμένως φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοὺς Αἰγινήτας: alia dedit
 in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in
 Prolegom. p. 756. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et
 Herodoteae tmeses, μετὰ δὲ βουλευαί, p. 387, 5. [VII. 12, 7.]
 ἀπὸ πάντων τὰ χρήματα ἄγων, p. 434, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, ἐπὶ χοντας ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque ἔχοντας revocans, nullam hic *timesin* vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum ἔχειν ἐς τι vel ἐς τινὰ ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic ἔχειν ἐπὶ τινι, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. I. 2 seqq. Κλειμένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημακρήτου) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. εἶρετο τὸν Κριόν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὐνομα) Suspisor Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. ἄσπετος Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριόν ὡς ἐπέχθη, ista leguntur in Schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς -- ἦν δὲ παλαιοστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινικίου: ut verba, Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ αἰετικῶς, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγλάον (f. ἐς ἀγλαόδενδρον) Διὸς τέμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεπτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριοῦ, ἥδη νῦν, aiebat, καταχάλασον, ὦ κριε, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδὲνα ἄξιον χαίροντα Αἰγινήτων: dictum indignatus, ex Κριοῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριὸν ἀσελγόνων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutium? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immanissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμολογούντες οὐδενὶ ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae crexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλεοδαίου) τοῦ Κλεοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλεοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλεοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sinceræ Κλεοδάμου, et Κλεοδάτου. Spartani Μενεδαίου nomen male in Μενδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενεδήιος: eandem habent vim nō-

mina Laconica Κλεινόμενος et Κλειδοῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. Θεῶν τις τὰς θύρας αὐτοῦ· ἐικάσκει γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐκείνας εἶναι, ὥσπερ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλείους ὅτι κατῆλθε λαβὼν ἐπεττήσατο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργείην) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεΐδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργεΐαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Adrita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Spartae dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰόντων) In horum medio positum αἰμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τοῦτου. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam ἀνέσθαι potuisse, uter natus prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἔμαθον αὐξόμενον τὸν χειμῶνα. ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἐβύοντο: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τούτου,) νούσῃ τελευτᾶν. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: ἐβύον μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκὼς αἰμφοτέροις γινώσκοτο βασιλῆς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκειν. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

• *cenario* visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eàdem corporis specie, robore et staturà) reperissent; tum vero, *aut iam antea etiam*, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis caussae erat. Ista, *εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire*, quasi infinitivus *λέγειν* ab *εἰδυῖαν* penderet. Retius vero *λέγειν ταῦτα* ad superiora, *οὐδὲ αὐτὴν φαίνει διαγιγνώσκειν*, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. *τὸ κάρτα*, abundante *τὸ* articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. *τὸν γεραίτερον*) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero *ἡέρας*? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quibus γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. *τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι*) *Αὐτίαν*, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, *Ἰδυμοὶ δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν*, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. *τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως*) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant *περὶ τοῦ ὀκότερος πλεῖον ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται*, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycu-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch. T. I. p. 598. c.* Ἐοικεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπέγκαιμα τῆς ἀρετῆς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλόνοικον. *Conf. T. II. pag. 232. c. 813. v. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.*

CAP. LIII. 2. τὰδε δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὡς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam θεοῦ ἀπεόντος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μέχρι Περσεῖος, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπεόντος, Deo in seriem non relato. WESS. — Peropportune vero κατὰ τὰ ὑτὰ λεγομ. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Lacedaemoniis adsentiuntur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὡς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὡς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἰρηταί μοι) Sic melius. Εἰρήται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀκρισίου) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, *Plutarch.* exhibet, de *Herod. Malign. p. 857. E.* Οἱ δὲ Δωριεῖον, Φαῖν, ἡγούμενες φαίνονται ἂν Αἰγύπτῳ ἰθαγενεῖς ἰόντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀκρισίου πατέρας: quae prorsus obscuravit interpres. Ad *Herodotea Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἰασον, καὶ τὸν Ἄργον ὅλως ἀφῆκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum *Herodoteae* narrationi me-

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse ἰθαγενέας, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari suserint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Ταῦτε δὲ, inquit, κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράφω, vel γράψω: ut l. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπειρόντος [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περσῶν οὐδὲν) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaës et Iovis fuisse filium, creasseque ex *Andromeda* Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate *Persei* si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὃ, τι ἀποδέξάμενοι) *Reiskius* ὅτι optime disparavit. In regni successionem διαδέχσθαι et ἐκδέχσθαι sedem habent: ἀποδέχεσθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν νυν Κᾶρες οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδέξάμενοι lib. I. 174. saepissimeque alias. WESS.

CAP. LVI. 2. Διὸς τε Λακεδαιμόνος) Saepe quidem *Lacedaemonis*, Iovis filii, sed huius Iovis, Λακεδαιμόνος dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint Λακεδαιμόνα, hunc non ut Deum ἀρχαγέταν habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum *Iovem* Ἀγαμέμνονα *Spartanis*, ut ἀρίσταρχον a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius ἐπιθετικῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἄδην ἀγασίλαον. Dedit ibi plura *Casaubonus*. Ἀγασίλαν, inferum *Iovem*, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* Ἀρίστ' ἀρχὰ μία, *Simonideum* forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία. *Herod. T. VI. P. I.*

Asopii vocabant Aesculapium Φιλόλαον, teste Pausan. III. p. 267. Ἀλεξιν, τὸν Ἡρακλῆα, Coi, Aristid. I. p. 62. Τηλέμαχος, ἡ Ἀρτιμῆς dicitur in Luciani Lexiph. II. p. 335. Habet istius generis nonnulla Aristoph. Ἰπ. vs. 164. Θεισμ. vs. 811. Λυσ. vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἁγίῳ ἐνέχισθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 408, 54. apud Andocid. p. 12, 36. τὸν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἐργασάμενον. Unde corrigendus Antiphon p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἐργασάμενον. conf. Lysias pag. 18. et Markland. VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (ibid. ubi εἰ δὲ absque negatione exspectasset aliquis) vide Vigeri Idiot. VIII. vi, 9. ibique Zeun. Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in Evang. Matth. ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis Epicteteae pag. 301. S.

7. ἐκατὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατῆς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane οἱ τριακόσιοι ἱππῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud Thucyd. V. 72., suntque iidem τριακόσιοι Σπαρτιητῶν λογάδες, οἵπερ ἱππῆς καλέονται, Themistoclem honoris causa deducentes infr. lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. N. Cragium, Reip. Spart. lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατῆς, in expeditione, fingeat Cl. Reiskius, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum Xenoph. Laced. Reip. p. 685. F. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατῆς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam Lacedaemonii etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἔξοδοι expeditiones communiter susceptae lib. IX. 26., etiam in Comici Nub. vs. 579., cuius loco ἐξοδῶν Ionibus Portus asseruit, vetere motus lectione. Cl. Gronovio adsentior. Ἐξοδείας ποιούμενοι Samnites apud Strabon. lib. V. p. 382. A. [p. 249. B. ed. Cas.] Quod

ex Msstis revocatur *ὁπόσοις ἂν ᾖ*, [lin. 9.] scriptor suum agnosceret. WESS. — Vocabulo *ἐξοδία* de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢν θυσίην τις δημοτελεῖ) Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελεῖ Demosth. in Neacr. p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. D. ἱερταὶ δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serim. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοτελεῖ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοτελεῶς minus convenire videri poterat quod ait ἢν θυσίην τις δημ. ποιήται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri videtur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσίη δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convivium vocet. S.

4. διπλῆσια νέμοντας) Vetus mos, Homero descriptus doctique abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentissime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοιρία γε ἐπὶ τῷ δαίπνῳ ἐτίμησεν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιεν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχοιεν εἴ τινα βούλοιντο. Ceterum πρόβατα [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliās, neque eas utique Spartani duntaxat inmolarunt. Vallae propterea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νέμοντας ad superius τις relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξείνους ἀποδεικνύναι τοῦτοις προκεῖσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προκεῖσθαι vel προσκίεσθαι, de honore attributo adhibitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκίεσθαι hoc in loco per γίρας εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spartanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, ab Agide illuc missum, Ἑλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharacem Boeotorum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales Herod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses alique, suos etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos προξένους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ κοινοῦ πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud *Athenaeum* XIII. p. 603. F. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum *Thucyd.* V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeënsis Λάκων δ' Αἰμυνήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενoi et θελοπρόξενoi dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τοῦτοις προσκεῖσθαι) *Eustathius* γράφει εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκεῖσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖσι προσκίετο αὐτῇ ἡ ἀχαρὶς τιμὴ. *Portus* plura. Πυθίους [lin. 13.] hinc *Timaeus* in *Lexicon* intulit, ad quem bene *Cl. Ruhnkenius*. De iisdem *Eustath.* ad *Iliad.* A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τάγμα τι θείον ἐν Δελφοῖς, οἱ θεοπρόποι· οἱ καθ' Ἡρόδοτον ἐσιτοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter *Pythios* dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de *Divinat.* c. 43. WESS.

23. ἦν μὴ περὶ ὁ πατὴρ etc.) *Vallam* fefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque *Etonensis* codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere *Hermione* Spartana, *Νυμφευμάτων* γὰρ τῶν ἱμῶν πατὴρ ἱμὸς Μέρμιναν ἔξει, in *Euripidis* *Androm.* vs. 987. Πατρούχου παρθένου περὶ [lin. 22.] hoc ex loco *Timaeus* *Lex.* p. 151., ubi docta *Ruhnkenii* observatio. WESS.

Ibid. ἦν μὴ περὶ ὁ πατὴρ αὐτὴν) Qualem *Valla* sequutus est, Codicis *Eton.* lectio, ἦν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυῆση, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. *Orbæ* nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπὶ κληρὸς, ut Athenis loquebantur, ἐπιδίκος, Spartae lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos *Herod.* scribit [lin. 21 seqq.] δικάζειν μόνους πατρούχου παρθένου περὶ, ἐς τὸν ἰκνέεται ἔχειν, ἢ μήπερ ὁ πατὴρ ἐγγυῆση. *Herodoteam* vocem πατρούχος *Herasychio* restituit *Hemsterh.* voc. Ἐμπάμονι, πατρούχῳ. conf. *Timaei* *Lex.* *Platon.* in *Πατρούχου παρθένου*, et *Ruhnken.* Ut

ἐμπόρων, sic ἡ ἐπίκληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis régibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consessu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotea sibi sumsisse refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanae fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττεμένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπήνεγκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Sparta tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιῶν ἀρχιτὰ ἐστὶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidiaci, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίον ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὅποσοι εἰν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῶντας βασιλεία τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τρισαράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λείβητα κροτέουσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος εἰδῶσαι κρούειν λείβητα, ubi Meursius λείβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιχίνεσθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μαινίσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρώτα μαινόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιμνίσθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, luctu squalere, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μίαισμοι, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. D. S.

13 seqq. ἐκ πάσης δὲ Λακεδαιμόνος etc.) Recepta Codicum lectione, τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς, sic ista capienda iudico: necesse est ut, praeter Spartiatis, funus vel inviti comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero. De περιόικois forsitan alibi dicetur. Voces χωρὶς Σπαρτιτίων recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνῳ. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Λακεδαιμόνος, Lacedaemonem patet hanc τὴν Λακωνικὴν, Laonicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seqq. τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς) Ex vulgata ὀνομαστοὺς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόίκους exiguo numero, homines quippe contemtissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Paneg. pag. 67. E. et uberius Panath. pag. 270. C. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartanorum

rum in Messenios, itidem περιόικους, acerbitate, τὰς ἐλευ-
 θέραις [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἠνάγκαζον, καὶ τοὺς
 ἄλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accomodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτιητίων urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτιητίων: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanæ urbis incolae
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυ-
 μούς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238, D. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτιητίων, nisi temere prorsus et casu
 omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιητίων, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae Wesselingio et Grono-
 vio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυμους
 vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
 Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλίνῃ εὖ ἐστρωμένη
 dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commodè Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μέλει τέθεις
 καὶ κομισθεὶς οἴκαδ' ἔτυχε τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπεὶ δὲ θάψωσι) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblucta-
 ri, praesertim in facillima et plana verborum sententia.
 Iustitium, functo Persarum rege; quot fuerit dierum Bris-
 sonii quaesivit exemplo Io. Alb. Fabric. ad Sextum Philo-
 soph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπεὶ δὲ --- ἄλλος ἐνίστηται βασις.)
 Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat βασι-
 λεία ἀνιστάτω III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐπιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] ὁ

ἰσιῶν, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλῆην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἐκδέκονται τὰς πατρῴας τέχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μὴδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρῴαν τέχνην, Dicaearcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἄγῃ - - παρ' Ἡροδότῳ βατκαρία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν σαίνων ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διαπλῆκει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde. ut vulgo solet. WESS.

Ibid. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγᾶσσατο Ἀγᾶσασθαι Ἀγᾶστηθε Ἀγατσαμένοι Ἀγαιομένον Ἡγᾶσατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, φθόνος: Ἀγαστής, βᾶσκαρος: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγᾶίς, ἡλώσσειν. Secundum Eustath. in Od. i. p. 212, 51., τὸ Ἀγᾶσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρία σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιομένοι τε καὶ φθονοῦντες τῇ Ἀγρεμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Weseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliadae Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β'. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ ἴδι ἐνεστῶτος φησὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ'. 66., ἐν ταῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχή ἐστὶ (τὸ ὑπερκύδαντος:) similiter ad κ'. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a Villosiono editis, quae, ut iam aliàs monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a Valck. citatis recte Ἡρωδιανός legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίτης γενομένη) De eadem Pausan. III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι φατὶν αἰσχίτην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat Herodotus; cuius τὸ Φοιβήιον ἱερὸν quale fuerit, docet Io. Meurs. Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud Pausan. I. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab Interprete post Helenam redditur. S.

20. ὕπερθε τοῦ Φοιβηίου ἱεροῦ) Pausanias Φοιβαῖον non procul a Therapna; inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc Meursius „Verba, inquit, illustro, et, ὕπερθε τοῦ „Φοιβηίου ἱεροῦ, sic expono, supra Phoebi fanum: ut Dioscurorum id intelligatur, quod dedicatum in Phoebaeo, ex „Pausania cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem Helenae templum scriptor limpidè indicavit. Voluit-ne vir doctus, Helenam fratribus fuisse contubernalem, πάρεδρον, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸδ' [rectius τὸ δ'] ἐστὶ ἐν τῇ Θειράπῃ scribens. Rem ipsam attigit Pausanias III. 7. WESS.

28. ὁρῶσαν δὲ) Quod Florentiae ὁρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer Gronovio; cui quidem schedae omnes, si numero eximas Ask., refragantur, Graecique sermonis habitus. L. Küsteri animadversionem Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. WESS. — Vitiosum ὁρῶσα cum Med. et Ask. nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἐκνίξει ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura Pindarus Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἐτέρωσιν ἐτέρων ἐκνίξει φρένας: et Isthm. VI. 74. αἰδεῖα δ' ἔνδον μιν ἐκνίξει χαίρις. Nec alia Euripidis Med. vs. 567. εἴ σε μὴ κνίξοι λέχος. Paullo diversior infra lib. VII. 10, 5. WESS.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστων ἐκνίξει) Istius mulieris amor Aristonem pungebat. In Glossar. et Suida Ἐκνίξεν redditur ἔδαμν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hīc, saepe designat Sophocli dictum ἔρωτος δῆγμα: Xenoph. pag. 516, 13. κῆσμα. vid. Schol. in Aristoph. Plut. vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόνου δάκνυι, Lucian. II. p. 400. Plutarch.

T. I. p. 602. ἔκνιζεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρας. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ἔρκους ἐπ' ἡλάσαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπείει ἀπάγεσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπείει ἐνταλάμενος. Utrumque *Portus* in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continus admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων) Interpretatur *Pausanias* ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. *Herodotus* exemplo *Homeri* *Odyss.* ε'. 3. Οἱ δὲ θιοὶ θῶκόνδε καθίζον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti *Eustathius*, *Hesychius*, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inmigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro *Io. Fr. Gronovio* *Lection. Plautin.* p. 222. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ) Filii nativitas *Aristoni* nunciata dicitur apud *Pausan.* p. 221. μετὰ τῶν Ἐφόρων κατημένῳ τινικαῦτα ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, *Berglero* ad *Alciph.* p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consessu cum *Ephoris*. Τὸ συνέδριον, ut *Homerus*, θῶκον vocat. *Oenomaus* *Eusebii*, *Praep. Ev.* V. p. 223. c. δοκεῖ μοι ὁ Λυκούργος οὗτος οὐκ ἐσχηκέναι τιτθὴν, οὐδὲ σὺν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθικέναι: ubi legendum videtur σύνθετος, consessor. *Ephorum* autem ἀρχεῖον proprio nomine vocant Ἐφορεῖον. *Aelian.* *Nat. An.* XI. 19. *Pantelidas* *Lacedaemonius* καθήμενος ἐν τῷ Ἐφορείῳ ὑπὸ κινῶν δισπάσθη. *Laudator* *Agésilau* in Asia non minus *Ephoris* paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ Ἐφορείῳ ἔτυχεν ἐσθηκῶς μόνος παρὰ τοὺς πέντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τε τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam *Valla* legit. Eidem quoque repertum, et in *Arch.* probatum *Berglero* recte restituit *Gronov.* in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλῳ συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἴτε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἡμῶς εἴη. Eleganter *Ραμματ*:

p. 221. Ἀρίστων, αἰτ, ἐπῶν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυσθέως γένεσιν πεποιημένος λήθην, ἢ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν συνεῖς αὐτῶν, οὐκ ἔφη τῶν μνηῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἴνεκα: hoc facile transiit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis, εἴα δὲ κηδεμῶν, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μνηῶν εἴνεκα significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρηστῆς εἴνεκα καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἔνεμεν Ἀλεξάνδρῳ - - πλέον. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. B. διαβολῆς μὲν εἴνεκα καὶ Σακράτης εἴη τῶν νέων διαφθορέως. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse potest. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogen. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλειμένει διβλήθη) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecerit, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id hic διβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβιάτῃ διαβεβλημένος. Euripides Hec. vs. 863. Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσεμαι: et Iphig. Aulid. vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῶ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac δῖς τι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάμειος τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutychidis serie lib. VIII. 131. Λευτυχίδης ὁ Μενάμειος, τοῦ Ἠγησίλειω. Avus ergo sermone Spartano Ἀγισίλειος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλέους scribi in Pausania lib. III. 5. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruelles Leutychides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγασίλω, loco Ἄγιος, aut VIII. 131, 6. Ἄγιος sive Ἠγιος, loco Ἠγασίλω sive Ἠγασιλέω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo *Λευτυχ.* ionico more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢ ἔχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γεγωνῶς διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἔχθρὸς τῷ Δημοκρίτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γεγωνῶς, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξεῖνον ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα ἐς τὰ πρῶτα ἐς τὰ ἔσχατα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένηος προθυμίας) Fuit quum Κλεομένης pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ἡσυχίας τῆς Δημοκρίδους, III. 156, 8. At, non tam studio gratificandi Cleomeni, quam odio Demarati et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem Cleomeni gessisse *Leotychidem*. Itaque rectius intelligetur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur οὔτε ἰκνεομένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, caussam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae mssae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνεομένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius Musae. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσηκόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰκνέται ἔχειν (τὴν βασιλείην) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur Spartaе βασιλεύειν, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. Herodoteum ἰκνεομένως tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii* *Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἰκνεομένα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγῆμενα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποθιμένοις) ἐν ἰκνεομένη ἀμέρᾳ τελεῖν τοὺς ποθήκοντας κατὰ τεταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνωίστου δὲ γενομένου) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Küsterus ad Suidae Ἀνώιστος. Fateor ἀνώιστον tantundem ac ἀνυπονόητον saepe valere, ponique de inproviso et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνώιστου Μελίττινα, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.] Μῦθος ἀνώιστος, πότμος ἀνώιστος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνωστοῦ δὲ γενομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνωιστοῦ reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνωίω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδῶν ἀνωίσειν εἰς τοὺς πλεῖντας. Quare ἀνώιστου sive ἀνωιστοῦ δὲ γενομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. εἰς θεὸν ἀνῶσαι τὸν ἐν Βραγχίδῃσι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιέεται Κλεομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thucyd. I. 57. τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιῶ: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιησάμενος ξύλινον πόδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) Eustathii additamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχε ἀρχήν.] Spartanorum Τυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. θεωμένου δὲ τοῦ Δημαρήτου) Dederat forsan, ἡγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμῶν, sive χοροποιός. Fuisse ἄρχοντα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχήν, et, ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἄρχεν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. v. τῷς προστάτας memorat τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἱερῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et virorum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* Έλλ. VI. p. 349, 14. vid. *Meursii Orchestra*, in *Γυμνοπαιδία*, et *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei Lex.* p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλῳ τε καὶ λάσθῃ) Ultima prave deficiunt *Fragm. Parisino.* *Philaenidis* nomine *Aeschirion Samius* apud *Athen.* lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ὧ μάταια νῦντα, --- χλεῦνι τι ποιῶ καὶ γέλῳ τε καὶ λάσθῃν: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 323. καὶ γέλῳ τε καὶ λάσθῃν, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λάσθῃν restituit *Brunck*, *Analect.* T. I. p. 189.] Magnus *Animadversor* λάσθῃν hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* *Diss. de Num. Us.* XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπειρωτῆματι [*lin.* 9.] ex gentis adsuétude, qua ἐπειρώτησιν dant sequentia. WESS.

8. οὐκ οἶόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεῦν.) *Eustathius* in *Iliad.* β'. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεῦν δηλοῖ, inquit, *Διουχυίδης*, ὃς *Δημάρατον* ἐκπεσόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἄρχην (cur non εἶτα ἄρχειν?) αἰρεθέντα, ἥρῳτα, Φασί, γελῶν, οὐκ οἶόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεῦν. Apte *Leutyichidis* illud comparavit *clar. Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus Astyagen* εἶρετο, --- ὃ τι εἴη ἢ ἐκείνου δουλοσύνη ἀπὸ τῆς βασιλείας. Reputantem facit *Iugurtham Sallustius* *Bel. lug.* c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutyichides* rogabat ἐπὶ γέλῳ τε καὶ λάσθῃ. *Glossar. Herod.* Λάσθῃ, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γέλῳ τε καὶ λάσθῃν *Aeschirion Samius Athen.* VIII. p. 335. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.* T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἱεθεῖς ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγγων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum Iber.* p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des. Herald* *Digress.* XVI. libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thueyd.* V. 47. Mox [*lin.* 3.] θιῶν εἰ τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος, alios deos *Iovemque ante*

status, confirmatur lib. VIII. 65. et *Eustathii* interpretatione ad *Hom.* pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] *WESS.* — Adnotationem *de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi*, quam, putide dissimulato auctoris nomine, *Alex. Tollius* ad *Appiani Hist. Hispan.* (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam *Desiderii Heraldii* esse, opportune nos *Vir doctissimus* docuit; quod nobis tunc, quum eandem (*T. III. nostri Appiani* p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. *S.*

8. Φασι σε ἐσελθεῖν παρὰ) *Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet Steph.* Φασι σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκετῶν τὸν ὀνομαζόμενον, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsitan olim etiam positum *Il.* 112. [*Il.* 115, 19.] eodem sensu, quo dixit *Aeschylus* ἄσπον ἰέναι, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum *Stanleio*, Ἄλλ' Ἀντικλείας ἄσπον ἦν δὲ Σίσυφος, apud *Schol.* ad *Soph.* *Ai.* 191. *Antichiam propius accessit, vel tetigit Sisyphus; ex isthœo contactu natum ferebat Ulyssen Ajax. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur Aristoph.* *Eq.* vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐληλύθει. *VALCK.* — Conf. ad *Il.* 115, 18. notata. *S.*

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura *Codicum*, ἐγὼ ὦν σε: priori tamen detraho nihil. At περὶ, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit *Euripid.* *Hec.* vs. 740. [752.] ἰκετιώω σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενείου δεξιᾶς τ'. Multa *Erasmus Vindingius* ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [*lin.* 11.] εἰ περ significantius. *WESS.*

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι) Idem significat *Sophocleum*, σὲ πρὸς θεῶν ἱκετιώωμαι; te per Deos obsecro, in *Ai.* vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. σὲ ἱκέτης ἱκετιώωμαι, in *Soph.* *Phil.* 471. idem est ac σὲ λιτῆσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari *Demarati* cum matre colloquio suavissima *Herodoti* elucet ἀφέλεια: quale illud est proximum, [*lin.* 11.] οὐτε γὰρ, εἰ πεποιήκαί, τι - -, μούνη πεποιήκαί, μετὰ πολλῶν δέ. *Cicero Tusc.* III. 33. Consolatio - - usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento *Merope* se solabatur *Euripidis* apud *Plutarch.* *T. II.* p. 110. v. Paulo post [*lin.* 14.] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, *τεκνὴν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς πρετέρας γυναῖκας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἐνὴν*, (nempe *σπέρμα παιδοποιῶν*,) *τεκνὴν ἂν οἱ καὶ τὰς etc.* Sic in familiari praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo sit: *Plut. vs. 427.*, οὐ γὰρ ἂν τοσούτον ἐνέκραγες ἡμῖν: non enim alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq. vs. 1335. Vesp. 1135. Lys. 25. VALCK.*

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπέδεκτο) Corrigit docti viri coniectura *οὐκ ἀπέδεκτο*, quod haud scio an vulgato praeferri debeat. Supra *Democedes lib. III. 130.* ὁ δὲ οὐκ ὑπέδεκτο, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure comparavit. Quod deinceps in *Msttis [lin. 11.] ὀλίγω τι πρότερον*, id editum exstat *lib. VIII. 95.* ubi *Arch.* et alii ὀλίγον τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. τὸ καλεῖσι Ἀστραβάκου) Diligentiae debemus *Pausaniae lib. III. 16. p. 248.* Ἀστραβάκου καλούμενον ἥρων. *Clementi Alex. Protrept. p. 55.* itidem Ἀστράβακος. Belle ergo *Valla* et scripti; ex quibus ἀναίρετο *Arch. [lin. 17.]* tale est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et alii addicerent, posset auferre. Verissime [*inox, lin. 18.*] ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἐβούλεο πεισθῆναι. *WESS.*

16. τὸ καλεῖσι Ἀστραβάκου) Matrem certe *Demarati* non fecit ista dicendum *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse *Demaratum*, cuius esset heroum paternae domus vestibulo vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnunquam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat ex sequentibus herois nomen, quod his *Pausaniae* scribitur et *Clementi* Ἀστράβακος. Dicitur autem *Astrabaci* heroum *Herodoto [lin. 15 seq.] παρὰ τῆσι θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι* (*Aristonis*) ἰδρυμένον. Eodem etiam numero αὐλείους θύρας, sed saepius alii τὴν αὐλειον memorant. Multa dederunt *Vales. Wesseling. D'Orvill. Pierson.* Ianua sic vestibuli dicebatur; quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius Noct. Att. XVI. 5.* hinc *Macrob. Saturn. VI. 8.* et *Berizon. ad Aeliani Var. Hist. III. 4.* Quam vulgo vocant αὐλειον, *Aeschylus* cur dixerit ἐρκεῖος πύλας in *Choëph. vs. 559. 569. 651.* facile intelliget qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. *Eustath.* in

Ἰλ. l. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τάξεις οὕτως ἔρκεσ, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρκιον, αὐλή· μεθ' ἧς αἰθουσα· εἶτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὧ παῖ, ἔχεις πᾶν) Praebebunt forsā ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνων δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum - ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἔτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοία et ἀγνοία, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα διδῆσθαι μοι δοκεῖ Ἡρακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελαστομένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδερνή, ignoranti, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμηνον ἰόντα, cum matri ὁ ἔβδομος εἰστήκει μίεις. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοία· potius imputari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὢν ὁ χρόνος οὕτος ἐξήϊε: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνων δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Mstis oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest. ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιῆιν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταίον*. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάντες δι) *Iustum est. Cel. enim Gronovio [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. αἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἰδίωκον. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θεράποντας αὐτὸν ἀπαιρέονται, ex Homeri studio propagatum: Μῆτι σὺ τὸνδ', ἀγαθὸς περ ἑὼν, ἀποαίρεο κούρην, Iliad. A'. 275. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.*

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνθηρῶς τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hic notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus aliique, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναίρεται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλῆς Pindaro Olymp. II. 5. cuius μία δ' ἐκπρεπῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπίας obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. κατ' ἄλλα τε) συγχὰ (ἐν) Λακεδαιμονίοις ἀπολαμπρυνθεὶς ἔργοις τε καὶ γνώμῃς, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφὶ προσέβαλε, ἀνελόμενος (αὐτὴν) τεθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπια σφὶ ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat Olympiadem palmam reportasse, legisse videtur, quod margo praebebat Steph. Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναίρεσθαι vel ἀνελέσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι τεθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimone autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde Aeliano de Nat. An. XII. 40. restituit Iac. Perizonius

τὰς ἴππους τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνελόμενος, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνην ἀνελίσθαι: Olympicis, ἀνελίσθαι τὸν κότινον, prout loquitur aliquoties *Pausanias*; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλύμπια) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in *Aristoph.* Plut. vs. 583. Quando [lin. 15.] *solus* ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. *Plutarch.* T. I. p. 606. v. II. p. 212. v. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ) Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φιλότατη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοῖ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. x. Λαμπιδώ: unde docti viri, Dacerius et Mos. Solanus, Λαμπιδούς refingunt in *Plutarchi* Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεῖρ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a *Sophocl.* Antig. vs. 14. Sed quid tandem χεῖρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ quī conveniet? Pingē vero ΧΕΙΡΙΔΙΠΛΑΕΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χεῖρ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰδιωροδόκησι ἀργύριον πολὺ. Non postulabitur, credo, ut χεῖρι-δα πλέην exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. *Pausanias* corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus *Eustath.* ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. *Scortea* in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et mssis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsiscentes emendationem nos cum *Schaeß.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. εὐωδῶθη) Servo integrum, supra χρηστῶς οδοῦται IV. 139. tuitus. Ὠδῶθη non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἐμοὶ μὲν οὐκ ὄδωτα, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστά, οὐ βαδιστέα. De rei vero *successu fausto* ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐοδοίη Ζεύς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πρᾶγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακία. Plura non coacervo. *WESS.*

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restituerem κατατίθενται. *Depositum*, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθεται ἐς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατέθεντο ἐς Αἴγινα: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς τοὺς Βιδυνοὺς Θερᾶνας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2 seq. δαῖμα ἔλαβε etc.) Excerpsit *Suidas* in Ὑπεξίσχῃ: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχεν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέμεινε τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχῃ ἐς Θισσαλίην, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes* *Athenis* ὑπεξίσχεν, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχον ἐκ τῆς Χίου.] *VALCK.*

4. ἐνθεῦτεν δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum* *Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστ. ἀγινίων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξέρκου seriem hanc statuebat πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ. - - - ἐξωρκούτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri πρόθυμος ἦν: neque ἐξορκεῖσθαι. [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem πρόθυμος ἦν - - - ἀγινίειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui πρόθυμος ἦν ἀγινίων recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum περιᾶσθαι quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an πρόθυμος ἦν similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. πρόθυμος ἦν - - - ἀγινίων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: εἰς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστιώτας ἀγινίων ἐξορκεῖν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe πρόθυμος ἦν infinitivum poscunt, aequae ac προθύμως ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω προθύμως ἀκροᾶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὲ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθύμως ἐβίλη δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὥσπερ προθυμεῖσθαι θέλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὕπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β'. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακριν πόλις Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδαρ, ὀλίγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημενοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημενοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νῶνακρῆς et Φενεός, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φενεῶ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φενεῶ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryl. c. 174. WESS.

12. στάζει ἐς ἄγχος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγχος materiae? Bene Eustath. ad μισογάγκειαν Homericam ἄγχος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθύς καὶ Φαραγγώδης καὶ κοῖλος τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχραυε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius his; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχραε Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κεράσσης Οὐλέμενον κακοεργὸν ἐνι χραύσει κυνόδοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχραυε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχραυε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἥγουν ἐπλήξε) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42, exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis ferre etiam alibi ἐνέχραεν, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύτη recte redditur in Schol. ἀμύξη ἐπ' ὀλέγον, τὸν χράωτα ἐπιξύση: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀμφοτέρῃσιν ἐπ' ἐχράον ἤλυθα χερσίν: ubi Schol. ἐβλήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπ' ἡνεγκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπιχράοντο scribendum, Ἐπ' ἐχράον τὸ ἐπιβάρηναν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρηεῖς ἄνεμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μιν αὐτίς ποιήσῃ) Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυθείς codicis *Pass.* ridebit, congruens Cleomeni ἐν ξύλῳ δεδεμένῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi prosemínatum ex αὐθίς censetur; cuiusmodi ΑΥΘΕΙΣ et ΑΥΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐθίς, pro αὐτίς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum *Pass.* familia; quo magis firmatur *Wesselingii* iudicium. In ποιήσῃ consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσῃεν adiecta γ littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσῃ in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis ε facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam in Κατεχόρδῃσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἶτα τῶν Φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανεῖς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδυνσε. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte *Henr. Valesius* in *Dione Chrysost.* Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμεῖς δ' οὐ παρέχομεν τὸν ἀνδριάντα χορεύειν ἂν αἰσθάνηται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in *Libanii* Or. VI., nuper *Venetiis* publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχόρδυνε; h. e. *Bongiovanni* interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχόρδυνε. *Longinus* [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et *Plut.* T. II. p. 223. B. Post pauca μῦθοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus *Pausanias* est III. 4. pag. 213. WESS. — *Athenaeus* lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ, αἶτ, διὰ μέθην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτεμε, Ἡρόδοτος ἱστορήσει. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit *Herod.* lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit *Aristides* II. pag. 393. *Cleomenes*, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα κατεχόρδυνεν ἐν ποδῶν ἀρξάμυνοις: se ipsum minutatim dissecuit, *Ganterus*. Ex usu plebeio petitum velut hic aptissimum laudat *Longin.* π. γψ.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χορδεύων* redditur *τέμνων*: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro *Herodoteo Καταψῶσαν* *Suidas* habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in *Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 765.*, ad *Διαπρ-σθίην* adscripta sunt, *εἰς μέρη λωροτμηθίην*, pertinent ad vicina: *Διατμηθίην τε λέπαδνα*: *Εἰς μέρη λωροτμηθίην*. Idem illud dici potuit *χορδευθίην*, id est, *εἰς χορδὰς* sive *λέπαδνα διατμηθίην*. *Καταχορδεύειν* significat *εἰς χορδὰς τέμνοντα διαφθεῖ-ρην*. Vim praepositionis non intellexerunt in *κατατετρωμα-τίσθαι* apud *Herod. VII. 212.* VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημάρκτου γινόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum *Reiskio* licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. *καταγινέων*) Habet *Suidas* ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλύων*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *ἀπαγινέων* [quod *Reiskius* proposuerat] sive *ἔξαγινέων* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere *Eustath.* [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλσος et *τίμενος* saepe non discrepare docet, hoc tamen ἐν Ἐλευσίνι inconsiderate ponens. Porro ex *Arch. ἐν ἀπορίῃ σχῶν* [lin. 25.] *Cl. de Pauw* format ἐν ἀωρίῃ σχῶν. *Valla* vero vertit, *lucum quem in Argia occupasset*; ac si ἐν Ἀργείῃ σχῶν, uti *Stephanus* suspicatur, legisset. *Vulgatum* praestat. *Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος* lib. VII. 126. et *Procop. Bell. Vand. I. 20. etc.* WESS.

CAP. LXXVI. 3. Στυμφηλῆς λίμνης) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs *Homero Iliad. B'. 608. Στύμφηλος*, more Ionum, ad quem *Pausaniae* ἀνὴρ ἐκ *Στυμφήλου* VI. 8. et ἐπὶ *Στυμφήλῃ* V. 10. Hinc *Στυμφήλιοι*, Criticis ad Poëtam momentibus, qui *Aeliano* Var. II. 33. aliisque *Στυμφάλοι*. In *Erasino Herodotus* acuratio *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto* idem *Strabo*, p. 571. A. ed. Cas.] Scite autem *Reiskius* ἐς χάσμα ἀχαγὶς [lin. 5. ubi vulgo ἀφ' ἀγῆς] ἐκδιδοῦσαν. WESS. — In editis tamen *Animadverss.* istam coniecturam *Reiskius* non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an *Σήπεια*, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est *Arcadiae* mons *Σηπία* in *Pausan. VIII. 16.*, a serpentibus nomen sortitus: a *sepiis* in littus eie-

ctis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων ση-
πιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Casi.]
Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπίας
aut Σηπίας titulus? WESS.

10 seqq. Ἄλλ' ἔταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἔτι τὸν ἀγῶνα τοῦτον προεσήμηνεν ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Ca-
saub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] fana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὄφιν τριέλικτος) Cur hoc damnable, et ἀέλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talīs serpens μυριέλικτος ὄφιν, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὄφιν dat
idem Grammaticus in Μαίανδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριέλι-
κτον ὄφιν σπειρηδὸν ἰθείρις ἤρπασε. Ceterum Pythiae hoc
responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quo-
rum enim ἔταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενά νικήσασα Ἐξελάσῃ? Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. ἀέλικτος nusquam aliàs occurrere ipse Gro-
nov. qui illius patrocinium suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἱκοῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷ ὄτι τοῦτο) Copiosior in eo
strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
cus: ὀπλιζομένων, ἀνθωπλίζοντο· ἐξιόντων, ἀνταπεξίσταν· ἀναπανο-
μένων, ἀνταναπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστῶν-
των, ἡρίστων· ἀναπανομένων, ἀνταναπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἀποινα --- δύο μνῆαι. Similiter
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. Eustath. ex Lexico Ael. Dionysii ad Iliad. Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος: potiusque δένδρον videri quam δένδρος. Possunt, ergo δένδρεα, toties Herodoti usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem Cleomenis in supplices Argivos crudelitatem intactam haud reliquit Pausan. III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβὰς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρου vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν· ἢ ἐπὶ ἵππον· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρος hic subministravit Med. Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster Io. Pierson. docuit ad Moerin p. 132. In exemplaribus suis Xenophonteis δένδρος et δένδρει et δένδρη reperisse videtur Aetius Dionys. Eustath. in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati H. Stephanus utitur, Anim. in Corinth. de Dialect. pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. Verum sicut Graecienses Iudaei non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic Herodoto oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβόλλετο ἐξεληλυθέναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκέειν οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελείεσθαι Herod. VI. 140. ἐκπεραίνεσθαι Eurip. Cycl. vs. 692. Duo loca praebet Suidas in 'Εξήκει et in 'Εξῆλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in Zonarae Lexic. Msto, velut Xenophontis, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἥτις ἐς τὸ Ἡραῖον) Erat in Argivorum et Mycenaeorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. seiunctum, teste Strabone lib. VIII. pag. 566. [p. 368. D. ed. Cas.] et Pausania Corinth. c. 17. Ubi si femina, qualis famosa Chrysis ex Thucydide, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS:

CAP. LXXXII. 17. διέφυγε πολλὸν τοὺς διώκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπίφυγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς διώκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφεύξομαι, pro ἀποφθίξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἶχεν* (corrigendum est εἶλεν*) ἔτι δὲ - - πλείους διωχθεὶς, οὐδὲ πῶπέρ' ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφεὶς παρανόμων ἀπίφυγον. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄγρος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἤθελον, Ἄ τοις ἐναντίοισιν ἦνδανεν τότε, Αὖθις δ' ἂ τοῖσιν ἀτέροις, δρᾶσαι, διὰ Πολλῶν ἄν ἀνδρῶν ἥδ' ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, necque is sensus illic congruit. Nisi σειςάχθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι κακὰ: sed praeterea minime dubitanter: Πολλῶν ἄν ἀνδρῶν ἥδ' ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἡ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ pro διὰ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxuit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώσιν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in Iuto. Suidas: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν, ἐστερήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch, p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχειρώσαν, sed in Aedesii Vit. p. 58. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, Homerum Iliad. E'. 642. aemulatus, sicut et Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtae verum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἐς δ' ἐπέβησαν est, [lin. 3.] ex Vallae Latinis in Genev. Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφειβήσαντ' ἄνω, h. e. ἐς ἥβην ἐλθόντα καὶ νάνισκον γεόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemptu durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχειρώθη et ἐπέβησαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quae Galei nomen praefert, ad Iungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Iungermann editione, ἐχειρώθη et ἐπέβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum Wessel. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Iungermannus ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἐπιτάσφιας οὗτοι) Quum ἐπέβησαν οἱ - - παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat Pavius, ἐπιτάσφιας οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὀπίσω ἐς ἰωῦτους τοῦ Ἄργιος ἐξίβαλον, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, Argivorum gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἰὼν Φιγαλεὺς) Incognitam hinc Arcadiae gentem finxit Ortelius. Φιγαλεὺς, vera scriptio, a Galeo sal-

temi restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλεῖς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φυγαλεῖς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλεῖς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιαλοῖ. Φιαλεῖς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρυκίδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πιδίαν ὁ Ἀρκὰς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. d. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλάνηφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσασθ'. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνῆγετ' ἄποιτιν ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμολόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινέως Κλέανδρος, γένος ἐκ Φιγαλεῦς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινέως Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλεῦς ἀπ' Ἀρκαδίας) Notus Φιγαλος, Phigaliae Arcadicae conditor; notissimi Φιγαλεῖς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φιαλεῖς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασεύς, quale in Arcadia gentile nusquam, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασεύς reperiri. Co„dices Arch. et Eton. Φιλχεύς habent: hinc vero [vera, pu„to, voluit] lectio emicat. Φιγαλεῦς, quam Stephanus in „Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρητοπότην γενέσθαι εἰς.) Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. *μεμεινέναι*) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. *ἐκ τε τοῦ* --- *Ἐπισκύθισον λέγουσι*) *ἐκ τε τοῦδε* significaret atque ex isto tempore. *ἐκ τοῦδε* *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet *ἐκ τε τῶσου.* Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. B. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατέστερον, Ἐπισκύθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1598. ed. Rom.] *ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου Σκυθασὸς* κκοῦ τὸ ἀκρατέστερον πίνειν Ἐπισκυθίζειν φασὶν οἱ Λακωνεῖς. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυθίσει, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* *Misc. Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* *Dialecto* pro *ἐπισκύθισον* dixerunt Ἐπισκυθίδδον: ut Ὀμηρίδδον, Μουσιδδον, Αἰριδδον, et similia. VALCK. — Ἐκ τε τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque *ἐκ τοῦτου* vel *ἐκ τοῦδε* valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, *ἐκ τε τῶσου*, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. *Communi sermone* *ἐκ τε τοσούτου* diceret: sed et alibi *τόσος* et *τόσον* pro *τοσούτος* et *τοσούτο* idem *Noster* usurpat. S.

17. *βούλωνται πίνειν etc.*) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*; ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατέστερον, ἐπισκύθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* Var. II. 41. et *Σκυθιστὶ* πίνειν *Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim *ἐκτίσαι* [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε ποῖναι) Vide, an

βουλεύεσθε, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλεύεσθε, quid consultatis [quid cogitatis], facere? Non obliviscor, βούλεσθαι et βουλεύεσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπετε ὅπως μὴ παρέση πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς σπῆ. Eustath. interpretatur δέδιθε μὴ πάθης οἴκτου ἄξια, in Od. 4. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπώμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπώμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίτιε τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? Eusebii, Democriti, plurimumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη adfirmatur. Herodoto παραθήκην contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰππίαν καὶ Ἰωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ἰονίς scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei cerae miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἰλικον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) Leutychides ex vero. Depos- tum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, fun- guntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥσπερ τὰς παρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρὴ ἐπαινέσθαι· τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς αἰνεῖν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non ab- neganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδιος παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsumunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαύκου τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπίορνα ἐμβόσαστος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. περί ἤκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foësius. Consimile Abydeni in Praep. Evang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἐστὶ ὄρῳν ἐγῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματικὴν oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeceunte διέσθαι παρὰ σοί, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοὶ σόα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδοῦναι σῶα τῷ παραβεμένῳ, ἐπὶ αὐτῷ ἀπαιτῆται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, διέσθαι παρὰ σοί) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. διέσθαι παρὰ σοί. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνου δὲ διελθόντος, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaii verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὗσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθει τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρῶσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est θίσθαι παρὰ σί: recte vero item deinde scribitur ἔσται παρὰ τοῖς σόα. S.

39. οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. E. περιφέρει δὲ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμεῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπειστημένοι) Probabitur fortasse ἀπηρημένοι Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque solemnis formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὔτε παρακαταθήκην ἀπειστήσα. Oraculum, Glaucō red- ditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Lect.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ θεῶν τὰ χρέματα λήσεται) Quaerebat Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pau- san. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 372.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἄνδρὸς δ' εὐδόκου γενεὴ μετόπισθεν ἀρεῶν: qui est in Hesio- di Epy. κ. Ἡμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ'. pag. 314. Oraculo subiectum dic- tum Delphicum, [lin. 60.] τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρκον πάϊς etc.) Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Iur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρκου proinde πάϊς aliquid posterum et consequens est, nimi- Herodot. T. VI. P. I.

rum Animadversio divina, quae nec opinatis perius superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento, Grotii medela curato, apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. Ἐγγύα θυνάτη μὲν ἄτας, ἐγγύας δὲ ζαμία. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδῶς γάρ, καὶς ἐδ' ἔγγων ἰστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἰστίη οὐδεμὴν) Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox προῤῥίζως Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. προῤῥίζους ἀνέτρεψε: et III. 40. κακῶς ἐτελεύτησε προῤῥίζος. Sophocles Elect. vs. 765. τὸ πᾶν δὲ δεσπότηται τοῖς πάλοι προῤῥίζον - - ἔφθαρται γένος. Alia eiusdem, et Euripidis, et Abydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lycurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιορκήσας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτοῖς, οἱ παῖδες γε καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιορκήσαντος μεγάλοις ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὔτε τι ἀπόγονόν ἰστί οὐδὲν οὔτε ἰστίη) Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Iuvenali dicitur *Extinctus tota pariter cum prole domoque*, Herodotea non omisit Grangaeus. Iudaeis secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι δεσπότηται οὐδ' ὅποιά τις βῶλος οὐδ' ἰστία καταλείπεται: quando βῶλω minus commode sublicitur ἰστίας mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδ' ἰστία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στενοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. in 'Il. γ'. p. 314. Γλαῦκος - - βουληθεὶς ἐπιορκῆσαι προῤῥίζος ἐξ-τρίβη ἐκ Σπάρτης. Multos Deus προῤῥίζους ἀνέτρεψε, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. vs. 682. Ὁ παγκραίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ, (sic Mss. Paris. et Flor.) - - Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς Προῤῥίζον ἐκτρίψειεν. Hesychius Προῤῥίζον interpretatur σὺν ταῖς ῥίζαῖς ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικοματων etc.) Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουλῶ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo Cod. legisse Valla videtur, quae fortasse sunt ex Hero-

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone *Plato* p. 58. v. cuius eam in rem verba *Meursius* iam dedit in *Theseo* c. 16. plura *Spanhem.* in *Callim. Hymn. in Del.* vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit *Plato* τοὺς ἀρχοντας τῆς θεωρίας ἐκάστης, de *Legib.* XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχιθέωρος. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen meminit et *Andocid.* p. 32, 44. *Herodotus* τὴν Θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectura ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam *Latona*: *Hyperides* in *Deliaca*, ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἢ Ἀπῶν ἐπίβη τῆς νητος: excitat ista *Schol.* in *Aristid.* *Panathen.* mstus clar. *Burmanni.* *VALCK.* — *Laurentio* biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex *Platonis* initio *Phaedonis*; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave *Θεωρίδι* et *Θεωροῖς* libet post diligentem *Ez. Spanhemii* ad *Callim. H. Del.* vs. 314. et *Valckenarii* in *Ammon.* lib. II. 3. operam silere. *WESS.*

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἐωυτοῦ ἐξέλασιν) *Turbae amanuensium* de corruptis testantur verbis. Si *Valla* dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectionem *Aeginetis* inputans, diceres conspirare cum *Passioneo*: verum eius non sunt, addita a correctore *Phoenice*, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius *Vallae* verba sunt.] Quod recepi, μεμφόμενος - - - προτέρην ἐωυτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem *Nicodromi* exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτι ἐπὶ Πεισιστρατιδίων ἐξέλασιν ἐρμηθέντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, *Cel. Gronovio* aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad *Nicodromum* *Philosophi* locum *Polit.* V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὁ τὴν πρᾶξιν πρὸς Χάρητα πρᾶξας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in *Aegina* urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum *Chareti* prodiderat, magnus *Casaubonus* ad *Polyb.* p. 185. Ed. *Gron.*, dubius nonnihilo ob *Charetem*. *WESS.*

CAP. LXXXIX. 3. εἶδοντο χρῆσαι σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. εἶδοντο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντά σφι χρῆσαι, rogaverunt Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φατκόντων δὲ χρῆσιν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἑλυσάν σφας διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἐπταδράχμους κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentley Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωτίνην --- δῶναι, neque latuit Th. Galeus. Superius c. 62. ὑπεδέκετο δωτίνην δῶτειν τῶν ἑωῦτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δῶης δωτίνην: ubi Schol. δωρεάν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem insererunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι δεσμ. εἴκοσι νίας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῶν μακρῶν σπανίσαντες ποτε πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἴκοσι ναῦς ἱλάβετο: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiicitur πενταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδοτο apud Suidam ἐξέδωκε, παρέδωκε, exponitur. S.

9. νίας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστέρισαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priore ὑστέρησαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἦγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, Φέρειν: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur ἄγειν: sive Φέρεσθαι τὰ βατταζόμενα, ἄγεσθαι τὰ βαδιστικά. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur τὴν λαίαν ἄγειν et ἱλαύνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι) Suidas hinc 'Ἐκθύσασθαι' ἐξιλεώσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐξεθύσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὐς οἱ τερατοσκόποι καὶ οἱ μάντις ἐκθύονται. Junge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- ἐκθύσασθαι) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur φόνου ἄγος ἐκνέψασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθύσάμενος Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et 'Ἐκθύσασθαι iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: ἐξιλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in ἐκθυσαμένοις: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat εὐ θυσαμένοις, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πέμψον μὲν Φῶς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, Πόθεν ἔβλαπτον. τίς ἥζα κακῶν· τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσαμένους Εὐρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν. VALCK.

7. ἐξήγον ὥς ἀπολέοντες) In praegressis, ἐξήγον ἀπολέοντες: sequunturque duo Codd. ὥς contemtim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει --- ὥς ἀμήσων τὸν σῆτον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγέλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὥς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοῖς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. Λακεδαιμόνιοι --- τοὺς τιθνεῶτας διανοοῦντο ὥς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox ἐπιλαμβανόμενος, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam ἐπαυβόμενος] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ̄ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενός τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἶχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. WESS. — Conf. *Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille *cardinibus* prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Kiisterum* *Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odysseae* *Paraphrastes* dixit ἐπισπάσασθαι τὴν θύραν καὶ ἐπικλεῖσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit appellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον ἐλέγετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἐχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. v. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae* *Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἶχετο τοῦ ῥοπάλου, antiquitus lectum fuisse εἶχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - - - Ἑνεῶν Ἑλληνικῶν ἱκτω: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσκειμέναι τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἶχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. VALCK.

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβεῖσθαι ὑπὸ Κλειμένους etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλέανδρος. Dedi alias plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ᾧ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάεθλον ἱπασκήσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πεντάεθλον.] Victus *Eurybates* a *Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Δακίλιος verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκόντος τε αἰὲ τοῦ θαλάσσιου etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀραφέρνηα τὸν Ἀραφέρνηος) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni scriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficilis: unde sollertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito coniecit. Nostro saepe, Pausaniae I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Aeschyl. Pers. vs. 21. Artaphernes audit. Quid Datidi Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. B. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλήϊον πεδίον) Meminit Homerus, nominis caussam testatus, Iliad. Z'. 200. cuius Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentia ex Mssitis cultiora sunt. WESS.

9. ἐσβιβάσαντες ἐς τὰς νείας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Māneant tamen Scholii instar. Veterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit Bosius ad Nepotis Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπίμον ἔχον τὰς νείας, vir eruditus ἡγόν aut ἔτελλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχει Homero idem nonnunquam ac ἰλαύνειν. Νῶν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχει στρατοῦ, Iliad. N'. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. WESS.

14. ὥς μὲν ἐμοὶ δοκτεῖ) Damnabile δοκτεῖ minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκτεῖν, Gronovii solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athon c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπεῖχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπεῖχε τι στρατηλατίαν αὐτός. Mox [lin. 4.] μεμνημένοι τῶν πρότερον non repudio, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Missentur talia et variantur; veluti in Diodori XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi *Davisius*. Τα πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ Πηνελίῃ) Verius fortasse et Ἰωνικώτερον ex Codicibus τῇ Πηνελίῃ. *Thucydidi* quidem certe, *Dionysio Halic.* pluribusque aliis, *Holstenio* ad *Ethnographi* Πηνελίῃ advocatis, Πηνελίῃ. *Pausaniae* itidem IV. 34. et *Diodoro* XII. 58. In *Harpocrate* ex Or. *Deliaca Hyperidis* Πηνελίῃ, in *Excerptis* vero *Orationis* apud *Sopatrum* ad *Hermogenem* p. 184. Πηνελίῃ saepius. Vide *Casauboni* *Animadv.* in *Athen.* X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam *Animadv.* T. II. p. 624.] et *D'Orvillii* *Exercit. de Inscript. Deliac.* in *Miscell.* Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. ἐν τῇ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo *Aeschinis* verba ex *Dialog.* III. 19. hoc fonte, uti bene *Rev. Horreus*, derivata: *Gobryam* testantur missum in *Delum* fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆτον, ἐν τῇ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. *Cicero* lib. I. *Verr.* c. 18. paria, *Xerxis* expeditioni cum *Aeschine* tribuens, quod *Darii* aetate *Deliis* usu venit. *Trecenta thuris talenta* [lin. 14.] *Eustath.* ad *Dion.* vs. 525. hinc accepit. WESS.

9 seq. ἐν τῇ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο) In *Aeschinis* *Socr.* *Axiucho* p. 160. *Gobryes* *Magus* κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν missus dicitur in *Delum*, ὅπως τηρήσει τὴν νῆτον, ἐν τῇ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Conf. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Del.* vs. 255. et *B. Brisson.* de *Regn. Pers.* II. p. 218. Secundum *Valerium Max.* I. 1. ext. 6. *Persae* mille navium numero *Delum* compulsi templo *Apollinis* religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. *Pietatem* suam demonstrasse *Datis* dicitur *Pausaniae* X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὓς εἶπε πρὸς *Δηλίου*, factisque, cum inventum in nave *Phoenicia* signum *Apol-
linis* *Delum* detulit, ut *Tanagraeis*, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. *Herod.* VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] *Herodotea*, *Tzetzes* adhibuit *Chil.* I. vs. 863. Δάτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιά τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακόσια λαβαντοῦ πρωτίστου: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 525. Unus plerumque *Datis* commemoratur, rarius facta ducis alterius *Artaphernis* mentione. Ubi in *Aristidis* *Miltiade* T. III. p. 269. *Datis* audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, *Schol.* Ms. ἐπειδὴ, αἰτ, τὸν Δάτιν οἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantis-
simo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur
Ἰρραθίους, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XXVIII. 1/4 seq. Δῆλος ἐκινήθη - - - πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem Eustath. [ad Dionys. Perieg. vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὗσα ἀκίνητος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέποτε,) non discrepante quidem sententiâ.] Classicus Thucydidis locus ex lib. II. 8. accedere debet: Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγω πρὸ τούτων, πρότερον οὐκ αἰσθηθεῖσα, ἃς οὐ Ἕλληνες μέμνηνται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides huius fuit motus; neque inopportune propterea eius Scholiastes, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικοῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidisque ὀλίγω πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. Wasse ad Thucydid. consulent. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit *Thucydides*; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινήσθαι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse*, *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et *Herodoti* meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucyd.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *πρώτα καὶ ὕστατα μέχρι ἐμεῦ σισθηῖσα*: sic legit etiam ista *Valla.* VALCK.

8. καὶ Ἀπροξέριτω) *Arch. Ἀπραξίριτω* auctoritatem a *Thucydide*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in Ἀραιῶ aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium APTA, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. WESS. — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀπροξ. non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 43, 6. indicavi. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, *δυναταὶ δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν* etc. [lin. 17 seqq.] sive explanationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim maneant in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione ἀκίνητον immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Inmotamque coli dedit et contemnere ventos* de Delo. WESS. — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaco* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum nominum interpretationem*, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῶ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oracula versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse caussam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur; quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἐλέγτο καὶ ἰδόκει ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενέσθαι σημεῖναι. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡμεῖς Δωριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἂμ' αὐτῶ: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δὲ γέ, οἶμαι, inquit, ποτὲ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἶκος οὕτως ἄσσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucyd. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρεῖος, ἐρξείης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Relandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐρξείης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poetæ apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἀνολβος ἀθροίζεται στρατός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struet. Oration. Sect. 3. p. 25. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δξεῖος graeco Φρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorundemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo alioqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valckenarius*, is qui tot ῥήσεις integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu Nostro obtrusas adeoque resecandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 3. ἐκ τῆς Δήλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties νήσου vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσίσχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* Plut. vs. 1097. τῷ μερκεῖν προσίσχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσίσχειν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλέοντες [pro περιπλ. lin. 4.] τὰς νήτους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, *Euboeam* petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβοτείων) Sic de coniectura Cl. *Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam Mssti certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἔλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτῶν ἐκλιπομένων ἐς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad *Plut.* vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἔλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας. Verbum enim Noster posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίαν ἐκλειπότων ἐς Πελοπόννησον: alia praeterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. Thuc. pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, Virg. Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius Φρυκτωρίας ἦψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι Sophocli memorantur Trach. vs. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. Dion Chrys. in Euboica pag. 99. D. ἦταν οὕτω πιεσθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μόλις, αἶτ, διεσώθημεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. aliisque. Philostr. in Heroicis p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοὺς Ἀχιεὺς ἀβθῆναι. Livius XXXI. 47. Est, αἶτ, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας ἐτ τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his Polyaeni p. 300., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοῖλη γένοιτο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἐὼν τῶν Ἐρετριῶν τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et Orest. vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πιλασγόν ἔδος Ἀργείων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. B. Εὐδοξὸν ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani Tim. c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τέμενος) Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope Syracusas Τέμενος apud Ethnicographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμύνας, cuius in Strabonis lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragentur Mssti, forte Nostri τέμενος Iovis est Tamynaei sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τέμενος verius meliusque. *WESS.* — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. *S.*

Ibid. κατὰ τέμενος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τέμενος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed *Herodotum* scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. *Strabonem* sequutus *Harpocrat.* in voc. Ταμύνας: πῶς ἴστω ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριῶν αἱ Ταμύνας: vid. *Holsten.* ad *Steph. Byz.* In urbis nomine scribendo *Demosthenes* et *Aeschines* sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud *Dem.* contr. Mid. p. 364, 301. c. *Boeot.* p. 578, 20. *Aesch.* contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat *Philostr.* p. 508. *VALCK.*

3. κατασχόντες; δι' ἐς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες δι' ταῦτα praeferentes, omisso ἐς, utique non male. *WESS.* — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. *Med.* aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum *Pass.* et *Ask.* quibuscum noster etiam cod. *F.* facit, intelligitur, non ἐς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem *Med.* quoque praeferre. In eadem sententiam *Valla* graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem *Wess.* etiam tenuit, in Graecis licet ἐς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. *S.*

9. ἔπιπτον ἐπὶ ἐξ ἡμέρας) Expulsum et *Cl. Gronovio* μὴ servari potuisse *D'Orrillius* ad *Chariton.* VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores [lin. 11.] *Euphorbus* et *Philagrus* sunt in *Plut.* de Garrul. p. 510. B., et *Pausania* VII. 10., ubi in Graecis Φίλαβρος Κυρέου, in Latinis melius. *Strabonem* memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ, κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλῆθει. Nihil hic talis modi. *Platonis* in *Menex.* pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide *Clar. Valckenarium* ad lib. III. 149. *WESS.*

11. Φίλαγρος ὁ Κυρίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίσσασθαι κατὰ τὰς Δαρείου ἐντολάς, si iusserat Darius σαγηνευθῆναι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavius in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντες τε πολλὸν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coërcentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατεργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertiâ munitae, κατεργόντες, multa mala inferentes; καταργόντες h. e. καταρῶν μούντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντες τε πολλὸν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δονίοντες ταῦτά τοὺς Ἀθηναίους ποιήσιν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλὸν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαραθῶν) Διγενῆς ἡ λέξις, ὁ καὶ ἡ Μαραθῶν, monitore Eustath. ad Odyss. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαραθῶν, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obiiciens. Sed enim ἡ Μαραθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuens in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαραθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτερ' etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μελιτιάδης· δὲ τὰς ἑπτὰ τρεῖς τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένης ἔθαπεν ἐν Κεραμεικῷ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λακών. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διὰ Κοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulchrale Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνεια μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Duker] ab Ἰστίον) p. 9, 23., ἐστὶ δὲ αὐτοῦ τὰφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. v. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἑωῦτοῦ Δαρείω τὴν γυναῖκα, filii Darii uxor. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πατρί explicantis ἤγειν τῷ πάππῳ, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. datus Δαρείω non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἡγάγετο regitur; sic IV. 51. datus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἴσθι, et h. l. datus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. παρὰ τῷ πατρί Μιλτ.) Recte Eustath. in Ἰλ. β. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 θείος, οὕτω νῦν (D. β. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως. Hac
 etiam in voce sibi constat Herodotus lib. II. c. 133. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse Thomam Magist. I. Rutgers.
 ostendit Var. Lect. pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
 copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi.
 Quod proxime autem [lin. 7.] τοινευτήν μιν οἱ ἰχθῆροι, in μὲν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγχιέντες consequitur. Eiicerem ego posterius potius fide
 eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in He-
 rodoteā redundantia et aliorum nulla. Confer Diodoro ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. WESS.

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) Corn. Nepos expressit,
 Philippidemque cursorem eius generis, qui hemerodromi
 vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, Phidippidem dantes. In Polluce III. 148.
 Φιλίππιδης ἡμεροδρομος, hinc, opinor, acceptus: eadem Lu-
 ciani scriptura T. I. 727., Plut. Malign. p. 862. A., Pausan.
 I. 28., Libanii T. I. p. 138., Plinii Hist. N. VII. 20., Solini
 Pelyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. Salmasium Pal-
 meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob Herodoti exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, Φειδιππίδην. He-
 merodromos, οὐ χωμένους ὑποδήματι ἐν ταῖς ὁδοῖς, Musonius ἀνυ-
 ποδησίαν collaudans in Stob. Serm. I. p. 18., testimonio esse
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in Steph.
 Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοισι κελεύσαι ἀπαγγεῖλαι) Eadem hinc de Pane
 narrat Pausan. I. p. 68. similia Suidas in Ἰκπίας. Huic, a
 Miltiade forsans excogitatae, fraudi similem commentus
 est Pericles, narratam Frontino Stratag. I. cap. xi, 10. Et
 summi duces Archidamus, Agesilaus, Epaminondas, ple-
 bis superstitione scienter leguntur usu. Tegeatis non mi-
 nus quam Atheniensibus istam Panis adparitionem visam
 fuisse veram ex Pausaniae constat Arcad. p. 710. In Schol.
 isto ad Aristidis Panathen. Philippidae, seu Phidippidae,
 dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρίσομαι· εἰπὶ δὲ Ἀθηναίοις
 τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter Athenienses
 rebus compositis obsecundasse docet Herod. [lin. 12.] ἰδρῶ-
 Herodot. T. VI. P. I.

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱρόν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναῖοις συμμαχίας οὕτως ἡρίσσεσθαι ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστίον ἤρθε μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. Panis αὐλιον et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad *Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βωμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελεῖσαι. *Herodotea*, καὶ λαμπράδι ἱλάσκονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γινομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* Schol. in praegressis eam neglexit, εὖνου ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus Mssis, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δὲ, καὶ ἰσομένου tantum. WESS. — Quum in ed. Gron. aliisque ante *Wess.* sic legeretur, ἰόντος εὖνου ἥδη Ἀθηναίους, καὶ πολλαχῶ γινομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspete *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum Scholiaste *Hermogenis* recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b. ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam Vir doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εὖνου, quod nunc legitur, forsan εὐνόου scripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραῖος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστιος) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis MCCCXI finiit *Solinus* et magnus eius interpres p. 33.; *Plinius* vero MXXI. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte *Harduinus*. WESS.

Ibid. δευτεραῖος - - - ἢ ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. Miror quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγενημένον. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, - - - Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελλᾷ, καὶ

τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι: ubi forte scribi praestiterit ἱναποθα-
νεῖν τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen.
vatis iussu Platæcis missus ad ignem sacrum Delphis pe-
tendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερὸν χιλίους σταδίους
ποιήσας· καὶ ἐλθὼν ἐς Πλαταιάς, καὶ βίψας ἐν μίσῳ τὸ πῦρ ἔτελεύ-
τησε, μὴ ἐνεγκὼν τὸν κάματον. VALCK.

12. ἦν γὰρ ἱσταμένη τοῦ μνηὸς εἰνάτη) Sermonis indolem
hoc postulare Gronovius agnovit. Bene *Vindob. et Plutar-*
chus, in cuius *Glor. Athen.* p. 349. E. ἔκτῃ μὲν ἱσταμένη
Βοηδρομιῶνος simili peccato. *Superius* c. 57. καὶ ἑβδόμας ἱστα-
μένη τοῦ μνηὸς. *Plutarch. Sympos.* VIII. p. 717. B. τῇ ἔκτῃ
τοῦ *Θαργηλιῶνος* ἱσταμένη. In talibus enimvero pauca abun-
de sunt. Hic criminosa *Plutarchi* accusatio *Malign.* p. 861.
r. *Herodotum* asperrime stringens, examen meretur. Negat
τῆς πανσελήνου religione *Spartanos* ab expeditionibus absti-
nuisse; audacter ea in re *Pausaniae*, *Luciano*, si tamen is
auctor *Ἀστρολογίας*, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui *Plu-*
tarchi nomen inponitur, *Hermogeni*, et quos plures *Io.*
Meursius *Miscell. Lacon.* II. 9. adpellavit, obnixus. Ad
hoc, partae victoriae *Marathoniae* diem sextum fuisse
Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad poste-
ros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat,
etiam in *Camilli Vit.* p. 138. A. Falsum propterea largi-
ter *Herodotum*, alios turpiter circumscribere, coelum ip-
sum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis
profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti pru-
denter *Ioach. Camerarius* *Prooem.* in *Herodot.* p. 715. *ed.*
Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt)
deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia,
opinor, dabitur ei, qui fidem *Herodoti*, proxime ad *Mar-*
athonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui
conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi fa-
ciendam quam *Plutarchi* putaverit. At sextus tamen *Boë-*
dromionis dies solemnis illi victoriae *Athenis*? Esto.
Quid enim, si mense, cuius nomen *Herodotus* pressit, *Me-*
tagitnione, quo *Spartae Carnia* celebrabantur, pugna in
campo *Marathonio* fuerit pugnata? *Carnia* sane, pariter-
que luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum *Lace-*
daemonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII.
206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu *Cl. Ed. Corsini* *Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo.* Alia *H. Dodwell* de Cyclis *Diss. VIII. p. 330.* Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνείρασι βροτῶν Μητρὶ ξυκιννάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' οὐδὲν ἔστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέροι, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et *Cl. Burmannus* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7.* Eum *Casaubonum*que vide. Ego vero [lin. 4.] συνεβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. παρεῖν τε καὶ βῆξαι μεῖζονως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰππίας - - ἔπαρε καὶ ἔβηξε μεῖζον τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. ρ'. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρμὸν memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternumentum, ut οἰωνὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Ciceron. de Div. II. 40.* VALCK.

13. οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρῳ ἰόντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μέζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὀδῶν. Eustath. Ἰακὼν δὲ φασιν ὁ ὀδῶν, Iliad. A. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae πταρμόν et dentem excussum exscripsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόνους --- συχνούς ἤδη ἀναίρειον το) Scribendum arbitror ἀναίρειάτο, vel ἀναραιοῖάτο, positum Herodoteo more pro ἀνῆρηντο, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδεῶκεσαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemonii, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπίβουλοι μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναίσθητοι δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμον πρόφασιν, εἰς μέσον ἐβίβησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἑκαστέρῳ τε οἰκέμεν) Suum scriptori rediit. Ἐκατέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἑκαστέρῳ τῶν Περσέων οἰκέουσι. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, ποβρωτέρῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox ψυχρὴ ἐπικουρή [lin. 10.] uti νίκη ψυχρὴ IX. 49. et ἑλπίς ψυχρὰ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῶς etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graeciὰ Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίσθησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίσθησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres; si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθής, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστιῶν idem erat ac ἀπειθῶν, vel εἶναι ἀπειθῆ. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πιθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Εὐνοφῶν Κύρου παιδείας α' (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπιθειτάτους ἢ μάλιστα πιθόμενους. Luculentus testis est Harpocration, Ἀπιστιῶν, αἰτὶ τοῦ ἀπειθῶν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθειαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθης - - - εἰ δ' ἠπειθήσας: reponendum ἠπίσθησας ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἠπίσθησιν. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παῖδ. p. 114. Sophocles excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστεῖ et in Ἀπιστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγνόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλεῖν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλεῖν. S.]

6. ὁ τῷ νυῖμῳ λαχὼν Ἀθ. πολεμαρχεῖν) Athenis νυῖμοι τὰς ἀρχαὶς αἰρέεσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis l. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἢν δὲ τότε πολεμαρχὸς Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur *Kühnius* ad Poll. VIII. 92. Ut primus forte *Polemarchorum* *Callimachus* decem duobus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse *Callimachum* apud *Athenienses* *polemarchum*. *Pausaniae* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de *Callimacho* scripserit, ὃς, Ἀθηναίους πολεμαρχῶν, (vid. *Herodiani* *Philetaer.* a *Piersono* vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud *Herod.* c. 111. τοῦ μὲν δὲ ξοῦ κίρεος ἡγήετο ὁ πολεμαρχος Καλλίμαχος: de eodem *Polemo* *Soph.* p. 3. ἐξῆρχε γὰρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταπτεν αὐτὸν ἡ πολεμαρχία. Nobile votum, quo *Dianae* τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam *Marathoniam* se obstrinxerunt *Athenienses*, fecisse dicitur *Callimachus* *polemarchus* in *Schol.* ad *Aristoph.* *Eq.* vs. 657. Recte *Meurs.* observat, *Athen.* Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse *Dianae* *polemarchum*, quia primus olim *Callimachus* *polemarchus* ita instituit. Nolle eundem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, *Dianae* factum, ante *Xenophontem* *Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. B. pro φησὶ scribendum φαεῖ, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae I. c. ἐσπουδακώς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρας πομπὴν ἰστέφηκας, ἣν πέμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἑκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἰορταζόντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, imprimis cum sequatur τῇ Ἑκάτῃ. Scripserat - ne forsitan τῇ ἑκτῇ Θαρρηλιῶνος? Isthoc die quotannis *Athenienses* τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κινδύνον ἤκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, ἐς κινδύνων ἤκουσι μέγιστον: ut forte legit *Valla.* *Herodoteo*, ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ὅσου Ἀθηναῖοι αἰμνηστοὶ εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὧν πάντα, ait, ἐς σὲ νῦν τείνει: sicut Eurip. Phoen. vs. 438. Ἄλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta littera, una ablata, clariora evaderept: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔχῃ: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων δειλίαν ἐντιθεμένων τῷ πλήθει, ἡ τοῦτου ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δέδοκται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior; ad δέδοκται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura, loco δέδοκται. Haud contemtibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δέδοκτο IX. 73. et δέδοκται sive δεδόκηται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κελυόντων συμβαλίειν) Iucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μὴνός εἰνάτην εἰνάτη δὲ etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους: ξείνους γὰρ ἐκάλεον etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλη solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχῃ: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχεσθαί τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλη, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρέει II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Mssorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχειν κέρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Aeantidis pugνὰ Marathonιά cornu dextrum Aeschyli testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutata reipublicae forma polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ὀρέωντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci ἰόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis; nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐχρῶντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëta Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶτοι τε ἀνίσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγὼν, ὡς εἰπεῖν, ἐπατήγαγε νίκηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πελεμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἢ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στί λέγει, ὅτι τὸ (an τότε?) πρῶτον Ἑλληνες ὑπείστησαν σχῆμα θεάσασθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἶψιον) Est cui πῦρ τε αἶψιον blanditur, oblito eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia Homerica, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. adclamantis Troianis. Οἴσετε πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γενόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delcre non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis innotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμενεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοῦναι ἐστάναι, πιστεῖν μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυναίγειρος) Sic *Aeschyli* fratrem plerique indigent. At Κυνέγειρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) poëtis. Οὐ σε μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγχαλε Φᾶσις, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola *Atheniensium* et *Sophistarum* iactantia, in certamine *Marathonio* inmanem in modum exultante. *WESS.* — Conf. *Iacobs* ad *Anal.* Br. T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναίγειρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis *Atheniensis* rabiem, *Persicam* navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, abortam *Epizelo* coecitatem tradens c. 117. *Sophistarum* ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* *Panathen.* I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de *Nat. An.* VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναίγειρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* *Epizelum* [c. 117, 5.] dictum Πολυζήλον, et *Plutarcho.* *Epizeli* loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*, et *Cynegiro*, *Tzetzes* *Chil.* I. vs. 867. Unum de decem ducebus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δέκατος αὐτὸς στρατηγὴσας, μόνος, ὡς εἰπὶν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant *minora*, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo *Florilegio* eadem iam legisse *Photium* monstrant *Scriptores* citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* 6. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἐξανακρουσάμενοι) Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνην ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἄφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. δ. 717. et ι. 242.) eadem intelligere liceret quae aliàs ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἐξανακρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἑρετρίης ἀνδράποδα) Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπικομένους ἐς τὸ ἄστυ speciem praefert, nihil amplius. WESS.

6. αἰτίν δὲ ἔσχε Ἀθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτίν ἔσχε Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀντὶ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτίν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτίν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτίν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖς, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad Aeschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτίν δὲ ἔσχε αὐτοὺς ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλεομένα εἶχε αἰτὴν Φοιτᾶν: et cap. 71. Φονεῦσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in Porti penu. WESS. — Vide Var. Lect. S.

Ibid. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθην.) Plutarchi editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτὴν δὲ ἔσχον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχειν, ut saepe apud alios, apud Plutarchum etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. Casaub. in Athen. IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit Herodoteo. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχουσιν Ἀλκμαιωνίδαι Φονεῦσαι αὐτοὺς, vel τοῦ Φόνου αὐτῶν, (ut Aesch. Eumen. vs. 582.) id Herodoto dicitur, Φονεῦσαι αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλεομένα εἶχε αἰτὴν Φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναίοισι ταῦτα ἐπινοηθῆναι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς. Plutarchi tamen lectionem, si Codices praebarent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) Medicei ἦκον non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. Infra lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχεις εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖσι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἰβοῦνθον.) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχεις εἶχε ὡς εἶχον τάχεις ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud Thucyd. p. 440, 6. 447, 39. Demosth. p. 740, 148. Xenoph. p. 309, 41. etc. Herodotus IX. 58. ἰδίῳκον ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχεις εἶχε ἕκαστος restituetur ex Codd. vid. Diss. Herod. p. 129. et Clar. Wess. ad Diodori II. p. 628. De aquila eleganter Aelian. Nat. Anim. VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρνίθς τε ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἱμπηδᾶ, quanto potuit maximo alarum volatu, Gesner. Livius XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo Marathonio properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis, pertinet quod scribit Clemens Alex. I. Strom. pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti-
nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλῆϊον - - ἐν ἄλλῳ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocratio etiam memorat in Ἡράκλειᾳ, ubi Val-
lesius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐξακισχιλίους etc.) Plutarchi Ma-
lign. p. 862. D. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ
τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum
adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, ni-
mium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι
Μαραθῶνι ἔκτειναν Μήδων ἑνὲα μυριάδας. Herodotus veracis of-
ficiū Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec
detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens.
Ceterum Epizelus Cuphagoræ fil. recentioribus Πολύζηλος
audit, Plutarcho, Suidæ, Stobæo et Maximo Tyr. Diss. V.
ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Val-
ckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli,
ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quæ
ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX.
16., τὰδε ἦδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον Θερσάνδρον: hinc utique lon-
ge diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐκυθόμην) Θέρσανδρον.
In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de
Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποιέτο τῶν νεῶν) Cor-
rigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποιέτο: neque enim quæ
adessent quaerendæ naves erant, sed perscrutandæ; λίαν
ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa naye signum
Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subre-
ptum. Phrases sunt usitatissimæ, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσθαι,
vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Pe-
litus p. 209., pro Γενέσθαι ζήτησιν, emendari debet, γενέσθαι
ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Ληξιαρχικοῖς γραμματεῖσι:
ut legitur in Isaci fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p.
175, 11. conf. Harpocr. in Διαφήφισις. VALCK. — Vo-
cem ζήτησιν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum
omnium et Suidæ (voc. Δᾶτις) consensum, vel frequens
usus vocabuli ζητητής, inquisitor, poterat docere, de quo
consuli Harpocratio potest. S.

10. ἐς Δῆλον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίῃς ἐς Δῆλον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδερικαί) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abo similis tituli loco lib. I. 185. *Philostrophus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύονται doctiores consentiunt: nam *Porti* ἀρρύονται pro communi ἀναρύονται, hocque pro ἀναρύονται placere non potest. Fontem *Philostrophus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι καλέουσι τοῦτο ραδινάκην ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen*. Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφώστια ὀδοί, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostrophati* *Damis* plura, nonnullis intempestivā *Clar. Olearii* curā perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit *Gronov.* Caeterum perantiquus et ad iudicandam eodicum *Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. *S.*

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνέσαντες) Aequè concinnum αἰνέοντες ex membranīs. Venerunt Spartani τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης in *Platon.* *Menex.* p. 240. c. *WESS.*

CAP. CXXI. 1. Quod hīc legitur Θῶμα δέ μοι, idem fuit in *Plutarchi* *Malign.* p. 862. f. olim, prava nunc et hiantē oratione, sed facillime hinc sarcienda. *WESS.* — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit nuper Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 310. *S.*

Ibid. οὐκ ἐνδέχομαι τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vendendis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod.* *Malign.* p. 862. E. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, ἵν' αὖ, ἀνθρώπων ἐπενηνοχας ἐγκλήματα. - - - σὺ κατηγορεῖς, εἶτα ἀπολογῇ· καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολάς, ἀς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σεαυτῷ δηλονότι, σεαυτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντος, Ἀλκιμαίωνιδας ἀνασχεῖν ἀσπίδα νενικημένοις καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάρους. *VALCK.*

4 et seqq. Καλλίη - - Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hipponico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam ista haec certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσέφας τὸν υἱὸν Ἰππονίκον, ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diylum* historicum Atticum p. 862. B. et 864. c. D. *Aristophanem* Boeotum, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspicio verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίου τοῦ Φαινίππου χρησάμενος ἐπαίνοισι, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππώνικον, ὡμολόγησεν ὅτι μηδὲν τῶν πραγμάτων διομένων, ἀλλὰ θεράπεια καὶ χάριτι τοῦ Ἰππονίκου (ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρενέβαλεν: ut Calliae laudes filiique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καθ' Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen.* lib. XII. cap. 52.] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut.* I. p. 321. D.) Graccorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh.* ad *Luciani* Timon. pag. 137. Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 13. εἶγε μὴ τῶν ποτὲ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστείδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους) ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides* Soph. T. I. p. 340. *Lucian.* T. II. p. 638. et 696. *Themist.* II. p. 36. D. Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh.* ad Tim. I. 1.] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor.* Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contemptui habitum praeterierint, caussam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV.

indeptus est, *νενηκηκῶς ἔππῳ*, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. *Io. Meursius* oblitus eorum, quae in *Herodoto*, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *τετάρτην καὶ ἑβδομηκοντὴν*, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisi- strati enim bonorum sector vitam tam longe haud exten- dit. De *Phaenippo Calliaeque gente* plura *Palmerius* Exercit. p. 754. et *Perizon.* ad Var. *Aeliani* XIV. 16. WESS.

Ibid. *Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.*) Hic sane mi- ror Codicis *Medicei* bonitatem, in quo nihil horum repe- riri scribit *Gronov.* Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc ca- pite in laudem *Calliae*, ab alia fuisse manu adiecta, ho- minis forte non longe recentioris in gratiam *Calliae* cuius- dam vel *Hipponici*: atque idem sensisse videntur antiqua- rii, quī in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem *Herodoto*. Quibus illa modis lecta sibi *Plutarchus* excepisset, turpi adulatione in laudem ditissi- mae familiae composita! [At satis invidiose *Nostrum* in- cusavit *Plutarchus*, *Calliae* laudes non nisi in *Hipponici gra- tiam* ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum con- ditor, imitator ille quidem *Herodoti*, sibi tamen nati- vam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, *Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἔστι πάντα τινὰ ἔχειν*, *Sophistam* sapiunt, non *Herodotum*; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. *ἄξιόν ἐστι* sequente infinitivo non est *He- rodoteum*, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ.] Sed cur tandem decet unumquemque istius *Calliae* πολλαχοῦ meminisse? [Quid- ni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab om- nibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit, --- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, pro- pter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γάρ, ait, τὰ προλελεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem Pisi- stratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memo- raverat *Herodotus*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἱμν- χανᾶτο.] Τοῦτο δὲ, ait, τὰ ἐν Ὀλυμπίῃ ἐπέεισε, ἔππῳ νικήσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τὰ πινύλια θύσας totam panegyryn exceptit convivio? nam ἱππικῆσαι, et τερτίππῳ δεύτερον γινίσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερὸν δῆναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστης δαπάνης: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: *An forte τὰ πινύλια θύσας totum panegyryn exceptit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musae eius illustrent, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsan in exemplum proponi poterat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posteris commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito ῥηθίας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de Calliae laudibus παρενθήκην. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαιψαν τοὺς λοιποὺς τυραννεύοντας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοιποὺς alii dederint libri, haud incommode λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὃ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δωρεὴν — τοιαύδε ἐπιτηδεύσας προσέφερε etc.) Primum προσέφερε scribi malim una litera auctius προσεφεύρε. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρεὴν ἐοῦσαν τοιαύτην τοιαύδε ἐπιτηδεύσας προσεφεύρε: insuper talia commentus est:

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat *Dion Chrys.* primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτώνα τι ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικῆον καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξεπίτηδες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδύσάμενος· τέλος δὲ τὴν κόμην διασπάσαντα (leg. διαπάσαντα ex *Herod.*) καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἐκατέρως, μόλις ἔξω βαδίζειν, --- γέλωτα καὶ θίαν Κροίσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In *Herodoteis Diss. Clar. Wess.* p. 116. obtulit κόλπον πολὺν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant *manus quantum extendi poterant*, πολλὰι χεῖρες dictae *Callim. Hymn. Dianae vs. 27. Sophoclis*, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην in *Stobaeo* pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut *πλήθος*, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide *Adn.*) sic et πολὺς, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερε sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit *Callias*. Ipsa illa notio, quam verbo προσέφυρε expressam *Valckenarius* voluerat, in verbo ἐπιτετεύσας inest. S. |

12 seq. ἐνδὺς καθῶνα μέγαν) Adiectivo ob *Med.* silentium infestior *Cl. Gronov.* fuit; non ego. *Dio Chrysost.* explicat χιτώνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. v. Mox κόλπον πολὺν non adspernor, ob *Eustathium*: [vide *Var. Lect.* et *Adnot.* proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. *Dio* tamen γυναικῆον καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod *Eustathius* autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέπλου, minime laudo: inprobavit et *Gronovius* similem glossam *Varini Favorini*, ex *Homeri* sumtam explanatore. WESS.

16. παρέσاختε παρὰ τὰς κνήμας) *Harpocratonis* Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ φράζοντα τὸ τρεῖς, καὶ ἀποσπληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἢ τῇ ἑκτῇ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac *Musa* statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθόρνους ubique instauravi, schedis et *Scriptore* lib. I. 155. praecedentibus. Adsolent *Iones* Θ in Τ saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κοτόρνους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κοθόρν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κοτόρνους* εὐς scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem εὐς pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τοὺς habet: scripturam *κοθόρν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denno excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam idemtidem observavimus. S.

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διασπᾶσαντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or.* xviii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od.* VII. iustius nominasset. WESS.

26. οὕτω τεθριπποτροφῆσας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία --- ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνθηρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus *Atheniensium Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur *Olympiacam Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζύγει πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολυτῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησι. VALCK.

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth. Od.* VII, 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacii, Alcmaeonis patri, Olymp. XLVII. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni; Megacii fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρέω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικωνίῳ μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνου οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένην, τὴν ἀπολασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρέω in medio decurtatum ex Ἀνδρείω, a nominat. Ἀνδρέας, ionice Ἀνδρέης. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλεῖστον δὴ χιλῶς εἰς ἀνὴρ ἀπίκτο) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἶποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγειροι καὶ ὀρνιθευταί, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλεῖστον - - εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους - - πλεῖστα εἰς ἀνὴρ - - δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλεῖστα μὲν, οἶμαι, εἰς γε ἀνὴρ ὧν ἐλάμβανε. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procos Agaristae Δάμασος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, *Damasus Amyris F.*, erit. Amyris iste propter προσποιήτον μανίαν ἰθαυμάσθη apud *Eustath. Iliad. B'. p. 298*, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit illē Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divinatio. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κόλπου) Nisi in fine huius dictionis, ut in *Var. Lect.* hariolatus sum, vocab. μούνης intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὴ scripserat *Herodotus*, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερφύνης τε Ἑλλήνας ἰσχυρῶς) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in *Var. Lect.* adnotare, ἰσχυρὸν pro ἰσχυρῶς scribi in Arch. et Vind.] *Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι διαραπύουσι τὰ ὑπερέχοντα τῇ ἰσχυρί.* Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt *Aelian. XII. 22. et Athen. X. 2.* [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ θυγόντος ἀνθρώπου explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι καὶ παντὸς ὁμιλίην, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aëolis olim. *Hesychium* vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quae ibi eruditissimus *Valesius*. At hic Codicūm potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra *Var. Lect.* illa etiam *Wesselingii* Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος *Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald.* „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum *Aldo*. Iam *Aldina* quidem editio et caeterae ante *Gronovium* Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum *Med.* reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam *Parisienses* quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere *Vindobonensem*, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a *Mediceo*, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείων τυράννου πατρὶς Λεωκίδης, Φεῖδω-

νος δὲ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. *Phidon*, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior *Phidone* est, cuius filius *Leocedes* inter procos *Agaristae* nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praeclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, Φεῖδωνος παῖς Λεωκίδης, ἀπὸ Φεῖδωνος δὲ τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκίδης, τυράννου δὲ Φεῖδωνος ἀπὸ ὄγονος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci *Phidonis* τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβρίζαντες memoria in *Pausaniae* VI. 22. WESS. — De superiore illo *Phidone*, emendationem *Gronovii* probans *Larcherus* adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. Cas. ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad Marmora Oxon. Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonothetas Eleenses admissa, praeter *Pausaniam* a Wess. laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* Commentatio in Actis Acad. Inscript. T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παλίου) Conmode *Ortelius* et *Palmerius* Πάδου κώμης ἐρείπια ex *Pausaniae* Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαιοπόλις, ex suspitione Cl. de Pauw, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abitque longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγου πόλις versaavi, sed irrita opera. Certum est, *Phormionem*, Castores hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphoriōne*, *Laphanis* patre: hic *Arcas* ex *Azania*, ille Spartiata, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θεσσ. ἡλθε) *Med.* et *Ask.* ἤρχε considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in Scriptore Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος refingitur ἀντὶς Κρανώνιος *Miscell.* Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportunum illud γὰρ resecandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, clare docent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) 'Οργή h. l. *ingenium, indoles, animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάσσει) Prave scribebatur καὶ σύν ἅπασι. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνεστίῃ, ostentant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem iniecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὖεστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero, τῇ ἀπαστοῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, *in familiari usu ipsoque convictu*, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὖεστῶ et ἀπαστῶ a verbo εἶμι, *sum*, derivantur; sic et vocab. συνεστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνευσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνεστία, sic et συνουσία quidem *convivium* subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσία latiore habet significationem, quamlibet etiam *conversationem et familiarem usum* indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνεστία, quod nihil aliud nisi *convivium* significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλισίης τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου, *concludendarum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι πάρεστιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθῆσθό μενος, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin 3.] κρήνοι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. Beylager id ipsum exprimit, quod κατάκλινον τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7. seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλείδης) Vallā, quasi προέχων τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. Vallae interpretationem quum tenuisset Gronqvius, illius loco Wesseling. hanc posuit, *quum longe deti-*

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum κατέχειν frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem κατέχειν et pro Cohibeo vel potius „Reprimo loquentem, et quasi Silentium ei impono.“ S.]

[9. αὐλῆσαι ἐμμέλειαν) Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἑμμέλεια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide Athen. I. p. 21. c. XIV. 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Aeschylō satyricum etiam modum indigitari, qui alias sicinnis: atque ea notione forsā ἐμμέλεια h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπόπτει) Sic Mss̄ti; aliud nihil mutant. Cl. Reiskii coniectura ἀπέπτυσσε, despuebat, speciem praefert, sicuti et ἀπεισιώπησε, qua non auferor. Ὑπόπτει Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco suspicatus levissima quævis. Potest alioqui ὑποπτεῖν, liniis et iratis oculis adspexisse Clisthenem, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδεῖν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. vs. 62. Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκίλευσέ οἱ ob Codices. WESS. — Vide Var. Lect. S.

14. Λακωνικά σχήματα) In Arch. glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχηματῖα saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenæum. [Casaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.] iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κράς κυβιστήσας, non ἐπὶ κράς, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκέλεσι χειρονόμησε) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. Ἰλ. α. p. 120, 44. ψ. p. 1460, 21. Od. ε'. p. 219, 10. [p. 159. 1334. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονόμειν, gesticulari, ταῖς χειρὶν ὀρεῖσθαι dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. B., qui nobis XI. p. 482. E. ex Andromeda Sophoclis hunc unicum servavit senarium: Ἰππείσιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur Eustath. ἰππότης ἦκεις, ἢ διὰ πλάγιον, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip. Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἰπποκόμος τῶν καμήλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἰππόται τῆς ἀγέλης ταύτης, elephantis equorum loco veti, T. Hemsterh. in *Lucian.* p. 401. Conf. I. Meursii Orchestra in *Χειρονομία*. VALCK.

22. ἀπορχήσας γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. D. χάριεν καὶ ἐμῶν διανοίας πεπαιδευμένης. Optime G. *Budaeum* sequutus H. Steph. Thes. L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀρχημοσύνῃ τῆς ἐρχήσεως τὸν γάμον ἀπίβαλες. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in *Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλείδῃ*. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* Cent. V. Prov. 31., monente *Küstero*: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et H. Steph. *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. B. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχεῖσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἐπανέω etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* Dial. Deor. XX. 1., forsitan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de Pauw valde suspecta superior declaratio ἀπορχήσας γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπορχήσας γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili Tisandri matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπορχήσας etc. Hippoclidem spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἐγγυῶ παῖδα) Oblatam accipiens conditionem Megacles mox dicebat ἐγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδως ἐγγυᾶ: ἐγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαιωνίδας ἐβώσθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θειστοκλῆς ἐβώσθη τε καὶ ἐδοξάθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἐβώθη, facto ex ἐβοήθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βόω, per Syncopen ex βοῶν, genito; quod Sylburgius ad Cleonardum et Portus ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἐβώσθησαν vulgo diceretur διεβώθησαν. In βωθῆναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλεισθῆς ὁ τὰς φυλαῖς etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρώμα γενόμενον) Adiectum malles τρώμα Πέρσης γενομ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατιώμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Parii cum Persis venerint. Valla ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

9. κατελιμίνους) Herodotei moris esse κατελιμήντας ἐς τὸ τιχῶς et ἐντὸς τιχῶς, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui ἐσπίμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἐπολιόρκει Παρίους ἐγκατελιμίνους) Una de duabus litera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατελιμίνους, ut saepius in talibus κατελιμήναι ἐς τὸ τιχῶς ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit. Ephorus, e quo suam summisse Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθιζόμενος (προκαθιζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατέκλεισαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. τοῦτ' ἐστὶ τῶν εἰσαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοῦς ἀπέκλεισαν: nisi dederit Thucydides, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περίδικαν, ut Sophocles dixit in Ai. vs. 1292. ἐρκίων ἐγκακλεισμένους, pro ἐντὸς ἐρκίων κεκλεισμένους. VALCK.

10. ἐσπίμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo Steph. et Valla. Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem : αἵτις ἐκτὸν τάλαντα, Φάς, ἢν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιήν, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφίας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpunctione mutata scribendum : καὶ, τῇ μάλιστα ἔσσι ἐκάστοτε ἐπιμαχόν, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήρετο (vel ἐξήρετο) διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος, sed alterum praefero. Thucyd. IV. 115., ἢ - - ἢν ἐπιμαχάτατον, nempe τὸ τείχισμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK. — Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, commodè intelligi ἐπίμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπίμαχον χωρίον, ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἢν μὴ οἱ δῶσι) Aldi aliorumque δάσειν calamò debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσειν τὴν στρατιήν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est. In Paro Miltiadae studio oppugnata discrepat nonnihil Ephorus in Ethnicogr. voce Πάρες, et Cornelius Nepos Vit. Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ μάλιστα ἔσσι etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἕρκος θεσμοφόρου Δήμητρος) Septum templi, ἕρκος Nostro, περίβολον dixerunt Plato T. III. p. 116. c. et saepe Pausan., qui, nulla quoque templi mentione facta, lib. VIII. p. 664. περίβολον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων, Cereris et Proserpinae, quarum sacerdos Herodotea fuit Timo: p. 675. ἐντυθεν εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς Δεσποίνης (filiae Neptuni Cererisque) ἐστὶν εἴσοδος. Septum si Miltiadi licuisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat εἶναι ἐπὶ τὸ μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant, in quo mystica sacra Cereris recondebantur. Attigit Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych. in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. [p. 378. v. E.] ubi μέγαρον in μεγαλάρτια mutanda censebat ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem: Βοιωτοὶ, ὅτε τὰ τῆς Ἀχαιῶς μέγαρον κινουῦσιν. Profano non licebat Miltiadi κατὰ τὰν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀνάκτορα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus. VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθεύσης) Nullum Suidae ἐπελθεύσης in libris praesidium, et merito. Sophocles Elect. vs. 1118. Τί

δ' ἴσται, ὃ ξέν; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφήσαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφήσαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίην τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deletio articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίην bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίνασα θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἵκμε; haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Πρύτανις εἰσελθὼν ἔζη (ἐξητήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὕτη ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτην, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων. οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβει ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατεκγῆς οὖν τὸν μηρὸν ὑπέστρεψεν ἄπρακτος αἰεὶ ἐκρίνετο. Postrema sic emendata sunt, κατεκγῶς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρεὼν οὐκ ἀπελογέετο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλέον, inquit, τοῖς δικασταῖς δείκναι τοῦ τραύματος, εὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδιά ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπιμεμνημένοι, καὶ ὡς ἑλὼν Λῆμόν τε καὶ τισάμενος τοὺς Πελασγοὺς παρέδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Λῆμον αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Λῆμον αἵρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eandem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμεμνημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et aliàs variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολουθίας genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μαραθῶνι) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν Μ. γεόμενον πρῶμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Λήμνου αἰρίσιος, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἱλάν Λῆμον etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΑΡΦΙΑ ΕΡΤΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem ταλαρῖα, si pingeretur, τὰ ε' ἀρῖα, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. ε.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Jeb. Alii id reticent, sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Mastis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τε ἐκ τὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S.

[γ. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησσὸν] In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaeff. et in mastis omnibus σφίσι αὐτοῖσι, aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaeff. posteriorem abiecissem vocem, rectius facturus si in αὐτοῖ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος etc.) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, ἰοῦσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπὶ τε γὰρ ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησσὸν ἰδοσαν οἰκῆσαι μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἐκρόπelin κοτε ἐληλαμένον. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs.* *Cecrop.* cap. 5. Conf. *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 22. *Schol.* in *Eurip.* *Phoen.* vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in *Schol.* ad *Aristoph.* *Av.* vs. 833. *Τυρσηνῶν τείχισμα Πελασγικόν*, quod attigit *I. G. Graevius* in *Prooem.* ad *Callim.* *VALCK.* — At *ἰούσαν* (l. 7.) commodè suum locum tuetur: hīc τήν, ionice pro ἥν positum, in oratione infinita recte cum *εἶναι* construitur, sicut *ταύτην ὡς ἰδίῃν*, et paullo ante *ἐπὶ τῇ γὰρ ἰδίῃν*. S.

16. *Θυγατέρας τε καὶ παῖδας*) Ultima tria suspitione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex *Msstis* ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἔλθοιεν αὐταί? Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένην tradit *Arrian.* *Ἀναβ.* *Ἀλ.* II. 3. et apud *Poëtam* *Od.* K'. vs. 105. κόρη δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄστειος ὑδρεύσῃ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis *WESS.* — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. S.]

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρίᾳ, καὶ Ἀῆμνον) Ex margine ed. *Steph.* restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀῆμνον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. *Sardes venerunt ἄλλοι τε, - - καὶ δὴ καὶ Σόλων.* Cap. 129. καὶ ἄλλα λέγων - - καὶ δὴ καὶ εἰρετό μιν. IV. 150. ex *Codd.* scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολλῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος. *VALCK.* — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. CXXXVIII. 3. πεντηκοντήρους κτησάμενοι) *Oppörtunius* στήσάμενοι, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi *Pelasgos* parasse placeat, quae vix credibilis de insulani opinio. Rapuerunt autem insidiatores κανηφόρους παρθένους, πλεύσαντες εἰς *Βραυρωνίαν*, teste *Philochoro* apud *Scholiasten Venetum*, a *Bongiovanni* publicatum, in *Iliad.* A'. vs. 465. [*Schol. Villois.* ad *Il.* α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. *WESS.*

8. γλώσσάν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) *Herodotum* sequuntur *Didymus* apud *Schol.* in *Eurip.* *Hec.* vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρίαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη εἰδίδασκαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἴ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἐβοήθουν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit *Eustath.* in Ἰλ. α. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἰ τε τύπτοι τὸ τις αὐτίων) Vera Reiskii e Mssitis correctio est. Critici in *Euripid.* *Hecub.* 887. καὶ εἰ τις τύπτοι ἀπ' αὐτῶν τινα, ἐβοήθουν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπικράτειον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευομένοισι δεινὸν τι ἰσέδυνε etc.) *Val-la*: considerantesque rem esse indignam etc. *Wess.* cum *Gron*: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. Iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιῆσθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἰσδύνειν (quod aliquanto etiam mollius quam ἐσέχεσθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit *Iacobsii*, Viri clarissimi, interpretatio (in *Atticis* p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc *Herodotus* dicit, deliberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) Thoantem Hypsipylae pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia *Herodotus*, vitii suspectus propterea *Casp. Barthio* ad *Papinii Stat.* Theb. V. vs. 328. Nemo, discernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντες. Quid si vero *Herodotus*, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad *Euripid.* *Hecub.* [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Λήμναι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' ἀμφοτέρω ὅν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Λήμνια κακά. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter *Paroemiographos*] multa *Stanleius* ad *Coëph. Aeschyli* vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli *Apollo-*

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitratu σύν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, *maritos suos simul cum Thoante occidentes*. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nūδε ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γενομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis aetate*) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caedē exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. κατανύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας *Arch.* Praecessit ἰσταν --- ἐξανύσῃ --- ἐς τὴν ἡμετέραν: redibitque ἐξανύουσι lib. VII. 183. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πεμπταῖς δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μισσηνὴν: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαίστιίς) *Lemnus* δῖπολις erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo *Atheniensium* in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαίστιαν memoravit, praeclarā Cl. *Valckenarii* adiutus et defensus operā. WESS.

Ibid. Ἡφαίστιίς μὲν νυν ἐπιθήοντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub *Atheniensium* redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαίστιίς ἐπιθήοντο, tandem et coacti *Μυριναῖοι* παρίστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, *Μύ-*

ρη, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit δίπολις secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. *Harpocrat.* in Ἡφαιστία, *Schol. Hom.* in Ἰλ. α. 593. et *Berkel.* ad *Steph.* in Μύρινα. Sed ad *Herodotum* pertinet inprimis insigne fragmentum *Chronicorum Characis*, quod minus intellectum hactenus apud *Steph. Byz.* nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - Φοβὸν, ὅτι οἱ Μυρινᾶιοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποσχέσων οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflictum: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὢν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαρίζομενος τοῖς Ἀθηναίοις, Φίλοις οὖσιν, ἰμπεδοῦν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ ἀμαχίᾳ παρέδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὢν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a *Charace* positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. *Hermionis* nomen satis commendabit *Zenob.* Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμώνιος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιούμενος δὲ ἰκῶν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In *Characis* verbis, quod properanti *Salmasio* exciderat, *Berkelius* non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem *Myrinaeis Herodotus*, ἐπολιορκίῳ, αἶτ, ἵς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. *Demosth.* c. *Androt.* p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυνθὸν παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros bis terve παραστήσασθαι *Thucydides* adhibuit, docente *Dukero* in Add. ad p. 73. pro ὑπὸ χεῖρὸν ποιῆσθαι, et sic *Herodot.* IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum *Schol. Soph. Oed.* in Col. vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαραγμένον) *Hesychius*: Κεχαραγμένος ὠγυγμένος. *Euripides Med.* 156. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου. *S.*]

8. πολλῶ πλέῳ ἐπιτάσσων) *Optime Mssti*; e quorum uno παρείχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in *Codd.* neglecta, non removeo. *Arrianus Indic.* c. 19. Νῆες δὲ αἱ σύμπασαι - - - αἵτε μακραι καὶ ὅσα στρογγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. *Gronovium* hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. *WESS.*

8. πολλῶ τε πλεῖον) *Superfluum est τε*, neque bene cohaerent πλεῖον - - καὶ νέας - - καὶ πλοῖα. *Codicum lectio, H. Stephano et Galeo memorata*, genuina est, πολλῶ πλέῳ; nam vicinis congruit, et formam vocis praebet *Nostro usitatam*; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλέῳ ἐπιτάσσων ἐκάστοις, ἢ πρότερον παρείχον, (nempe pro παρέχειν, παρείχον enotatum ex *Arch.*) νέας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. *VALCK.*

10. Ἀσίη ἰδονεῖτο ἐπὶ τρία ἔτη) *Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetisset per schedas. Appianus Bell. Civ. lib. IV. [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδονεῖτο. Herodianus VII. 5. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδεδόνητο.* Non exscribo *Gregor. Naz. Or. XXVIII. p. 483. d. neque Agathiam Schol. lib. II. p. 30. Tzetzes Chil. I. 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbatam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de Hemsterh. ad Plut. Comici p. 407. WESS.*

CAP. II. [3 seq. ὡς δεῖ μιν etc.) ὡς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἔδει μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scrip-
tor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie
dicendum fuerat, ὡς δὲ τὸν βασιλέα, ἀποδέξαντα διάδοχον, aut
aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita-
demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδέξαντα βασιλῆα - - - στρατεύεσθαι) Secundum
Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expe-
ditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid
ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto
non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello
salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod
viri docti tamen statuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad
Julian. p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum
litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam
post patris obitum a patruo velut arbitro compositam,
alium auctorem sequuti, tradiderunt Iustinus II. 10. et
Plutarch. T. II. p. 488. d. hinc Simson. Chron. A. M. 3520.
conf. Julian. Or. I. p. 33. b. et Spanhem. p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσῶν νόμον) Legem hanc Persarum, so-
lius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cogni-
tam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata pruden-
ter fuit, ne, rege peregre fatis functo, de successione,
damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem
causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκῆνας π
καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκίον, Atreo commisit apud Thucyd.
I. 9. Quod Iustinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre
in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud
quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc con-
vellitur. Confer Ez. Spanhem. ad Iuliani Or. I. pag. 279.
WESS.

9. ἐπρίσβευε Ἀρτοβάζανης) Hinc Hesychius: Ἐπρίσ-
βει, πρεσβύτατος ἦν. Thomas M. in Πρεσβέονται: Πρεσβέω,
καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι: quam in rem haec adfert Herodoti
et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices Oed. in Col.
vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχρὸν - - - τὸ πρεσβέοντ' ἐμὶ Οὕτω
γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum
Euripiden natu minor; sed Soph. in eodem dixerat dramatē
vs. 366. Ὁ μὲν νεῶν καὶ χρόνῳ μείων γενῶς Τὸν πρόσθε γενη-
θέντα Παλυνίην Θρόνων Ἀποστρέφει. Herodoti Ἀρτοβάζανης,
(Plutarcho et Themistio p. 74. d. Ἀριμίνης, atque ita forsitan

etiam dictus Iustino) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶναι: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in Ἰλ. α. p. 22, 6. et p. 44, 51. παρὰ Ἡροδότῳ νομιζόμενα, ἀπὸ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀγροβαζ. scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄγρος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶναι) Nullam νομιζόμενον litem expe-riretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: caussam lo-num Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi plura-libus gaudentium, urget. Morem, quo natu maior filio-rum postgenitis in regni successione antefertur, iuri gen-tium et naturae acceptum Iustinus fert, ut Eusebius Vit. Constant. I. 21. νόμῳ φύσεως. Videndus est H. Grotius Iur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημόκριτος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae qui-dem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μιν τοιαύτη φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τί σε ἔχη. Nec multum Pindari abit Pyth. Od. I. sub fin. ἰχθὺρά Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις. Aliā, eāque iucundā figurā, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινα φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et Euripid. Helen. vs. 257. τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα Μαρψίδιον ἔχει φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τι καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτει) Anno a pugna Marathonica quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum trienna-lis excepit, et quarto anno Aegyptus defecit, Persarum excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secun-dum. At haec uberius D. Petavius Doetr. Temp. lib. X. 23. et H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγειρσιν) Dixit στρατοῦ ἐπάγειρσιν cap. 20. et στρατοῦ ἄγειρσιν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγερσις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, *Portus* ἔγειρσιν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιᾶν ἀγείρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγείρειν et ἐγείρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin.* 4.] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἑωυτῷ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc.* *Thucydid.* pag. 714. *WESS.*

3. ποιεῖτο τὴν στρατιῆς ἔγειρσιν) Ἀγειρσιν recipiet ex *Codd.* munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius Gobryae fil.* dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον Περσίαν, in excerptis e *Ctesia* Ἀράπανος ὁ Ἀγασύρα παῖς γίνεται δυνατὸς παρ' αὐτῷ, καὶ Μαρδόνιος ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin.* 9.] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσοις, quam vim indit *clar. Gronov.* voculae εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἶθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* l. c. 27. *VALCK.*

14. ποιέεσκετο τήνδε) Ita scripsit: non ποιέσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποίεσκε IV. 78. et ποιέσκετο *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [*lin.* 15.] περικαλλῆς χώρην, deleto intermedio et sermonem turbante εἶν, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. *WESS.*

15 seq. χάρις --- ἀρετὴν τε ἄκρην) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἄριστα διαίκεται τὸ ἔχον. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. ἔκαστον τῶν εἶναι τέλην καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὴν οἰκῆαν τῆς φύσεως ἀρετῶν, ut pro ἀρετῆς φύσιν docte corrigebat *Nobiliss. Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἵππῳ, αἱ τῆς ἀναῆς, et αἱ τῶν ὀπιλῶν, oculorum. (ἐπτολλοὶ *Hesychio* restituendum pro Ὀπτοιαλοῖ.) Similia dantur *Platonis.* *Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἄλλὰ παρὲς λῆρην

πολὺν, (lege λῆρον, πολυνόμενον) ἀστακὸν ὄνοῦ· Εἰσὶν μὲν πλεί-
στοι πάντων ἀρετῇ τε καὶ τίστοι ἐν Λιπαράσι. VALCK. — In
Archestrati versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissi-
mo Viro. Nihil illà formulà apud Atticos frequentius:
neque huius loci erat vocab. πολυνόμενον. Sana omnia repe-
ries, modo memineris, (quod nos in nupera editione *trans-*
versà lineolà initio versus posità indicavimus) primum
hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud
fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote
ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Graeciae Thes-
saliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a *Pausa-*
nia lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus
et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut sem-
per, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.*
lib. XII. 6. p. 527. B. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Larissaeos fratres *Aleuadas*,
'Αλευῶ παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θώρηκα, Εὐρύπυλον,
et Θρασύδηιον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.)
Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλ-
λάδα ἐλαύνοντι Θεσσαλία δι' Ἀλευαδῶν προῦδόθη. Postea volentes
etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum
partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. XIX. 15. In *Epist. So-*
crat. 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλίου καὶ
Θετταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλίου, vel τὴν
'Αλευαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae vigit
Platonis etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae
Gorgias discipulos Ἀλευαδῶν τοὺς πρῶτους, Platone teste ini-
tio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid.
ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Har-*
pocr. in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142,
86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλευαδῶν fuisse dicitur τῶν
δοκούντων συμπράξαι τῷ Μακεδόνι. *Philippo*, nec mirum, no-
biles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia
regnauerant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῦτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῦ-
τοις lib. III. 65. IX. 110. invectum ὅτι excludit. Confer
Abreschium Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde
mendosis Cl. de Pauw putans, προσωρέγοντο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ
'Ονομάκριτον, stimulos *Onomacritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis Parisinis προσορέγοντό οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum Pisistratidae amplius quid regi adporrigebant, vaticinium habentes *Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Graec. c. 4. p. 23. et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] διαθέτης oraculorum *Musaei*? Edissertatorem dederat *Valla*, venditorem vir *Celeb.*; *Thomae Mag.* διαθέτης est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpret. Διαθέτης καὶ δημηγόρος iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 321. D. Vide *Harpocrat.* in Διαθέσις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλυτάμενοι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. *WESS.* — De scriptura verbi προσορέγοντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἐν πλείον προσορέγοντό οἱ *Vir* doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant: fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσορέγον vel προσώρεγον activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσορέγοντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsā scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσεφίετο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterea suspicari licuerit, pro ἐν πλείον fortasse ἐπὶ πλείον scripsisse auctorem: coll. *Adnot.* ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰππάρχου τοῦ Πειραιστράτου) Genuinum τοῦ Πειραιστράτου Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἑρμηνέως, [lin. 17.] pro τοῦ Ἑρμιονίως: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἐξ Ἀθηνίων, a *Laso* *Hermionensi* deprehensus ἐμπορίων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμών. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter *Plutarch.* rem narrant *Diogen. Laërt.* I. 48. *Ulpian.* ad *Demosth.* p. 254. et *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἐγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἐμβαλεῖν, et παρενθῆναι πεπλασμένον, id *Herodoto* dicitur ἐμποιῆσαι, et *Pausaniae* II. p. 171. memoranti 'ΗΣίοδον ἢ τῶν τινα ἐμπεποιηκότων εἰς τὰ 'ΗΣίοδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μισηνίων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'ΗΣίοδον ἢ τὸν 'ΗΣίοδῳ Θεογονίαν ἐσποίησαντα de eo, qui ingenii filiolum *Hesiodo* contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. VALCK. — De similibus *Onomacriti* fraudibus vide *Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 136. et *Porsonum* ad *Eurip. Orest.* vs. 5. S.

19. ἀφανιζόατο κατὰ τῆς θαλ.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδυκέναι. *Plato Tim.* p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. Recte schedae. WESS.

27. οἱ τε Πεισιστρατίδαι) Addunt Codices conplures καὶ οἱ Ἀλεοῦδαι, quae *Med.* et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in *Herodoti* Msstis prostant exempla innumera. Celeb. tamen *Gronovius* dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. WESS. — Vide in *Var. Lect.* notata. S.

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι — — — πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ἐποιέτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. WESS. — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praeferebant edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante *Wess.* edebatur, sed στρατὶν consentientibus fere msstis, quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum *Schaefer.* VII. 38, 13. et 174, 2. factum. Conf. I. 71, 1. L. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρην) Tale πολλὸν ἐλάττων I. 77. et δυνατότεροι πολλὸν III. 103. ubi *Gronov.* *Achaemenem* *Ctesias* Pers. c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et *Diodoro* XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum Olymp. LXXIX. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. WESS.

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπίκλητον) Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit *Galeus*, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἐκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὺν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξόχων ἀθροισίς ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἱποίει σύγκλητον -- ὅθεν Τρῆχικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπίκλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλξε Ξέρξης τὰδε) Totam Xerxis orationem, μετασκευασμένην εἰς τὴν Ἀτθίδα διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λίσιν τῆς τε αὐστηραῖς καὶ τῆς ἡδίας ἀρμονίας μέσση εἶναι. In hac quoque μέσῃ τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συθ. Ὀνομ. p. 51. princeps eminebat Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ κω ἤττεμ. ἐπὶ τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδένα χρόνον ἠτρεμήσαμεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τῇδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquere potuerat intactam, Atticis etiam usurpata pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσῆρπτοι: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπὶ. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπὶ εἰ τε, pro communi ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεὸς τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐνάγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliās habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐνάγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεὸς ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐνάγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νοεῖν πρήσσειν ὑπερβέωμαι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα ἃ διανοεῖσθαι πρᾶττειν ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβέωμαι, atque id ipsum; alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποβέωμαι corrigendum I. 107. ὑπερβέωμαι τῶν μάγων τοῖσι ὀνειροπόλοις τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινῶσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερτιθέναι et ὑπερτίθεσθαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβέωμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβέωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέοι μοι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβέωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρεῖον) Toties πατέρα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἔχγινετό οἱ τιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ -- πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπειλᾷ lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡροδότῃ πυρώσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας κεῖται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθεν, ἥγουν καύσων: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρησαν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικιόμενοι: hic ἀπισταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτέν. Mox [lin. 35.] ἡμεῖας οἶα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

35. ὁμᾶς οἷα ἔρξαν, ἐς τὴν σφετέρ.) *Dionys.* ὁμᾶς [at recte Sylburgii codex ἡμᾶς dabat] οἷα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέρην ἀποθάντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum Herodoteis duas voculas intersererem, unam eice-rem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετέρην: deinde, οἷα ἔρξαν --- ἐπίστασθί που πάντες. Ut supra ἰθύνοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμούμενον στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτούς [recte αὐτοὺς noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνάρημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐπηρεμένος interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁμοιούρουσαν) *Dionysii* schedarumque ὁμο-ρον ἰοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie mul-
tis modis hoc, quod ante Gron. edebatur, praestat alteri.] Xerxis iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Poëta NON SUFFICIT ORBIS, uti Philippus II. Hispaniarum rex apud I. Iac. Luckium, Syllog. Num. pag. 279. Eadem Alexandri vanitas, καὶ ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὐσπερ καὶ τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐποίησε, in *Arriani* Αναβ. V. 26., non remi-
niscentis egregios versus, quos patri Philippo paucis ante necem horis *Neoptolemus* accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἵ τε ἡμῖν αἵτιοι --- οἵ τε ἀναίτιοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἵ τε ἡμῖν ἀντίοι --- οἵ τε Ἀθηναῖοι [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton*. Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔξομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna Scri-
ptore nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρήσει παρῆναι, [lin. 53.] *Arch.* dat χρὴ συμπαρῆναι: *Dionysius* δὲ παρῆναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δῶρον αὐτῷ δωρεάν ἥδη τιμιωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρα: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὲ τιμιωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρα: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK.
— Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρα aut ἡμετέρη. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum Gron. recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud Nostrum iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἤλθεν ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in Herodoti Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443.“ Ipse vero Schaeferus doctissimo Coraŷo se adsentiri profitetur, in Notis ad Heliodor. p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperiatur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua caussa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promtu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. οἴκῳ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctororum locis, probati alioquin codices (vide Var. Lect.) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμέτερον, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis Wesselingium probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis Dionysii et Herodoteis exstans respuere. Vide lib. I. c. 55.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δυνάω, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit Valerius Max. IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλεύων) vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — Xerxes haec perorans, αὐθάδης καὶ μονογνώμων, quales in Dionysii Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime Valerius IX. 5., innuens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγελάσαι ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ὑμῖν prae se ferrent, pro reliculo non haberem. Supra

V. 68. *πλείστον καταγέλασι τῶν Σικυωνίων.* Plato pr. Lach. εἰσι γὰρ τινες οἱ τῶν τοιούτων καταγελῶσι. Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμέων in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμέων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὑμέας, ex Arch. adnotari debuerit. Caeterum verbum *καταγελᾶν* aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis *κατὰ* cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 20, 71. S.

10. ὑπάρξαντας ἀδικίης) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret ὑπάρξαντας ἀλίτας [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum ὑπάρξει apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 6. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

23. ἐπιὰν γὰρ ἀλλήλοισι etc.) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollemnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. κήρυξι — καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς) Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξι καὶ ἀγγέλοις, quae aequae pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχωρῆνους. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐρίζοντας Δαρείος κατελάμβανει. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. χρεὴν δ' αὐτὸν οὐχ ἔπλειαι τὰς διαλλαγὰς, Μητρ, ποιῆσθαι: πᾶν γὰρ ἔξαιρεϊ λόγος, "Ο καὶ

σιδηρος πολεμίων δράστειν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum προσβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπειρῶντο ταῖς διαφοραῖς: postea maluerunt πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, αἶτ Philippus, καλλίον ἐστὶν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχεσθαι) Sentio hoc [τούτου, non τούτου] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθον μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit; nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τούτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτίων ἀπικνέονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causâ, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. ψευθεῖν γνῶμη) Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐψευσμένοι γνῶμης, et ψευθεῖναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quae olim ηι et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλεῖ γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρη θὴν πάντα τιλεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλεῖνας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λεῖνας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σαφένειαν λεπτοργεῖν καὶ καταλαίνειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφὴν ἐπιλαίνειν, et ἐπιλαίειν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Iudaeus Epicuri ἐπιπνρώματα, sive gulae scitamenta, uti praeclare Casaubonus in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ θάσιν οἱ Φιλίδοναι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν πρηνουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιάνσεις, ἐπιλέανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) Theocriteis, πείρα θὴν πάντα τελεῖται, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lesc. Theocrit. p. 273. His Mardonius dicitur [lin. 44.] ἐπιλεῖνας τὴν Ξέρξῳ γνώμην: ut Alexander Macedo λήνας τὸν Μαρδονίου λόγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, Vallae. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi prae-buit Sophistis materiam: ex *Alexandri μέγτη* specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θιωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδιδυκνόντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἐτέρῳ χρυσῷ παρατεθεῖς κρείττων τε καὶ χείρων εὗρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακρίτια. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tincta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALCK.

8. ἐπεὶ δὲ παρατρέψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ) Valde metuo, ut παρατρέψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρατρέψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus Arch., unde, ἐπεὶ δὲ ἐτέρῳ συγκρίνεται, ubi vero cum alio conparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. Vallae Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: οὕτω γέ τοι καὶ χρυσὸς ἐτέρῳ χρυσῷ παρατεθεῖς, κρείττων τε καὶ χείρων εὗρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρατρέψωμεν ἐτέρῳ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et commodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραθεωρεῖν et παραθεῖσθαι in rei cum alia comparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραθεωρήσωμεν ἄλλω χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραθήσωμεν aut παραβάλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit comparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium*, in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρκεῖβειν ἄλλω χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunck.* est χρυσὸς παρκετριβόμενος μόλιβδῳ, scil. αἰς βάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκῶν ἀμφοτέρῃ σφί ἐχώρησε) Et hic haereo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκῶν ἀμφοτέροισι χωρήσει, ἀλλ' ἢν etc. Ergo *neutrubi succedet, sed si* etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκῶν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκῶν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat, *Herodot. T. VI. P. I.* S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὅν, quae in οὐκων (sive οὐκ ὅν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, *Itaque, ergo*, ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὅν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκουν sive οὐκ οὖν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. *Hermann*, ad *Viger*, not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmative expressa cum praecedente particula conditionali *si*, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὅν οὐκ ἀμφοτέρη (i. q. κατ' ἀμφοτέρα, lin. 22.) σφὶ ἰχώρησι, sive χωρήσει. Conf. *Schaeferi* Notam ad *Bosii* Ellips. p. 758. S.

41. μὴ βεβλήεο) Non displiceret μὴ βούλεο, noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκίμ' est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. *Var. Lect.* S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τὴ θάλασσαν) Sic legerunt *Eustath.* et *Valla*. Recte *Eustath.* in 'Ιλ. B'. p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσμαμάτων αἰεὶ κριτίον τὰ καλὰ εἶτε καὶ Φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat *Herodoti*. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐμβαλὼν ἵνα στοι τῶν προὔπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, *Demosth.* pag. 5. quum tamen, ut scribit *Thucyd.* I. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώθη καὶ εἰς πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχυρῶς περίστη: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχίου καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι — — οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, *Demosthen.* contr. *Aristocr.* p. 421. VALCK.

50 seqq. 'Ορῆς ὡς τὰ ὑπερέχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud *Stobaeum* p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ σμικρὰ οὐδὲν μιν κνίξει: sic legit et *Valla*; parva vero nihil laedit. Praebet etiam *Stobaeus* ἀποσκήπτει βέλαια et ἰφθάρησαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, φίλιον ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολοῦσιν, sive τοὺς μεγα-

ἀγορήσαντας, ὡς πλείον φρονοῦντας, ταπεινῶσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίζει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μὲν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ ἔλεξα ἔκνιζε ἡ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἰζὺ φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragici Phoeniss. vs. 93. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit inolescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. Iam vero κνίζειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἔκνιζε αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωτος, VI. 62, 1. non anxizit, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxem VII. 12, 2. ἔκνιζε, non anxizit, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Θρονήσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad IH. 40, 8. notata;) sic κνίζει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in-se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλεα) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλεα ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκατάσκηψον βέλος πάτερ κεραυνοῦ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλεα dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

πεφανοῖ indicata sunt. βέλος; de fulmine dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδρεα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐσφάλησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἐπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γὰρ ἐστὶ δεινότατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμυχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑπρφατίεις, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρεόν τι [lin. 71.] κατηγορεῖν defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρόντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρόντος κατηγορεῖν. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀκρατήν σφιερέϊζεται, - - - τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. Ε. μέγιστον κακὸν διαβολή, - - ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιπορκεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. VALCK. — Non παρὲν τι, sed una voce παρὲντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in *Var. Lect.* ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρὲντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρὲντων, ab aliis in παρὲντος, fuisse mutatam. S.

8α. ἦν μὲν -- ἀναβαλὶν η) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, aliàs ἀποβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatas, κτεινέσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] alterà multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰσιεῖσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστεύεσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπερίφθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορηθέντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορηθῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 757. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπτος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσιω, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt. Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam adscendentium descendentiumque seriem dabit Nobilissim. *Palmerius*, Exercit. p. 30., omisso *Teispeo*, Achaemenis fil., quem familiae ex schedis *Gronovius* inseruit primus. Eum consule et *Galeum* ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in Notis brevibus ad *Herod.* I. 209. *Stemma regum Persarum* usque ad *Xerxem* in hunc modum descripserat:

Achaemenes

1

Cambyses

1

Cyrus

Cambyses

1

Cyrus

1

Cambyses

Teispeus

1

Ariamnes

1

Arsames

1

Hystaspes

1

Darius

1

Xerxes.

Gronovius, e cod. *Med.* alium insuper *Teispen* inserens, monuit in *Notis*, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τε Ἰσπεος scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. *F.* consentiunt, quae priori loco recte τοῦ τεῖσπης praefert. Idem *Gronov.* adnotavit, in ora eiusdem codicis *Med.* genealogiam *Xerxis* hoc modo repeti: Ἀχαιμένης, Τείσπης, Καμβύσης, Κύρος, Τείσπης, Ἀρμίνης, Ἀρσαμένης, Τερτάσπης, Δαρείος, Ξέρξης. *S.*

13. ἡσυχίαν ἄξιόμεν) Parum referebat, ἔξιμεν an ἄξιμεν legeretur. Copia schedarum hinc posterius postulavit. Hac *Musa* c. 161. ἐξήκει ἡμῖν - - ἡσυχίαν ἔχειν, *Mssti* ἄγιν. *Xenophontis* in libris et *Diodori* par haud raro conmutatio. WESS.

21. τιμωρεῖν ἢ δὴ γίνεται) Refingenti et resecanti docto viro ἢ δὴ γε, ἵνα καὶ etc. non accedo: ita grassari, periculosae plenum opus est aleae. Τίγεται tantundem *Nostro* ac

ἐστὶ, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεται ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἤδη „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquando.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι etc.) τὸ πείσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρυξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἱμῶν δούλος) lactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρεῖν ἤδη γίνεται) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὃ, τι δὴ καὶ γίνεται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπονθότας ἡμίας τιμωρεῖν ἢν δὲ δὴ τι γίνεται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσομαι τοῦτο μάθω, ἰδέσθαι ἐπ' ἀνδρας τούτους, τούς τε καὶ Πέλοψ ὁ Φρυξ, ἰὼν ἱμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam disπότες, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἢν δὲ τι γίνεται, si quid autem evenerit mali. ἰάν τι συμβαίη, ἰάν τι γίνεται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν δίδους) Intellige ἰωντῷ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωντῷ δίδοναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὑρισκὶ εἰ οὐ πρῆγμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὑρισκει πρῆγμα εἰ εἶναι ἰθαύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδεις vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γάρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχισθαι. Plebeia locutio hodieum est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύμα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius. post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολομῆτιν ἀπάταν Θεοῦ. qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Stanleius. WESS.

9. προείπας ἀλίσξιν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσης videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id typothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσησιν, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχίστροφα) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστροφοι μεταβολαὶ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορούμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπέξεσε [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferine Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄργη δαιμόνων ἐπέξεσε. WESS.

5 seq. Φρενῶν - - ἐς τὰ πρῶτα οὐκω ἀνήκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ Φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ἦ ἐπὶ τὸ Φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρα γίνεται. Ἡβης ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νεῖκος: nam pro vulgatis, ἡβήσῃ τῷ σῶφρονι dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡβης ἐς τὸ σῶφρον ἦκετο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὕτῳ ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eupapius aliique itidem, quamquam non semper. Non damna-bitur credo [lin. 4.] ποιεῦμενος, neque etiam ταδε τοι εἰ αὐτίαν ἀνασχῆσει. [lin. 7.] Mssti viam monstrant, testati προσδόναι ἀνασχῆσιν glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδεής γένετο, utique pristinae scripturae περιδεής γένετο, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebuit Med. ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλέοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcesendum. Xenoph. Κυρ. Παιδ. III. p. 43, 13. Τυγράνην ἐκέλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἰκεῖνον. Cap. 55. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigerem p. 36, 39., Ποσειδίππον ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἔπεμψε τὸν ἀστυνόμον καλέοντα. καλεῖν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπεσθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligitur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαινέον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνέπαινον ἰδὼν ποιεῖν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνέπαινοι γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἡδονῇ ἔστι στρατηλατείην scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmus probans γινέσθαι στρατηλατείην.] WESS.

CAP. XVI. 2. ὡ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύματα) Sermo nem adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπηρεσία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλίνης καὶ Μενέλεω Τηλεμάχῳ δῶκε Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c., ἐπιθεσις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελεύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γενομένῳ intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus αἱ Σ.

5. Ἴσον ἐκεῖνο, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodææ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Epy. vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἥκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας σφάλλουσι respondet Paulhino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκεῖνο -- παρ' ἐμοὶ κέρνεται) Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Epy. κ. Ἦμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φάμιν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης περὶ. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6 - 8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans; itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίας ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι σὲ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, quæ in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quatenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus. a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI. 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem Vir doctus adiicit: „Aut sic: περιήκειν (τεντέστι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινὰ, προφέρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατὰπερ τὴν - - - θάλασσαν πνύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia *I. F. Gronov.* attulit ad ista *Livii XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cient; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt.* [Conf. *Polyb. XI. 29, 9* seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys. III. pag. 44. c.* imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπή φορὰ πλήθους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, ταραττομένου δὲ αἰεὶ καὶ ἀγριμίνοντος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος [κλυδῶνες] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. *VALCK.*

16. τὴν σφαλερωτέραν σιωτῶ) Non minus adconmodate τὴν σφαλερωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus *Animadv.* ad *Athen. XIII. 1.* [Casaub. in *Athen. XIII. p. 558. a.*] hoc pro usu excitavit *Thaliae c. 119. δὲ καὶ ἄλλοτριωτάτος τοι τῶν παιδῶν καὶ ἥσσαν κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι.* Clarissime *Euripid. Andr. vs. 6. Nῦν δ' οὐτὶς ἄλλη δυστυχιστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πίθκεν.* Sed vide *Abreschium Dil. Thucyd. p. 514. WESS.*

19 seq. Θεοῦ τινος πομπῇ, οὐκ ἐὼντος) Hoc a correctoribus potius exspectandum, quam quod margo praebet *Steph.*

lectum *Vallae*, οὐκ ἰῶντά σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδ' ἄλλως σ' ἐνπαινέον ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσθαι. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰῶντά σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰῶντος,] siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres *Homeri* Odys. T'. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐταὶ etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐταὶ [quidni αὐταὶ?] μάλιστα ἰάθασιν αἱ ὄψεις τῶν ὀνείρων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἶχόμεν μετὰ χειρὸς) Supra c. 5., τάπερ ἐν χερσὶν ἔχεις, et I. 35. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χειρὸς quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., ἃ μετὰ χειρὸς ἔχοι καὶ ἐκπηγασθαι οἷός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἐστὶ) Egregie aptum est ad fraudem ἔραμα Arch., de visis per quietem in Macrobian Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διαίριώ optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS. [28. τὸ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. σὲ δὲ ἐπιφοιτήσαι) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas indicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσει respuente, angor. Quod expressi, plepe satisfacit, aestusque sedat. Itaque Laurentii Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios Th. Gale, Corn. de Pauw et Valckenarium habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσει) Quam praebet Galeus Codicum lectionem, σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, - - σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει, (Valla necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητέον ἥδη ἔστι· αἱ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσεις συνεχέως, φαίνν ἂν καὶ αὐτὸς θεῖον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in Var. Lect. disputavimus. S.

41. οὕτω δεδοκῆται) Receptius in Musis δέδοκται: nec illud propterea reiiciendum. Pindarus Nemæon. Od. V. 33. ἢ σιδηρέταν ἐπαινῆσαι πόλεμον δεδοκῆται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [lin. 42.] ex Arch., assecutusque est coniectando Reiskius et Abreschius. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἥδη ἔημι) Quod sequitur ἢ ἐμὲ, loco ἔημι, in scriptis quibusdam, explicat vir Celeb., sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, Gronovius dederat, ἀλλ' ἥδη ἢ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens Wess. ἔημι revocavit, pro ἔμμι cum Reiskio accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in Var. Lect. ad h. l. scripsi „quod vitiosum esse pulcre ipse Wess. intellexit.“ Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hîc repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἢ δεῖ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίητο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐπίετο, loco ἐφίετο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex Vit. Homeri c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησατο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὲ καῖνος εἰς ὃ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπροΐξαι) Laurentii consideras per editiones male vagabatur. Vide Valckenarium ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. θερμοῖσι σιδηροῖσι) Sic optime Arch. Ὁβελοὶ σιδήρειοι lib. II. 135. pristinum non adinuant. Σιδήρεια enim sunt ferramenta lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. θερμοῖσι σιδηροῖσι) Scribendum σιδηροῖσι. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδήρεια λιβουργικὰ habet Pollux VII. 125. et τοιχωρύχων σιδήριον. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρόν, ὑποκοριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. ἐσυνειχθέντος καὶ σιδήριον ἐκράτησε. Quod sequitur [lin. 3.] Ἰονικὸν ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianeos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμβώω. VALCK.

6 seqq. οἷα ἄνθρωπος ἰδὼν ἦδη etc.) Ubi descripsit ista Stobaeus p. 150. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter hallucinatus in vicinis. μεγάλα πεισέντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἐσσόνων, optime H. Steph. interpretatur. [sub Hessonibus scripserat Valla.] Ista proximum accedit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἦδη ἔπειν ὑπὸ ἐλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ αὖ καὶ τῇ ἀτολίᾳ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἶπιν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πάτερ, εἶπε τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἶπιν, prorsus morem gerere nolebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coecatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶη τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἶπιν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλην τε βίην καὶ ἀγένηρον θυμῷ Εἰξας, Iliad. ὦ. 42. Eustathius, Istis, ait, εἶπεν δοκεῖ ὅσα καὶ διαπέταις ἐγκλεινομένοις αὐτῷ. Eurip. Helena vs. 79. Ἕμαρτον ὄργῃ δ' εἰξα μάλλον ἢ μ' ἐχρῆν. εἰκοντας κάκῃ Platoni restituit H. Steph. Schediasm. I. c. 23. VALCK.

13. ἀτρεμίζοντα) Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. Κύρον εὖν αἰτρεμίζοντα

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἱτοιμότερα καὶ εὐκνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχωσι μέρη. WESS.

[14. Ἐπὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεται ὁρμή) Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantā cum gravitate ac sine ulla suspitionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Φοβὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa φοβὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] afflictura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. θεοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat *evanuisse dein coronam*, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis - ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσερα ἔτια πλήρεια) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonio pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχαδὸν δέκα ἔτεσι, *decem ferme annis*, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennalem signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέντε δὲ ἔτη, *volvente sive procedente anno quinto*, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Iuliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρόνος ἐτῶν οὐκ ἔλαττων δέκα, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darji quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucyd.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar.* *Chronolog.* ad *Danielis* cap. IX. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀνομένῳ) *Arch.* ἀναισιμονέῳ laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis* *Thucydidei* voc. Χεῖρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμονέῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμονεύσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὗτοι γὰρ συμβαλλομένη μῆνες εὐρίσκοντα ἀναισιμονούμενοι ἐξ Ἐλεφαντίνης πορευομένης εἰς τοὺς Ἀυτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex Elephantina ad Automolos profecto; et saepe alias apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τίσσιραι ἔτια πλήρεια, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμενον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νέον ἡμέρας ἀνομένοιο, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἡνέρο τὸ ἔργον *Nóstri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀνταί apud *Homer.* I. c. τελευταί interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτει ἀνομένῳ anno in eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένη, ἀνομένη: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redidit per alteram usu receptam, in Ἀνταί Ἀνόρτος Ἀνω Ἦνον etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνύοις, Φρύγχιος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum* *Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἄνην, et bis ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut *Arch.* τῶν πρὸ τῶν Τρ. γενομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάντες τὴν Εὐρώπην [lin. 15.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem ἐς devorasse, accessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiuscemodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἴόνιον πόντον) Sic recte *Aldus* olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio *Cl. Marklandi* observata ad *Maxim. Tyr. Diss. XXXIX.* p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἴόνιον πόντον sive πόρον et κόλπον maluisse. [Conf. ad *Appiani Prooem.* cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturā viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem *Tzetzae Chil. IX.* vs. 707. Peneum, Onochoumque et Sperchium annes *Salambriae* titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. Sequentia [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ αἱ ἕτεραι πρὸς ταύτῃσι γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ *Med. Ask.* ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurium consensionem. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ad οὐδ' εἰ ἕτεραι commodè intelligitur verbum εἰσι. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἕτεραι πρὸς ταύτῃσι γινόμεναι στρατηλασίαι, μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et *Reiskius.* οὐδ' εἰ ἕτεραι prodierat ex *Med.* Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μηδὲν ἐφαίνοντο, sive μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab *Herodoto* μὴ τῆςδε οὐκ ἄξιαι συμβληθῆναι εἰσι. Utriusque usus exempla collegit ex *Herodoto* *Raphelius* in Ep. ad Rom. VIII. vs. 18. VALCK.

4. καὶν δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπέλυε;) Voculam μιν ex cod. *Med.* interiecit *Gronov.* In ceteris illa Codicibus si non legitur, neque hic videbitur requiri. *Demosth. c. Polycl.* p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπέλυεν. Sic saepius *Herodot. T. VI. P. I.*

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπίλυπε, defecit; et ἐπίλυπε τὸ ῥέθρον*, ubi *flumina Persis narrantur epota*. Aristid. T. I. p. 223. *τὰ ἱερὰν ῥεύματα* --- ὑπὸ Ξέρξῃ πάντα ἐπίλυπε. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] *Φασὶ τοὺς ἀνείκτους ποταμοὺς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνίχευαν ἐπιλύπειν*. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπιλύπειν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hīc tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσκταισάντων etc.) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata* etc. Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Orditur enim hīc moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exse-ruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eisdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* Annal. Thucydid. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoet, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista καὶ τοῦτο μὲν etc. perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis Ὁ γὰρ Ἄθως (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam Wess. in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν saepe idem fere valet ac πρῶτον μὲν, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet Μετὰ δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. ἢ δὲ αὖ etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 8. τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur ἢ δὲ δὴ λίαν. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἐποίησ' παρσκευάζετο δὲ καὶ ὄπλα etc. S.

5. ὤρυσσον ὑπὸ μαστίγων) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossores operi admovebantur, Plutarch. Anim. Tranq. pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS. — Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse Herod. cap. 103. ἴσμεν ἀναγκάζομενοι μάστιγι εἰς πλεῦνας ἐλάσσονες ἔντες. In praelio Persarum duces secundum Herod. ἔχοντες μάστιγας ἐβλάπιζον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in Xenoph. Cyr. 'Av. III. p. 184, 4. ἔβαλλον, ἐφειδόμενοι, ἐτόξευον ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] Herodotea comparat ibi Hutchins. p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: Xenoph. p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατίσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων. Cicero de Lege Agr. c. 34. hostiae --- ad praecunem et tibicinem immolabantur. Thucyd. V. p. 360, 81. χωροῦντες --- βραδέως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. Herod. I. 17. Alyattes ἐστρατεύετο ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πικτιδῶν. Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in Aristoph. Acharn. vs. 1000. ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος Archilochi in Schol. ad Aristoph. Av. 1426. Alterius casus exempla dedit T. Hemsterh. ad Lucian. p. 355. VALCK.

7. Βουβάρεος) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχαιῆς, Tzetzae Ἀρταχαιῶς, erronee, patre-ne Artaeo an Artachaea fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artaei redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de Atho, a Scholiaste ad Iliad. ξ'. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τῷ Σάκκῳ) Unde Valla ἐκτὸς, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon eiusque oppida amplexi; itaque, quod Thucydides IV. 109, et ipsemet Herodotus, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in Atho Ἀκρόθων [lin. 18.] recte Codices edunt, praeceunte Thucydide et Steph. Byz. ubi Holstenius bene, Placet quoque Θύστος [lin. 19.] ex eodem Attico scriptore et Plinio Hist. Nat. IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite Is. Vossius ad Melam lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat Thu-

cyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, --- γὰρ δὲ ἄλλας, Θύσσην, καὶ Κλεωναίς, καὶ Ἀκροβάτους, καὶ Ὀλόφυζον, καὶ Δίον, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίκτηις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἢ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano de Nat. An.* XIII. 20. scribendum arbitror: ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἣ δέταμε τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi; quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscæ illius fossæ vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τε ἐγένετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista *Casaub.* in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem *Vallae* [praetorium intelligentis] *P. Leopard.* iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. *Moeris*: Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρῆτῆριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰσθῆσαι χρῆσθαι, οὐδὲ σφί ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Kyr. Παιδ.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ἄνω et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* εἰς πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀλλησεμένοις: comportabatur, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν εἶτος φησὶ. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μέλλει ἐκ Κύπρου εἶτος ἥξειν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τε καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quam ἐν δια δύοιν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπρασκομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἶναι) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μᾶλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in *Themist.* T. III. p. 297. Scholiasta *Mstus* hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μᾶλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ὠρύξας (ὠρύξει:) τὸν Ἄθω καὶ θάπερ ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο δὲ παρὰ Ἡρόδοτου ὠφέληται· λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόνον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebatur; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero exspectari non potuit? Hesychius διειρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διίσθμιζειν et ὑπερσθμιζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἴσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox ἐλαστυριμένας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter εἰρύσαι, trahere, et διειρύσαι, adhibentur verba ἀνείρύσαι (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς νηῆς) ἐξειρύσαι ὑπεξειρύσαι ἐπειρύσαι καταίρύσαι et περιερίύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι: ναῦν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεας τῶν νηῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερενεγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viā, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustris transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διειρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὄπλα) Med. et aliorum παρεσκευάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter alias apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρεσκευάζετο (activa notione) scil. Xerxes. paravit, confici iussit.] ὄπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano decentibus; et βύβλινα, non sirpea, uti Valla, nec iunceae; sed ex byblosive papyro, quomodo c. 36. et Eustath. Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμητοῖσι) Non repudio πορθμητοῖσι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμητὰ. traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragm. CX. Πορθμητὰ tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμῆς autem, ita nihil praefert πορθμητῆς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti schedae, respicit σῖτον ἀκλησμένον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ ὢν πλεῖστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem tenebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἴτερον οὐκ ἰλάσσονος ἢ Μαίανδρου) Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἰλάσσονες ἢ Μαίανδρου nimirum πηγαί. Pausanias [II. 10.] Corinth. p. 135. τὰ δ' οἱ, paederoti herbae, φύλλα ἰλάσσονα ἢ Φηγοῦ, μείζονα δὲ ἴτερι ἢ πρίνου. Longe gravius huic inflictum loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. ἰὸν Μαρσύης, ὃς καταβήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῶν Κελ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractae: Marsyae praeterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celaenis praecipite cursu rueret, a civibus Καταβήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. Xenophontem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, seaturiebant illi ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐκ τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ βασιλεία, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασιλεια et ἀκρόπολιν, disertim discernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κελαινέων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονες pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmō voculae ἢ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύῳ ἀσκή) Xenophonti ἄρμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκήν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκέω usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ - - - Μαρσύῳ ἀσκή) ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ - - - ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur θύλακος et ἀσκή, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει - - - ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν νεκρῶς, - - - καὶ τὸ ἄρμα κρεμάσαι ἐν τῇ ἀντρώ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit *Salmas.* ἀκρης: ut flumen Marsyas magno dicatur *aquarum strepitu* ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρης τῆς Κελαινίων ἀνατέλλον. Tum scripsisse *Nostrum* suspicor, ἐν τῇ (scil. ἀκρῇ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ Μαρσύω ἀσπὸς ἀνατρέμνεται. Voce ἀκρης in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) *Stephano* in Πυθόπολεις et *Plutarcho* *Virt. Mulier.* p. 262. Πύθης audit, *Plinio* *H. Nat.* XXXIII. 10. *Pythius Bithynus*, non bene: fuit enim *Lydus* domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura *Holstenius* et *Harduinus*, et de aurea platano ac vite *B. Brisson.* *Regn. Pers.* I. 77. *WESS.* — *Herodotum* sequuti *Pythium* vocant *Seneca*, *Tzetzes*, *Eustathius*, *Suidas*. [*Suid.* in Ἀπαρτίαν.] Πυθίας dicitur in *Schol.* mstis ad *Aristidem*; Πύθης *Plutarcho* de *Virt. Mulier.* p. 262, 263. et *Polyaeno* VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνισε τὴν βασιλείας στρατιὴν πᾶσαν ξεινοῖσι μέγιστοι: sicut *Λυσίου* teste *Diódoro* XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν εἰστικαῶς: sed *Lydus* etiam *Pythius*, secundum *Nostrum*, *Xerxis patrem* *Darium* [lin. 9.] ἰδωρῆσατο τῇ πλατανίστῃ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De *Xerxis* loquens expeditione *Aristid.* in *Panathen.* p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσει σκιάς, δένδρον ἢ αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιά. *Schol. Ms.* in *Cod. clar. Pet. Burmanni* Sec. λέγεται ὅτι πλάτανον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος ευσταζούσαν αὐτὸν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἢ παρίσχειν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit *Herod.*, quem sequitur *Tzetzes* *Chil.* I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter *Brisson.* *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) *Lineola* vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in *Edd. Eustathii* ad *Hom. Iliad.* β'. p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] *Pythius* illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τέλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδιούσας ἐπὶ ἑξήχλιας: ex *Herod.* *Tzetzes* memorat *Chil.* I. vs. 927. δεσχλῖα μὲν τέλαντα ἀργύρου ἀνιργάστου: scripserat *Eustath.* ἀργυρίου μὲν τελάντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabatur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρεικός*, valebat ἄργυρᾶς δραχμᾶς εἴκοσι, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses Callias διακοσίων ταλάντων ἱμερήσατο, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo *Xerxi* dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπέδων τε καὶ γεωπέδων ἀρκίων ἐστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot. clar. Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκίων ἐστὶ βίος) *Laurentii* atque ex agricolis ansam *Porto* aliisque dedit γεωπόνων refigendi. *Suidae* Γεωπός, ὁ γεωργός, si γεωπούς foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπέδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus mssis uti, et γεωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. Γῆπιδα sive γῶπιδα, *Hesychio* χωρία, κτήσεις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρκίων βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. WESS. — Placuit diminutivum γεωπεδίων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. *clar. Io. noster Alberti* ad *Hesych.* in voce. *Sequentia*, [l. 15.] κέκτησθαι τε αὐτὸς τὰπερ αὐτὸς ἐκτήσαιο, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτᾶσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphel.* ad *Lucae Ev.* XII, 12. et *I. I. Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commodè restitui poterit: Κέκτησο δ' ὀρθῶς αὖ ἔχης ἀνευ ψέγου, καὶ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικον εἶβαι πρέπει.) Μηδ' ὡς κακὸς ναυύκληρος, ἐν πράξας ποτὶ Ζητῶν τὰ πλέον' εἴτα πάντα' ἀπωλείης. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦνχ' ὃν σίβιν πρ. Grotius posuerat οὐκ εὔσειβι πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. εἰς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. εἰς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. Lycum, [lin. 5.] in terrae voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. B. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. εἰς Κούδραρα πόλιν) Eadem videtur urbem dicere quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλιτίθον) Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλιτίον, reformare Καλλιτίαν, urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλιτίθος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἐβδόμη, hinc descendit; sed pravatium, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. εὐρε πλατάνιστον, τὴν κάλλεος εἶναι etc.) Velut ἐραστῆς, secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆλθεν αὐτῆς κόσμον πολυτελεῖ, στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένη φύλακα καὶ φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. Platanum dicitur Herodoti Xerxes [lin. 9.] μελεδωνῶ. ἀθανάτω ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I. p. 409. et ad Hesych. in Ἀθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos immortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελεδωνῶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Theophrastio dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκόντων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρόους οἱ μονομαχήσαντας ἀπέκτεινεν: non utique scripsisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτείναι. VALCK. — Ἀθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. *δωρησάμενος κόσμῳ χρυσίῳ*) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καὶ Ἡρόδοτον ἐχρυσώσιν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, *decepti aurea platano* c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. v. ubi felix memoria *Montfauconium* destituit. Cautior et copiosior *Aelian.* Var. II. 14. *Μελιδωνὸν ἀθάνατον* platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. *οὐκ ἔπειψαν Δαρείῳ*) Adscisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δούναι et *πίμπιν* hoc in genere variatur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide *Var. Lect.*] Cur autem Xerxes nullos *Athenas* et *Spartam* ad petendam aquam et terram *ablegaverit*, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. *Μαδύτου*) Absurde *Valla* atque *Arch.* Ἀβύδου. *Madytus* et *Sestus*, *Chersonesi* urbes, recte iunguntur: immo vero hinc *Madyti* ad *Hellespontum* positio, quae Cl. *Cellario* Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem *Valla* cum *Arch.* et *Vind.* ἀκτὴ τραχίτα, [lin. 4.] ora *salebrosa*. Memini ἄκρας λεπταὶ τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitiabor adeo, *παχίην* dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γιφυρεὺν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μετὰ ξὺ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. *ζῶντα πρὸς σαινίδα προσπασσάλευσαν*) Infra IX. 119. *Artaycten σαινίδα προσπασσαλεύσαντις ἀνέκρεμασαν*: id est πρὸς σαινίδα πασσαλεύσαντις. Nostro loco πρὸς σαινίδα διαπασσάλευσαν legisse videtur *Eustath.* ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex *Lexico* veteri Σανὴ esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἴδουν. *Hegesh.* Σανὴ --- τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum *Aristoph.* Thesm. vs. 937. In eiusdem *Pluto* legitur vs. 944. πρὸς τὸ μίτωπεν --- Ὡς περ κοτίνῃ προσπατταλίσω τούτῳ: ad frontem, (calceos) *tanquam* ad oleastrum, *clavis* affigam huic: *Berglerus.* *Hegesippus* in *Adelphis* apud *Athen.* VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, Ἐστῆξεν ἄχανὴς προσπατταλυνόμενος, Ἀφῶνος ἄχρης ἂν etc. *Eiecta* voce Ἀφῶνος, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: Ἀχμὶς γ' ἀν' αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti *Artayctes*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai* templo, [lin. 9 seq.] ἀθέμιτα ἔρδισαι. (in τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθέμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνει: ubi ex Arch. enotatum, ἀθέμιτα ἔρζειν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχαρίστα παθήματα, et δῆμον συνοίκημα ἀχαριτώτατον: hoc enim ex Mstis praebet Galeus in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθέμιστα ἔρδισαι) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον *Lucian*. *Dea Syr.* c. 12., ἀθέμιστα ἔργα μηδόμενος *Manetho* II. 301. Noster lib. VIII. 143. μηδὲ -- ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνει. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σαινίδα διαπασσάλευσαν ex *Pass.* et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. WESS.

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου etc.) τὴν μὲν --- τὴν δ' ἐτέρην, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγεφύρην latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐπικίεσθαι μάστιγι πληγὰς) Persae institutum et mens Scriptoris in propatulo; structura implicatior. Gronovius ἐπικίεσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum *Valla* posuit infligi, quod et ipse *Wess.* recte tenuit:] tolerabilius ἐπιτίεσθαι *Corn. de Pauw*, cui, si per *Codd.* staret, accedere possem. Alii maiora audent. Vulgatae si sanitas constat, dicendum est, ἐφικίεσθαι et καθικίεσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior.* p. 292. A. ἀν' τύχῃ βακτηρίαν ἔχων, ἀν' μὴ ἐκφύγω φεύγων αὐτόν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικίεσθαι (nempe αὐτῇ) περιράσσεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς κέντροισί μοι κηθίμω. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschius*. *Conmode*, haec dum meditor, in mentem redit Homericum *Iliad.* E. 748. Ἦεν δὲ μάστιγι θοῶς ἐπαιέτ' ἄρ' ἵππους, quo utantur volentes. WESS. — Sue sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας κίεσθαι μάστιγι πληγὰς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saevisse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, *Brissonio* partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum *Th. Stanleio* ad *Aeschyli Pers.* vs. 752., cuius locum adhibuit ill. *Ex. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 195. De mari pontibus strato *Aeschylus* est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio *Darius* apud *Aeschyl.* Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὧς, δεσμώμασιν ἠλπίσε σχῆσαι --- καὶ, πίδασι σφυρηλατοῖς Περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῶ στρατῶ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec *Aeschyli* Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. *Diogenis Laërt.* Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent; forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. *Dion Chrys.* Or. XI. pag. 191. D. Ἀνδρὸς, inquit, ἤκουσα Μήδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι· κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἦδη δὲ ἤκουσα ὧς καὶ στιγίας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe *Juvenal.* Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat *Ennosigaeum*: Mitius id sane, quod non et stigmate dignum Credidit: ubi Herodotea dedit *Grangaeus* ut vulgantur; in quibus στιγίας ex *Med.* bene scripsit *Gronov.*, quod ex *Arch.* etiam obtulerat *Galeus*, pro μαστιγίας: sed nec qui flagellis caederent μαστιγίαις, verum dici potuerunt μαστιγισταί, quod ex *Alex. C.* recipiendum in lib. IV. *Maccab.* 1x, 11. Lexicographis aequè ignotum ac Herodoteum Στριγύς. VALCK. — Praeclare στιγίας ex Msstis *Galeus* et *Gronovius*. Conf. *Juvenal.* Sat. X. 182. ac *Plutarch.* de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς περὶ ὕδαρ, δισπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῶ ποταμῶ aut Homereo ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδαρ, *Odyss.* i. 237. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχιδὸν δ' ὄλεω τοῦ λέγου ἡδονὰς ἐργαζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Ξέρξου παραχθείσιν, ὑπερβάλλει τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, ait, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθῆσθαι τινα ἔχον καὶ προαίρεσιν, διαλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερίβαλεν ἡδονῇ. Prostant illie Herodotea ut in Editis: postreina tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δέχνη ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἰόντι δολιρῷ τι καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξυγνύσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commode possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀπτάς) ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξυγνύσαν. Erat enim cap. 53. ἀπτή τραχία ἐς θαλάσσαν κατήκουσα Ἀβύδου κατεναντίον: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν ἀπτήν ἐξ Ἀβύδου ὁρμησάμενοι ἐγχεύουσι τοῖσι προσέκιντο. Hinc vocem γιφύρας plerique cum Valla forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἑτέραν, ex praecedente verbo ἐγχεύουσι in promptu erat nomen substantivum γέφυραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνύειν γέφυραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰς omitti nomen γιφύρας commode admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. νίας, ἀπτάς aut γιφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζυγί dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζυγί τῶν γιφυρίων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γιφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem Dav. Schultze Vir clar. in Animadverss. ad Herodoti Hist. Be xir. Pers. iniit. Primora huius capituli verba, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γιφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina Gronovii, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἰσχυρῶς etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Περὶ τῶν πόντων καὶ τῶν πλοίων etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seq., partim attigerunt *Casaub.* alique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. *VALCK.* — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, anticipi disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Virorum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐρέην τεσσαρεσθ. καὶ τριη.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euxino Ponto* obverso, cccxlx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, cccxiv. Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἕκκοντα καὶ τριηκοσίας, vel uno verbo τεσσαύτας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. *WESS.*

7. ἵνα ἀναχωρήσῃ τὸν τόπον) Videlicet ὁ ἥθος. *Valla* dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem augebant. Ἀναχωρεῖν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγκύρας κατῆκαν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατῆκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἐπίσης: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssti aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum flum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum causa qui intrinsecus expirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναχωρεῖν lin. 7. ἀναχωρεῖσσι maluerit. „ἀναχωρεῖν si ferretur, inquit, debet referri ad ὑποπὰ ἰκάνον.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: Ils attachèrent ensemble cccclx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxiv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Renelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in Geographical System of Herodotus, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντου, sed πόρου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐπικαρσίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viri docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4-7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Eurino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνθέντις: sub alterum; qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quarum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - - κατὰ ῥόον, est quasi παρενθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellespontii. i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρσίας, [ἐπικαρσίας] puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. Ἴνα ἀναχωρήσῃ cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥόος subintellexeris post ἀναχωρήσῃ, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

Herodot. T. VI. P. I. V

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denovo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, quae pro τοῦ μὲν Πόντου ἐκκασίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόντου ἐκκασίας legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum formet. Igitur, quae naves secundum Hellespontum cursum rectae stabant, eadem commode dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherius fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant, S.

10. τῆς δὲ ἱέρης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἱέρης: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἱέρης: articulus enim ante ἱέρης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, undè anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλοον δὲ ὑπόφανσιν etc.) Petavii his pontibus impen-
 pensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπόφανσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπό φλόσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανσις fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. XLV. 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: par διαπύρις ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαπύρις in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Hesychium. Spirit. p. 163. Itaque διέκπλοος ὑπόφανσις, transitus idem, ἀρσένια Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεσθαι, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανσιν probanti, διέκπλοος adiectivi loco est. Max [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριήρων τριχῶν: namque series

ipsae tam πεντηκοντέρους quam τριήρεις habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego διέκπλουν pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset διέκπλους, id est, quae inserviret διέκπλω, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχού (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisse nomen τριήρων: (conf. Var. Lect.) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχού similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. I. 99, 7. S.

16. στραβλόντες; ὄνοισι ξυλίνουσι) Egregia huic loco medela ex Med. et aliis. 'Ονοὶ sunt axes; ὄνισκοι ariculi, suculae, sive machinae tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. 'Ονύεσθαι, ἤγουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τελεῖν. 'Ονοὶ γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractura p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimium Relavii ὡν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντον τῷ βάρει Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόνου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὁπλῶν ἐνταγμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπιβύγκων obscure Vallā reddidit, rursus desuper innexerunt: Grohmann tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Plinius Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on pose desus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατὰ γὰρ ἄξαντες διὰ καὶ τὴν ὁρὴν). Hesychius Καταβάξαντες, ἀνάξαντες > εἰς τοῦ πῖσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abreschii

suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum immemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος ναστός ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νευαγμένος, quomodo Mssti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμένον, sepem hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χειραγωγούς καὶ κλείσματα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπεροῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρίευσαι εἶναι καὶ εἶναι, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἶρύσαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. οἳ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτὸν χῶμα: et apud Hesych. Χυτὸν χωστὸν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτὸν (non χυτὸς aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτὸν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστὸν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὗτ' ἐπινιφέλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogitans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινιφέλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsidis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλειπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήναισι ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γινώσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος --- ἀφανής ἦν,

οὗτε ἐπινεφέλων ἰόντων, αἰθέρης τε ταμάλιστα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὗτ' ἐπινεφύλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari earmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐκλειψίς ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς πρώτησιν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντεις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν εἶπεν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἐσήμεναι γὰρ αὐτῶ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλειπεν ὁ ἥλιος εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδείκνυμι venit προδέκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniecit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτωρ praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποιέτο τὴν ἑλᾶσιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἑλᾶσιος. Xenoph. consimiliter Κυρ. παρδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρόν, --- ἡμῶν δὲ μέγα) Initio poematis Theognis: Εὐχόμενός μοι κλέδι, κακῶς

δ' ἀπὸ κῆρας ἀλλαι· Σοὶ μὲν τοῦτο, θεῶν, σμικρὸν, ἰμοὶ δὲ μέγα.
 Proprius ad Nostri structuram Andocides in exordio Orat.
 de Myster. δέησθαι ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῶν γε ῥάδιᾳ χαρίζεσθαι,
 καὶ ἰμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παραλυσον τῆς στρατιῆς) στρατηγὴς mallet. Prae-
 ve in Plutarch. Virt. Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius
 χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως - ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ,
 καὶ καταλυσῇν αὐτῷ γυροδοκεῖν. Scripserat παρίναι τῆς στρα-
 τίας. Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib.
 III. l. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plat.
 Aloibiad. WEBS. — Στρατηγὴς et hic scribendum, ut in
 simillima narratione de Oebazo, a militia vacationem
 uni filiorum petente IV. 84. στρατηγὴς ἀπολειύσθαι. Apud
 Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασι-
 λέως, πλείονας αὐτῷ παίδων ὄντων, ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ, καὶ
 καταλυσῇν αὐτῷ γυροδοκεῖν. Interpres quod sensus postula-
 bat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur.
 scripserat, ut puto, Plutarch. ἵνα παρίναι (sive potius ἀφεί-
 ναι vel ἀφείναι) τῆς στρατιῆς. Sic passim loqui solebant. U-
 pian. in Demosth. pag. 22, 15 νόμοι ἦσαν ἀφείσθαι τινὰς τῆς
 στρατιῆς, ὥστε ἠδυνεύειν εἰς τὰ διονύσια. Leges istas respicit
 Dio Cass. Sio. IV. 5 fin. Lyeurgō memorantur contr. Leocr. p.
 152, 33. εἰ ἀφείμεναι τοῦ στρατεύεσθαι ἔνθα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ
 τῶν τῆς πόλεως. Αφείναι τῆς στρατιῆς, Herodoto dicitur παρα-
 λῦσαι τῆς στρατιῆς: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλύναι
 τῆς στρατιῆς. Quae Borte Herodotea dicitur locutio, ali-
 que praectura amovere, est et Thucydidea et aliorum. Thu-
 cyd. VII. capi. 161, τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid.
 Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK. — στρατηγὴς recepti-
 cum Schaeff. et Borh. Suspectum στρατιῆς cum superiori-
 bus talibus tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf.
 Adnot. et Var. Lect. ad III. 3, 16. S.

(CAP. XXXIX. 7 seqq. in τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων etc.)
 Paula haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag.
 173. 34. Ως ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων διέκτι ὁ θυμὸς, χρυστὰ
 μὲν ἀκούσας τῶν λόγων ἐμπέμπησι τὸ σῶμα ὑπὸ νῆα δὲ τοῦτέστι
 οὐκ ἐν σῶμα ἀναδίδωσι. Ex quibus Herodoto restituerem τούτοις
 ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensus obscu-
 rioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in
 Adag. inquit habita in auribus. VALCK.

ἡ γὰρ ἐκείνη ἐκ τοῦ ἱεροῦ) Stobaeus; ut saepe, Ionum characterem servavit; nec pravum eiusdem ἀνοιδάλει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. Humerus Iliad. V. 556. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. Dicit Herodotes Interiorem sententiam Camerarius Problem. Gent. T. 9. vestigavit. WESS.

ἡ γὰρ ἐκείνη ἐκ τοῦ ἱεροῦ) Hoc ego Codicum lectioni a Chliver Steph. ἐκείνη non postponerem: in Matth. xvi. 36 nonnulla dedit Wetsten; ad eandem rationem aetate scribebant Herodoti, Thucydides [III. 40.] pag. 192, 62., ἀπὸ τῆς ἐκείνης ἐκείνη) ubi ἐκείνη, natum ex interpretatione, praebent Codices. οὐ γὰρ ἐκείνη, dixit Xenoph. Oecon. p. 491, 35. Tussit Xerxes [lin. 18.] natu maximum mortui Pythii ἄλθον διατάμειν διαταμόντας δὲ etc. Plutarch. T. I. pag. 263. B. & Εἰρήνης ὅτι ἐβήσας τοῦτον μόνον, ὃν ἐξήρατο, σφαίρας καὶ διατάμειν, ἐκείνη τὸν σφαῖρον διελθεῖν τοὺς δὲ ἄλλους ἀποκόμει, καὶ πάντας ἀποκόμει κατὰ τὰς μάχας. Secundum Senecam, de Ira III. 17. quem pater elegerat, Xerxes in duas partes distractam ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. Senecae locum adhibuerunt Wess. ad Herod. p. 310. [ad IV. 84, 7.] et Brisson. Regn. Pers. lib. III. p. 357. VALCK.

28. καὶ τὰς δύο διατάμειν τὸν σφαῖρον.) In partes duas distractam ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum; Romani moris non ignarus Seneca. De Peleo, qui Acasti uxorem dissecuerat, Apollodorus Bibl. III. 12, 7. καὶ διελθὼν τὰ μέλη διήγαγε δὲ αὐτῆς τὸν σφαῖρον. In foederum sententione multa huiusmodi apud ill. Grotium in Matth. c. xxvi. 28. WESS.

CAP. XL. 3. σφαῖρας παντοίων ἰθύων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξὲς necessariam. Recte c. 55. σύμμικτος σφαῖρος παντοίων ἰθύων, unde in hanc viciniam conmi-gravit: WESS. — Aberat a Med. vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξὲς suspicarer olim adiectas. Αναμιξὲς Hesychio reddunt ἀνομιγνυμένους: vox Sophocli, Thucydidi, Xenophonti, ter adhibita Herodoto. VALCK.

ἡ γὰρ ἐκείνη ἐκ τοῦ ἱεροῦ) Quae hic διτρογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, Nesae-ne an Nesaei hi equi. Doctē Valesius ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B.* *Brisson.* *Regn. Pers.* I. 122. et III. 29. *WESS.*

CAP. XLI. 3. ἐν τοῦ ἄρματος ἐς ἄρμα μάξαν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonie* Κύρ. παιδ. VI. p. 162. B. et 168. B. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. c. *Harmamaza* carpenti genus et mollissimae vegetationis erat, mulieribus quam maribus accommodatus. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. *WESS.*

13. καὶ μῆλα, οἱ ἄγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ἀίχμοφόροι, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, φοιτᾷ χρυσταί, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum hastati *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. *WESS.*

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίνην) Pro *Med.* et aliorum *Κάρνην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* *Καρήνη*, πόλις *Μυσίας*, *Ἡρόδοτος* ἐβδόμη, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [*lin.* 6.] *Ἀτραμύρτειον* ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus.* *WESS.*

CAP. XLIII. 3. ἐπέλιπε τὸ βέθρον) Nilus, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ βέθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπέλιπε sive ἐπέλιπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. *WESS.* — τὸ βέθρον intellige κατὰ τὸ βέθρον, ut II. 19, 11. *S.*

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσε) *Palladi Iliacae* Alexander quoque Magnus, Ilium delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. *WESS.*

8 seq. ἔθυσε βοῦς χιλίας· χοαὶς δὲ etc.) Dum *Xerxes* *Minervae Iliadi chiliombe* faciebat sacra, heroibus libabant Magi, χοαὶς οἱ Μάγοι τοῖς Ἡρώεσι ἱχάαρτο, id est, ἐνέγκισαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἢ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσιᾶ, secundum Eustath. dicebatur Χιλιομβη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπαισε) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπαισε, vel ἐπέπαισε: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatius, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐπέπαισε Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνέπαισε: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐνέπιπτόκει: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐπέπαισεν ἐπ' αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνέπαισε Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γεργίθας Τευκρούς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γεργίθας expectasses, aut Γεργίθιους: sed Γεργίθας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μέση, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπειποίητο γὰρ --- αὐτῷ ταύτῃ προεξέδρη) ἐξέδρη corripbat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτῃ haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspiciabatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προεξέδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzetz. Chil. I. vs. 937. Ἐξέδρα quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Λέσχη. VALCK. — In vocab. προεξέδρη (ut in verbis προκατίζεσθαι et προκατῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπειποίητο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ τοῦτο ἰδάνυσε) Specie alienam, revera suam conditionem deplorassee videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) *opum magnitudine; quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 949. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem imitatur Hermogenes pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλαχρῶ κέρχεται, ὡς ἐν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἰστοριῶν κατὰ τρυφῆς. Ξέρξου πρὸς Ἀρταβάζον, καὶ κείνου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδραπίνων παραμυθίων λόγους. Facilis ipsi fuit Hermogeni lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et Philostrati de Vit. Soph. II. 5. 4. V. A. L. G. K.

III. CAP. XLVI. (τῆς τετάρτης οὐκ ἔστιν) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta postulat usitatissimam: Οὗτος ὢν ὡς ἄνθρωπος Θεοφείδης Ε. δ. Olim lectam ista monstrant Stobaei pag. 535. 46. οὗτος οὖν ἄνθρωπος. V. A. L. G. K. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus aduenit. δ.

III. 6. (ἐκείνου) Loco quidem indicato Gesneri editio Stobaei ἐκείνου praebet: σὲ δὲ παρὰ τὴν ἐξ ἑργα σὰ, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολλὰ ἀλλήλων χωρισμένα ἔργα σὰ, τὸ οὖν τῆς καὶ ὁρίσται πρὸς τὸν V. A. L. G. K.

[8. Εὐστράτιος πρὸς μεθυστάτους) Verum haec, et lib. III. 43. VI. 125. obvium. Plutarch. Consol. p. 109. πρὸς τὸν Ἡρόδοτον ἰσχυρῶς, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλοις ἐκείνῳ δίδει. Saepo Euripides, monitore Valeriano in Phoeniss. vs. 1379. saepe alij. lacrymas stoluli regis. Epist. 7. lib. III. Plinius addidit. Lenitez Valer. Max. IX. 13. Extern. r. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur: opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior. Merebantur haec lacrymae acriter censuram. W. E. S. S.

Ibid. Εὐστράτιος πρὸς μεθυστάτους κατωκιστῆρας) Scribendum, ut legit Stobaeus, τὸ πρὸς τὸν μεθυστάτους; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in Herodot. I. 30. τῶν ἐκείνων μοι ἐκείνῳ Plutarch. VIII. p. 634. οὗκ ἐκείνῳ ἐκείνῳ μοι. In Isocratis Panathenae scribendum πρὸς τὸν μεθυστάτους ὡς ἐκείνῳ. Demast. p. 100. ὡς ἐκείνῳ.

Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad *Luciani* Prometh. pag. 26. Ἐσθλὴ μὲν dicatur, ἀνὰ μὲν, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσθλὸν θεῖον εἶναι τὸ πῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κροίσον γέλωτος ἐσθλὸν. I. 116. τὸν Ἀρτυάγαν ἐσθλὸν ἀνάντων αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν) συμπίπτουσιν est apud *Stobaeum* pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam *Herodotus*: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. *Thucyd.* III. c. 60., καταποσύντες, --- ὡς ἀσάφην τὸ τῆς συμφορᾶς, ὅτι τὴν παρ' αὐτὸν ἀναξίω συμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. *Var. Lect. S.*

17. καὶ αἱ νύσσοι συνταράσσουσιν) *Paene* arripio *Vind.* et *Stobaei* συμφοραὶ προσπίπτουσιν, καὶ αἱ νύσσοι, συνταράσσουσιν, quod *Valla* expressit. *WESS.* — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσιν, καὶ ποικίλιν. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν εἶναι, quamvis (quamlibet) sit brevis. *S.*

18 seq. οὕτω δὲ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem vocat *Sallustius*, *Catil.* cap. 50, ibi *Herodotea* ista et similia veterum dicta collegit *Ion. Wasseus* p. 160. VALCK. — Laudavit hoc *Artabani* effatum, compendio verborum usus, *Choricus Or.* in *Procopium Gazaeum* c. 24. Vide vero *Eustathii* illud ad *Poëtam* p. 411. [p. 511. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡρόδοτου ἀντιγραφα ἀσφαλῶς ἔχουσιν κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὀμικροῦ γραφὴν τῆς ζῆσις ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθηρᾶς εὐσεῖς τῆς ζῆσις, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γίνεται: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere *Herodoto* admatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. *WESS.*

20. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) *Laurentii* dulce gustans aeculum postulat *γινώσκων*. Meliora *Porti* Latina, dulci gustata vitam adspersens. Equidem, ni scripti Codices et *Plutarchus* in edito acquiescerent, *Stobaei* πλέξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abicerem. *Commode Euphoriion*, Ὡς ζῶ, τί παρ' ἡμῖν δούς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλέκειν αἰῶνος τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔξω, in *Stob.* *Serm.* XCVI. pag. 528. Simillimum *Διακρίνων τὸν βίον* apud *Nostrum* lib. V. 90, 6. *Criminatus*

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γεύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλέκων scriptum oportuerit, non πλέξας. S.

Ibid. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet Ὅτι οὐδὲ ζῆν ἴστω ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. f. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ Θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλεαίς ἐστι λύπης τὸ πρὸ γευομένοις ὧν στέρησονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γεύειν inter et Γεύσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γεύονται, leviter gustant, ὧν στέρησονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris maligne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. Γεύσαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. f. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus* *Caesariensis.* *Epist.* 27., γεύσας ἡμᾶς Ἀττικῷ μέλιτος. *Iamblich.* *Vit. Pyth.* p. 16. γεῦσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοῦ πατριώτα. *Polyaen.* p. 10. in *Msto*, οἶνον τοὺς πολεμίους γύναι. *Venuste* *Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 150. γεῦμα τὴν ὥνην καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de *Vit. Soph.* p. 557. f. ἱκανὰ ταῦτά που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδρῶπιον τὸ γεῦμα. *Idem* de *Vit. Apoll.* VI. c. 12. μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε δεῖγμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζον ἐν τὰ γεύματα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίων τοι δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De *Mediceo* silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. φερέγγυος ἔσται διασῶσαι) Talia fere *Aeschyli* VII. c. *Theb.* vs. 402. προστατῶν φερέγγυος, et

vs. 455. φερέγγυον φρούρημα, h. e. ἱκανὸν φρουρεῖν τὴν πατρίδα.
Iunge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus.
Vide supra lib. V. 30. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948.
In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τοι οὐκ
ἵνα κη, sicuti μάλιστα κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίεαι,
quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata
peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, οὐκ ἂν
δὴ ὄντων τοι λιμένων ὑποδείξων, in Lexica receptum Ἵποδείξιος
λιμὴν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe
λιμένες δυνάμενοι δέξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici pos-
sunt ὑποδείξιμοι, id est εὐθετοὶ εἰς τὸ δέξασθαι. Talia sunt in
usu plurima: ἔξλα ναυπηγήσιμα' ναυκληρώσιμοι στέγαι' ἀλώσι-
μον τεῖχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphon-
tis p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura,
at in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tri-
bus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νέμσαν-
τες ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλέοντες ἀπορῶσιν ὕδατος
καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda,
admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae
sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῇ δὲ πολεμῇ etc.] com-
parandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γὰρ ἢ γῇ ξύμμαχος κέ-
νους πέλει. VALCK.

15. εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus;
εἰ θέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, Anim-
adv. Critic. c. 30. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et θέ-
λει saepe numero redundat, poniturque de rebus inani-
matis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit fu-
turi temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὢν ἐθέλῃσι ἐκτρέψαι τὸ
ῥέον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελή-
σει - εἰς τὴν θυνγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυρανίς. Negligo ce-
tera, a Raphaelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰὶν κλεπτόμενος) Stobaei βλαπόμενος displi-
cet. Hesychio κλέπτεσθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe
furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. ε. μήτε λαν-
θάνει τοὺς πολλοὺς πιερώμενον, μήθ' οἷα φιλεῖ, κλεπτοντα τὴν
εἰσόδον. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βάρι-
βαροι δὲ, τὴν τε ἔξοδον ἐκεκλόφεσαν. Conf. Perizon. ad Aelia-
ni Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίης γὰρ - οὐδεμὴ
πληρώρη) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὐ πρᾶτταιν ἀκό-
ριστον ἔφθ πασι βροτοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὲν ἀββωδίοι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ εἴη φέρει: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodoteum illud meā sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρὴ αἰεὶ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλίους στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ διδόντας παρσκευασθαι: id est ἀββωδίζοντα βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῷ ἔργῳ τῇ ἀληθῇ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἤδη τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλιστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πράσσειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη) Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consulo, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βέβαιον ἀποδέξει;) Inconcommodum erit μὴ τε, cui Gronov. locum dedit, nī μὴ τι cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρὶ τὸ βέβαιον, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τοῦτον; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηνον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βέβαιον lin. 9. cui cave τὸ βέβαιον praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βέβαιον, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur πῶς χρὴ, (non πῶς χρὴ, uti temere in nostra Var. Lect. itemque in Notula contextui subiecto scriptum: —) id quidem ferri non poterat, nisi πῶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii πῶς χωρὶ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quò pacto exiturum sit id quod βέβαιον est; nam, qui τὸ βέβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

si rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque πῶς pro πῶς correxi; rectius forsitan factururus, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, conjecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίῃσι καὶ σὺ, novator [sic *Herodotum* adpellare amat *Valck.*] fortasse posuerat pro ὁμοίῃσι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίονται καὶ Γελωνοί, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. *Herod. Gronovii* p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator *Pausanias* IV. p. 302. ἡ πεπωμένη κατὰ ταῦτ' ἐπικρήνται, καὶ ἡ ἱλύς: pro τῇ ἱλύϊ: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτ' οὕτως ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, id est ὁμοίως κιθάρῃ κρουσθεῖσθαι, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur *G. Budaeus* in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. *Pausan.* praeterea p. 52. εὐ δ' ἔμοι φαίνεται ποιήσας Σκύρον ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀλοῦσαν, οὕτῃ ὁμοίως καὶ ὅτοι λέγουσιν: quae *Kühnio* tentata, bene ceperat *Fr. Sylburg.* in *Praef. ad Lect.* p. 932. *Budaei* observatis quaedam adiecit *Duker.* ad *Thucyd.* p. 494, 71. **VALCK.** — Sic vero saepius *Noster*: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. *Conf. Adn. ad VII.* 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναβρίπττοντες) Ad huius imitationem bis terve κίνδον ἀναβρίπτειν dixit *Thucydides*; ab his recentiores illud transumserunt: κίνδον μέγαν βίπτειν *Euripidis* est in *Ithone* vs. 24. saepius βίπτειν in istum usum adhibentis. *Lüchan.* T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβῆλαι ἀναβρίπτειν. Idem erat ἀποκινεῖσθαι περὶ τῶν ὄλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc *Diodori Sic.* illud est *Polyaeni*; ἐπακυβεῖν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις, *Polybii*. **VALCK.**

22. Quod ille apud *Terent.* Non fit sine periculo facinus magnum et commemorabile, *Herodoti* *Xerxes*, μεγάλα, inquit, πρῆγματα μεγάλοις κινδύνοισι ἐθέλει κατακτεῖσθαι. Male vulgatur in his apud *Stobaeum* καὶ αἰρεῖσθαι: bene cepit *Portus*. *Enrip. Suppl.* vs. 759. φόνῳ κατακτεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρῆγματα. **VALCK.** — Ἐθέλει κατακτεῖσθαι, *Suscipi* solent *Laurentius*; *fellester* *conscio* solent *Portus*; rectius opinor. *Chariton* lib. II. p. 361. τὰ μεγάλα τῶν πρῆγματων, ὧ γόναι, μεγάλας ἐπινοίας

καταρθῶται, fortasse haec imitans. Paulo enim diversius abiit *Heliodori*, a *D'Orvillio* haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλα δέται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιρεῖν (ionice καταρεῖν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatioe eiusdem verbi ὀπίω ne dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, max. l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam *Guil. Budaeus* et *Henr. Stephanus* Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique *Euripides*, loco a *Valck.* citato, καταρεῖσθαι τὰ πράγματα (nisi prius καθαιρεῖτ' ibi activā forma, non καθαιρεῖσθ' legendum) dixisse *conficere negotia, res peragere*. Tum apud *Plutarchum* in verbis ab *H. Steph.* citatis, καθαιρεῖν ἀγῶνισι *peragere, (feliciter) conficere certamen*. Idem *Plutarch.* de *Cimone* Atheniensi loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, ἡμέτερον μὲν δύο καθηρηκῶς ἀγῶνισμα, qui uno die duo peregit (feliciter confecit) certamina. Similiterque apud *Herodotum* nostrum, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοῖς μεγίστοις σφὶ συνεκατεῖται, significat operam suam eis opatulis ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

27. Φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocce an φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθνος, πάντων [non τοῦτον] τὸν εἶπον ex Scriptoris calamo fluxerit. Videntur turpem maculam *Pavius*, *Abreschius*, *Reiskius*. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον) Τοῦτων vel τοῦτου legisse *Valla* videtur: una tantum inserta litera scribendum censeo: τῶν ἂν κεν ἐπιβῶμεν γῆν, καὶ ἔθνος τοῦτων τῶν εἶπον ἔξομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῦνα λόγον ἐπείναι) Sic μᾶλλον ὀπίω λόγου scripsit *Aeschylus*; μείζον ἐπείναι λόγον, *Sophocles*. VALCK.

8. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui colantiam deduxerunt; liberi, in eam profecti. *Iustinus* de *Illicibus* et *Romanis* lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia, omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem *Themistocles*, Ἄνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκην

ἐπὶ τοῖς πατρίσιν στρατιώταις, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad *Florum* l. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐξ ὅμων ὦν βαλεῖν) Puto Vallam habuisse βαλεῖν, ὡς βασιλεῖ, quorsum Ald. et Arch. vergunt. Simile VIII. 58, 5. ὡς βασιλεῖ, καὶ τοῖς ἐξ ὅμων βαλεῖν. Veteri dicto, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbii convevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχοντων γνῶμα μέγιστον) Non perit verborum sententiam Valla, uti maximum eius consilium manifestat; nam, μέγιστον στρατιωτικὸν legisse, iniusta ei suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab H. Thano recte substitutum, exprimit. Sophocles Trachin. 599. ἔχουσιν ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. Aretaeus Cappadox. Acut. I. 1. fin. τὰδε μέντοι τῆς λύσεως τῆς νόσου γνῶμαί: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῶν γνῶμας scribatur, caussa delit. πραγματικὸν vocabulum in his tri, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σύ τε Reiskius tri legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σεῦσα) Iustum prope Diodori XIII. 96. καὶ Διέμππεν ἀπέλυσεν ἐς τὴν Ἑλλάδα ἀπολύσας Arch. et Vind. scholio debetur. Porro [lin. 4.] ὑμέας συνέλεξα sua in sede durare, i codices exterminassent. Placet Cel. Gronovii iuv. WESS.

πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam H. Th. interpretatorem: sed quando σπεύδειν vix creditur apud veteres, et nulla Codicum est in tantitas, mihi quidem placet Gronovii σπεύδετε: laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic e scribebant. Eurip. Hec. vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν ἔργον. Phoen. 585. δύο κακὰ σπεύδεις. Troasin 911. Errat Barnes. in Suppl. vs. 161. Herod. I. σπεύδων τὰ σπεύδεις. Thucyd. p. 404. μακράντες καὶ Andocid. p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἐκῆτων ὠφελείᾳ h. Elec. vs. 253. τὸ σὺν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοῦ μόνου K. — Equidem non video quid incommodum σπεύδεται, scil. ἡμῶν, studetur a nobis, i. e. inimus. Quin immo multo probabilius mihi I. P. I.

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam *ἐπι-
δει, σπουδεις*. S.

13. τοὶ Περσὶ αὖ γὰρ λέλογχαι) Haec regis professio simil-
lima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos
regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Pa-
trum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet.
ὁ προφήτης Δανιὴλ μέγα τι χρῆμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι ἀπο-
τάγματι δὲ τοῦ πατρὸς πάντων τῶν κτίσεων διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἰσχυ-
ρατιῶν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἐφορᾶν, etc. Cuius senten-
tiae fundus in Daniel. c. x, 13. minime tamen firmus ex
disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. viii.
p. 786. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud
Thucyd. II. c. 74. Θεοὶ ὅσοι γὰρ τὴν Πλαταιίδα ἔχουσι: Di qui
hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν
est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus
poëtarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν μητρὶ κα-
λεσθῆναι Ἐφοραίῳν Εἰλαρχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in
Scholiis εἰλαρχῆναι. Eid. VII. 103. Πάν, Ὀμόλας ἑκατὸν πίδω
ἔσται (ἄστυ) λέλογχας. Hinc Λόγχας, τὰς μετέας, (sive τὰς κα-
ταῖας,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illius lo-
gatus Λογχεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εἰλαρχῆν,
εὐμοιρεῖν. Μοιρολογηῖσθαι scripsisse videtur Harpoerat. ex An-
tiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρ-
σας γὰρ λέλογχ. ex scholio natam esse, pro ea quam mar-
go Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λέλογχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari.
WESS.

14 seq. μυρσίνησι σπορνύντες) Adleverat margini ed.
Ald. viri docti manus σπορνύντες, fortasse ob Strabonis τὰς
ἐδούς σπορνύντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Aesch.
myrsinē, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Iato autem
de vias floribus odoratisque ramis consternendi more
multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi. 8. Xerxes ve-
ro, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum
Alexandro M. praebuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian.
Asiae. VI. 19. WESS. — Olim σπορνύντες edd. Equidem
σπορνύντες hoc tono scripsi cum Schaef. et nostris membra. F.
Neutrum puto reprobum. S.

15. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Leot.] ἀκινάκην καλεῖται) Ex
Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 81, incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶν κινάων καλλέουσι, αὐτὶ τοῦ γαλαῶν, τοῦ ληθῆς alibi, aut τοῦ τῶν δὲ τῶν κινάων lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, [lin. 12.] ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος [lin. 13.] Mssti sibi expostulant. WESS.

12: ἀτρεκέως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus iam suspicabatur: eidem inventum πέλαιος Codices etiam adfirmant, εἰ τῶν ἁλίων ἀναπλεῖς κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero emper animadvertens διακρίναι e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. δ.

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo intesserint ordine, qui in c. 40., animadvertitur. Ol. Corn. de Pauw: praestare propterea, τρετὴν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. hi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adiret: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut non complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν πν --- τῇ δὲ ὑστεραίᾳ --- universum illum novandi in-
m, de msstis ut nihil adiungam, reprimit. WESS.

CAP. LVI. 6 seq. Ω Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος
Hauisit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. Α.
τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησσειν --- ὥστε θεὸν νομίσαι Περ-
δὲν Δαρειού. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 535.
lor, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν, καὶ
τοῖς ὀρεῶσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπων τύπῳ πάντα κινεῖν:
iscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ
νῆρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe
ratoris mens, persossum Atho et stratum ponte Hel-
tum innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, Libanius et Themistius modo, *Gorgias-Lamius* Εὐρύτης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς audivisset, risum sibilumque. Longini περὶ Ὑψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. Quis novus hic hominum turramque diemque fretumque. Permutat? Certe sub Iove mundus erat. Sumisit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, meritis laqueis hominum, εἰδόμενος ἀνδρῶν: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: διὸν καὶ μεγίστου ἐν ἀνθρώπων τύπῳ, Libanius. WESS.

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videtur, potest Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γένεας Ἀσίης ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κινώντας πᾶσαν ἡπείρου πλάκην, Aesch. Pers. 700. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐπὶ ἄγων πάντα τοὺς ἄνθρωπον ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demosthenes περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατέβαιναν ἐν Ἑλλάδι κατὰ πάντων τῶν ἑαυτοῦ. μάλα γὰρ, inquit, ἐσμικρυνε τὸ πρᾶγμα, scribendum enim debuisse μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπόσεως. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia reliqui videretur. Audaciam hyperboles velut μεγαλύνματι representat Aristides T. H. p. 318., συστάντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀνδρῶν ὡς εἰπὼν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc ad miniculo παντοδαπούς vel παροίους saepenumero Scripsit etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιρ. VII. p. 115, 37., ἦλθεν ἡ δυνὰς ἀγγεῖλαι τὸ πάντας ἀνθρώπων τὸ ἡμᾶς ἐπὶ ἡμεῖς: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλαν. VI. p. 541, 10. πειρασμένον ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀνταγωνίζεσθαι. Adde VII. p. 378, 11. Isoerat. p. 176. E. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrobi. pag. 506, τὸν Ἀχαιῶν μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμῇ. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίστε εὐσέμβλητον ἰόν) Valli εὐμβλήτον, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* *Prometh.* vs. 774. 'H
 οὐκ ἐστὶν ἐξυμνῶντος ἡ χρηματοδία: pro quo in *Choëph.* vs.
 168 ἐξυμνῶν τὸ ἐστὶ. *Iones* λαγὸν malle, dictum *super-*
rius, [ad I. 123, 16.] *WESS.*

Ibid. (ἵστος γὰρ ἔτεκε λαγόν) Λαγὸν suo more scripserat.
Herodotus, paulo si pensiculatus exegissent viri docti ad
aler. Mar. mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap.
 I. p. 71. In exercitu *Xerxis* --- equae partu leporem editum
 stat, eodem montem *Athos* vix tandem transgresso: sic
 ipsi ex *Codd.* *Pighius*; sentit vitium, tollere non po-
 t. *Glarean*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem vix
 transgresso: mons ex ponte factus. *Athos*, ut pu-
 perit sciolis additamentum, Congruit et *Herodoteis*
 ti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. *VALCK.*

ἀγανότατα) Magno fastu superbiaque. Ἀγανός *Gram-*
is ἀνδρός, ἔνδοξος, κομψός, ex *Hesiodi* *Theog.* vs. 832.
 ἄκμας, ἔπαρμα, οἷσις. Ἀγανριῶν, τὸ μεγάλας γανριῶν καὶ
 ἄκμας. *Etymologo.* Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἑωυτοῦ
 bene expedivit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens.
 s. *Vit. Maximi Phil.* p. 100. de *Valente Imp.*, οὐ
 βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. *Ad-*
ri lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. *WESS.*

περὶ ἑωυτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum (τὸν)
 s. putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς δίειν
 , sic qui de vita certabant frequenter dicebantur
 τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ
 est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss.*
 29., *Portus* in *Τρέχειν περὶ ἑωυτοῦ*, *Gataker. Diss.*
 T. cap. x. Quando *Xerxes* hic dicitur in re-
 urus ut *lepus* περὶ ἑωυτοῦ τρέχειν, proverbium se-
 lae, memoratum in *Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν*, [i. e.
 τος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύόντων ταῖς ψυχαῖς:
Cent. IV. *Prov.* 85. Illuc spectabat et *Aristoph.*
Uster. in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ
 τὴν περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud
 aeterea potuit obversari proverbium, quod
 m detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ
 καὶ τρέμων καὶ αἰὶ πληνέσθαι προσδοκῶν: habet
 p. 611. D. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani* *Somn.*
 nemini τρέμων placuerat in *Herod.* *Anti-*

phon pag. 118, 34. περί τῆς ἐνδραμμένης ἐποικίας ἐν ἀποικισμῷ.
VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐν Σαρπενδορίῳ ἀρχῇ) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoro in Schol. Apollon. Rh. l. 322. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπενδορίαν. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπενδορίαν χάρμα Aeschylī Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] ἀπὸς ἡδὺς ἀναστρέφει, recte Palmerius Σφραγῶς, aestuosis, explicat: suadet postulareque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. 'Ο δὲ Δοξένος' Steph. Byz. hinc
sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius; optime
(Καὶ αὖ, μῦθος; murum reddentem, deserens: urbem enim co-
stellamque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum
copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat
Holsten.; eius ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem.
p. 68 f. WESS.

244. τὸ δὲ Δορίσκος κέντρα) Τῆχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τῆχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σίβριον τῆχος, Ἡδὸν τῆχος, Ἀβάνιον τῆχος, Γορδίου τῆχος, Gordiutichos, Livio. Plerumque castella, τῆχος τὰ Πύργος dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauus. ad Harp. p. 288. et Ex. Spanhem. ad Italian. p. 62. Dorisco castellum vicina πλάταις [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur διδοκασθαι τι καὶ ἐλαττωθῆναι τὸν στρατὸν: conf. Dio. dicit. XI. cap. 3. VALCK.

-α. ἰνδιδος ἰνιδραξαι) Qui corripiebat ἢ διδραξαι, non
 recordabatur χαρὸς ἰνιδωριστος Ἠερποτοπιδωριστος lib. IX. 2.
 Equidem καὶ διὰ πρὸς ἄνθρωπον Arch. et Vind. pro reitculo non
 habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis,
 cuiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patet
 lib. IX. 4. Sacer autem Samothraciam, iustissime Gronov.
 vindicavit. et Zonen ad Ethnographum Bekkii: WESS.

141. **CAPITULUM** 1. ὅταν -- παρέρχον πληθος ἐς ἀριθμὸν] *Ve-*
terem ego locutionem [πληθος ἀριθμὸν] *revocarem*; ἀ' *Medi-*
cea distant quae primo aspectu videri possent *similes* ^{ὅμοιοι}
alii collatione autem ordine non spernerem praepositionem, ἐ
ὅταν μὲν οὕτως ἕκαστος παρέρχον πληθος ἀριθμὸς. **VALCK.**
revocatum secutus *Borh.* *revocavit* πλῆθος ἀριθμὸς; quae

mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commodè vero post ἀριθμὸν delebitur commā, et post πληθὺς reponetur: Quamnam quique multitudinem contulerint; adnumerare ad numerum definire non possum. Quum vulgò post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incla esset oratio; intellexeram olim: Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendam universum numerum. Si

5 seqq. συναγαγόντες εἰς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ συνάξαντες ταύτην ὡς μάστιγα εἶχον, περιέγραψαν ἕξωθεν κύκλον. In his συνάξαν, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud *Longin.* π. 74. p. 232., τὸ γλαυτόκομα. - 14 οὐδ' ἰσχυρὸν καὶ οὐκ ἐν τῷ ἐννεακλεισμένῳ τὰς ἀνέχουσιν, ἀλλὰ καὶ συνήγει διὰ τοῦ περιμαίμενον τοῖς σώμασι δεσμὸν: in quibus erat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligerō* in *Propert.* p. 286. συνήγει καὶ συνόπων *Xenoph.* p. 152, 34. συναγμένον apud *Athen.* XI. p. 474. E. compressum interpretatur *Macrob.* [Vide *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. Herodotea respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol. MS.* κινώτερον φησὶν ἔχειν ἀριθμὸν, κατὰ μέγεθος, οὐ κατ' ἓνα μετρών. λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάδων πύχους. - 15 οὐκ ἐν τῷ ἐννεακλεισμένῳ καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. *VALCK.*

5. ἐξ ἡριθμοῦ ηὐστέρ.) Placuit hoc *Gronovio* et mihi: indigebat Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox, *lin.* 12.] τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξ ἡριθμοῦ ηὐστέρ ἀριθμώσαντες εἶ, καὶ ἂν ἴθια διέτασσον; uti *Codices* iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Astruc.* praetoptavit. Verissimum praeterea [*lin.* 7.] περιέγραψαν, ἕξωθεν κύκλον; *extus*, sive, uti *Laurentius*, *exterioribus*; *circumscriptis* circumscripterunt. Qui quidem circulus si *exterior* fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari *Leptias*, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. *WESS.*

CAP. LXI. 3. πῖλους ἀπαγέας) *Salmasii* ad *Solin.* 3. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum attigit. *Gronovii* sedulitas, cuius pilea non densata deferret. *Ἀπαγέης* minime compactum exponit: hinc εἰ ἀπλήρως ἀπαγέης εἰς εὐθείαν παραλαβόντες φύχην, quibus ad pietatem parum firmus antipras *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 14., et *Thalassani Imp.* αὐχὴν ἀπαγέης, cervix minime firma,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squamarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites cataphracti, de quibus egere Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Julian. p. 249., ut horum adeo κλισίης χιτῶντος fuerint λιπιδωτοὶ vel φοιιδωτοί. Herodotus tamen infra de Masistio loquens interfecto, τὸν θῶρηκα et τὸν κλισίαν clarissime distinguit IX. 22., ἐν τῷ θῶρηκα ἔχοντος λιπιδωτὸν, κατόπρθε δὲ τοῦ θῶρηκος κλισίαν φοινίκιον ἐνεδύκει. In eundem sensum φοιιδωτὸν dixit Posidippus Com. theu. IX. p. 576. v. ὅστις ἐν θῶρακ' ἔχῃ φοιιδωτὸν, ἢ δρακόντια δέσμευμένον. Eiusdem originis voces λιπίς et φοιδίς [conf. *etymolog.* pag. 798.] in usu distinguebantur: piscium *armatae* λιπίδες, serpentium φοιδίς dicebantur; quod monuit Brissonius. φοιιδωτὰ δρακόντια dederat Ignat. ad Antioch. p. 106. VALCK.

2. Ἀγραφοί. Vide Steph. Byz. voc. Ἀγραφοί: cuius ex variatione obliter firmatur id quod de corrupta scriptura *oxerxes*, *Artobazus*, et similibus, subinde in his Adonibus monui. De errore doctorum nonnullorum *et* qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

3. Ἰστιά. (Ἰστιά δὲ Περσέως ὁ Δαναός τε etc.) Conf. c. 150. Graecae Persicorum regum origine fabulam attigit etiam *Cyrop.* I. 2, 1. et *Apollodor. Biblioth.* II. 4, 5. S.] P. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην Ἰστιάμην. Viri *et* *τοὺς* probare nequeo: *σκευὴν* ex secuturis *intellectam* voluit. A Medis autem cunctum illum habitum Persas mutuum habere, *Strabo* lib. XI. p. 625. v. [ed. Cas.] exponit. WESS. — Vide *et* notata. S.]

4. Ἀπιοί. (Ἀπιοί δὲ Περσέως ὁ Δαναός τε etc.) Fuit deinde particulare nomen Persarum imperio subiecti, Ἀπιοί sive Ἀπιοί, ut III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem interprete *Anquetilio* (Act. Acad. Inscr. T. XXXI. *et* *regionis* cui nomen Iran. Quod vero adiecit *et* *Medos* ipsos nominis sui originem a *Colchivare*, (conf. *Pausan.* II. 3. p. 118.) id quiddam difficile est; nisi forte Medus aliquis, Graecis per iocumustificatus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, l. 2. p. 561. S.]

9. *μυτηφόρος*). Ex dialecto, qua ἀγγελιφόρος saepius, *μυτηφόρος* III. 102. et *μυτηφορίην* *Arrian.* Ind. cap. 7. In *Eustath.* tamen pristina est scriptura, ad *Odys.* K'. p. 1659, 10. [p. 898, 9. ed. Bas.]. Melius contra pravam *Arch. ἐτεράχαιο.* [*lin.* 11.] idem ad *Iliad.* B'. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.]. καὶ παρ' Ἡρόδοτῳ τὸ, ἐτεράχαιο, ἀπὸ τοῦ ἀπὸδραμοῦ ἦσαν. vid. c. 70. *WESS.* → Perversa lectio est *Arch. ἐτεράχαιο*; alteram aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. καυαίτερ· Ἰνδοὶ ἐτεράχαιο; c. 73. Ἀρμένιοι καυαίτερ· Φρύγες ἐτεράχαιο; et cap. 86. *Heracleus*: Σενάβαιο, ἐκνεύσαιο, καυαίτερ· οὐκ. Σάγν γὰρ ἡ καυαίτερ. *Theocr.* Eid. XVII. 94. ποδὶ δέ οἱ ἀσπιδώται, Χαλκῷ μακραιόροντι πεσογμένοι. *VALCK.*

CAP. LXIII. 3. χαίματι τε γὰρ ἔσθ' αὖ. Restitutum est vocab. *χαίμα*: nam *χαίμα*, solitarie posita, quid erunt? An *πρὸς χαίμα*, quae comode adduntur c. 80. Certe, capitula munimina, adeoque *χαίμα*; *galeae*; quae possunt profecto varie implicari nectique. *χαίμα* sicuti *Ephlagnon* c. 70. et *Thracum galeae* c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissis et Hyrcanis nullas *Herodotus* *galeas* agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae *Grosbe* novae erat opinio.] WESS.

[7 seq. words deinde quibus "Ελληνιστὶ καλεῖται Ἐβραϊστί etc.]
Etiam Cappadocas Græci Εβραίοι et Ελληνες adpellabant; vi-
de I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: addc Strab.
lib. XVI. p. 737. A. B. C.

[illegible]

SECRET

Tiápev dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiaræ ἀπαγίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et i not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πικηνύαι erant et καί, bene compactae (firmæ, rigidae, coll. c. 70, 11.) et etae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S. αἱ δὲ αὖτε αὐγάρεις) Interpositum καί, quo scholii in- um esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sa- et αἱ δὲ in eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wi- i fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monue- Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris in- etamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum καί ἀπιδας καί αὐγάρεις, citra aequum tamen. [Vide o Var. Lest.] Ἀμυγγίους [lin. 8.] tutatur Steph. By- VESS.

οὐ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persia omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit Eustath. ad vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Xerxes narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius §. 249. VALCK.

P. LXV. 1. εἴματα μὲν ἐνδιδυκότες ἀπὸ ξύλων) Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. im amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex acto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. θῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρίσονται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δέν- Nostro ad telas materia εἶριον ἀπὸ ξύλου lib. III. rius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossi- ylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. s Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, ossipion vocant, plures zylon, et ideo lina ylina. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 3.] ferri οὐκ Αρεταεὶ Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. insolentius. VESS.

LXVI. [1. Ἀρεταεὶ Ibidem Ἀρεταεὶ III. 93, 12. f. cap. 62, 4. ibique not. S.] Ἀρεταεὶ) In barbaris his nominibus mul- usium dissensus, compositu difficilis. Ἀρε- noravit lib. V. 108., Ἀρεταεὶ inf. cap. 224. ina Persica, sed quo iure edita recusabun- , Chorasmis, Sogdis vide III. 93. VESS.

CAP. LXVII. 1. εἰσύρας) De εἰσύρῃ et εἰσύρα-
 γος [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

6. εἴματα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem enei
 εἶναι βεβαμμένους ὥσαν ἐμπρεπείς, vel διαπρεπείς: sic c. 68,
 χυτὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud
 Aeschyli Agam. vs. 1231. σπλάγχν' ἐποχαιστον γῆρας Πηνελ-
 ἔχοντες: et vs. 30. αἷς δ' Ὀφρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπῃ, pro ἔχοντι,
 et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Illi
 splendida vestis ἐμπρέπιν; sic ornatus veste splendida, illi
 dicitur ἐμπρέπιν. Lucian. adv. Indoct. §. 9. ἡ ἀρσούρα ἐν-
 ἔπρεπ' αὐτῆς ἐσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p.
 286, 2. Γυναικομίμους ἐμπρεπείς ἐσθήμασιν: quibus eum Eupri-
 dis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef.
 Moor. pag. XLIII. VALCK.

3. [10. Ἰθακίαισιν] Verum fuerit Ἰθακίαισιν. Vide Var. Lect.
 et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσάμενης δ' Ἀρσάειο). Mirum
 ni huius, ut reliquis Darii filiis, matris nomen histori-
 cus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties. Ar-
 σάμης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum
 Xerxis audit πολὺ κρατίτερος τε καὶ δυνάτορος: altero, filio-
 rum Darii natu maximus, προσβύτατος τῆς γενεᾶς. Sed, cui
 cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodote vocatur
 Ἀρταβάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutar-
 chi est Ἀρσάμενης, cur Nostro non dicebatur ὁ Ἀρσάειος
 τῆς Γαβριέως θυγατρὸς? ut Ἀρσάβηνης infra dicitur cap. 97.
 VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζῆναις ὑπερωσμέναις] Ζῆναι vel ζῆναι,
 vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit expli-
 centuri veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) rari-
 ierunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Il-
 lud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et
 alios nonnullos legitur, Ζῆναι χιτῶνες ἀντικεινοειμέναι: do-
 cente Ruhakenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀντικεινο-
 εἶναι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.].
 [2. ὅσα καλῶντο] Arcus omnes καλῶντο: quum sint,
 iuxta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse
 singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ δὲ ὁ ἄρξος μὴ
 κλινόμενα, sive Altii voce reciproca, monente Scaligero in
 Karren. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque ἀπο-

ἄξιον, habiles in Latinis *Vallae*, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιὰ, ad dextram adpensi: equidem περιέξεν οὐκ ἐκείνῳ, non illud. Dubio exemptum nunc omni ex τοῖς σπῆσιν est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad Πολύτακτον non fugit. Certissimum etiam ἰναμύνοντες, [lin. 3.] ad Diadori lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. ἀντιπρὸς ἰναμύνοντες) Sic optime Gronov. ex Med. Ἀντιπρὸς ἰναμύνοντες scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνὶ φθαῖ, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων. παρδάλιν ἐνὶ φθαῖ, Schol. Theocriti I. 3. non, ut vulgatur, παρδάλιν ἐνὶ φθαῖ: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνὴρ φθαῖ verius est. παρδάλιν ἐνὶ φθαῖ dederat et Eustath. in Il. γ. pag. 283, 43. non ἐνὶ φθαῖ. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. ex τοῖς σπῆσιν: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. ἰσχυροὺς μικροὺς) Collatis Agatharchidae et Heliadori sensibus ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266. suam magni viri correctionem in examen operosa Nohalmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter tendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatium haud sufficere Heliadori verba et Agatharchidae controversa videri. Quae eadem in disputatione posteriori mihi pars elumbis adstruit; sicuti quoque, sagittas μικρὰς et βραχεῖς recte dicimus μικρὰς et βραχεῖς. Verius Gronovius. [magnus, nisi impedire quo minus sagittae μικρὰι dicantur] Ἀόγατος ἰσχυροὺς. χρεώμενοι. Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Mesti obstarent, in partes ire possem. Lapis quoque sigilla sculptebantur, [lin. 6 seq.] miris, Hebraice אֶבֶן סַמִּי Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hieron. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

2. ἄγεστος Ἀγσένος) Fortasse hoc homini nomen fuit, idem non. adfirmaverim. [Vide Var. Lect.] In Persis res Ἀρσάμεν; qualis Plutarchi, Artax. pag. 1066 f. 1. Gorgon. Gargisii c. 128., Polyaei VII. 28., quem Mnasivertum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in maiore Arsames, inf. cap. 224. WESS. — Ἀγσένος, legitime potius nomen videbitur: huius proavus, pater Hydridis, Ἀγσένος aliquoties vocatur Nostro: bis inter du-

ces exercitus Ἀρσάμης memoratur Aeschylō Pers. vs. 37. et 308. Casaubono idem esse videbatur Polyaei Ἀρσάβης vel Ἀρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa Herodoto vocatur Ἀμασις, lib. IV. c. 201. et 203. Arsamis germanus frater, Darii filius ex Artystone, Γαβρύνης, infra VII. 72., Βρύνης audit ex membrana Med. VALCK.

[14. εἰς αὐτὸν] εἰκοῦν scriptum oportuisse censuit Larcher ob Gregor. canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam Ἰοῦν et Βουτοῦν dixit Noster, a rectis casibus Ἰῶ et Βουτῶ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, Herodoto certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδοῦν, ut ionicum, ibid. commendet Gregorius, nusquam apud Herodotum reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδῶα contractum, coll. Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud Homerum scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. διξοι γὰρ δὴ ἰσχυρόντο) Veterum persuasio de Aethiopibus Afris et Asiaticis cognitissima ex Strabonis erudita super Homereo Αἰθίοπες, τοὶ διχθαὶ δαδαίονται, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] Indi Aethiopes recta et promissa erant comā, ἰδύμεναι: Afri ἐνλόμεναι, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque Strabonis lib. XV. pag. 1012. v. [pag. 690. v.] et Arriani Ind. c. 6. observatio. WESS. — Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. II. p. 352. S.

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδια apud Xenophontem, Achillem Tat., Aelianum, Iamblichum, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδιος Basilio M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo naturae pisces xiphias armavit, in Aeliani Hist. An. XIV. 26. Atque haec, qui προμετώπια praeferunt, considerasse non videntur. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἄσπετον ἔχοντες) Culte codices pauci ταυτὶν ἄσπετον ἔχοντες, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud Declamatoris in Sallust. cap. 3. Unus enim

salis et materiae ha b è n s, et quae Sanctias Minervae III. 101, iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. [2. πρῶτα πεπλεγμένα] Conf. c. 63, 5. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

6. (Αἴγυις) lidem c. 86. Αἴβυς, et lib. III. 92. Αἴγυς, sive Αἴγυς, uti Mssst; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μάραθον bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύροι, qui volentibus schedis, haec Σύροι. Vide III. 903, notataque Granov. lib. H. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit ne vero Darii et Artaxerxes filius [lin. 10.] vero nomine Βρύς, an Γαβρύς, non affirmavero: Notior in Persis Gobryes Gobryasque nullo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες] Toties in hoc recensu vocab. αὐτὴν occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρύς) Conveniunt Βρύς et Βρύς Macedonum sono, quo Βρύππος et Βάλακρος, qui Φαλακρός et Φαλακρός alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. Βρύς hinc clarissime Steph. Byz., et de Conon Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ὄκισε, Φρύγας αὐτὴ Βρύς, Βραχὺτε παραλλαγίσης τῆς λέξεως, μετανομασθέντας. Plut. Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύννομοι ἦσαν 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύοι non finantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Strab. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύς et Βρύς edebatur, utrobique Βρύς ex mssstis posuit nuperus Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad postorem locum, T. V. p. 92 seq. S.]

Εὐρωπῆιοι ἴοντες σύννομοι ἦσαν) Ex tribus diversis locis genuina mihi videtur illa in marg. Steph. ἔσαν Εὐρωπῆιοι ἴοντες σύννομοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ δὲ ἰοῦσα, — εὐδὸς ἰστί cap. 147. ἡ δὲ Θύρας οὗτος, γίνετο ἔαντος, — αἰδωφός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ τριτάτων — ἡ δὲ ἔσσι, ἐῦσα καὶ. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοί, inquit, Μήνης ἐκλεῦντο πάλαι, (sive τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄττος ἱστῆτην ἰππωνυμῖν. In Codice, quem manu scriptum ab humilissimo I. I. Wetslenio habui utendum, hoc legebatur Scholion in Hom. Ἰλ. γ'. 401. Μηνίας Ἀυδίας λίγας Μήνης γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῶντο οἱ Λυδοί, εἴτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, (lege Ἄττος,) ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I. c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villoisoni Scholiis Venetis, et ibi quidem recte Ἄττος scribitur, sed perperam Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μηνίας spectat, vide Var. Lect. S.

5. ἀκοντίοισι δὲ ἐχρῶντο ἐπικαύτοισι) Afris idem teli genus cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντιστὰ Μυρδῶν Aeschilo Pers. vs. 52., et Ὀλυμπνοὶ Eustathio in Periega. vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] Stephanoque Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπνοὶ et hic, [lin. 7.] si qua necessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζιγὰς) Vide ad c. 69, 1. S.]. 4 seq. πέδιλα νεβρῶν) Vetere πέδιλα νευρῶν delectatur Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis: neque enim πέδιλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis deriderint structuram, νεβρῶν, sed νεβριδῶν aut νεβρίους, adpellari. Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πεποιμέναι ἐκ τῶν νεοδέρτων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio, in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger investigavit ad Euseb. Chron. MCLV. WESS. — Quod πέδιλα in Graecis nostris penacule scribitur, id ex ed. Schaefer. pr. in nostrum exemplum irrepsit: πέδιλα oportebat, ut habent aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμαβαίνας ὕψος etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithyniis eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem, praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa descripserat ante accurratione. Et talia de iisdem iterum? Immo vero ἀκίφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et praefecti Persae nomine. Hiatum sagax Cl. Pavii ingenium animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes. Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asi-

lucos non pertinebunt, nedum ad Eutopaëos, quibus suus datus locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*; ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus affines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinatione. Προβόλους λυκοεργίας aut λυκεργίας [lib. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀδύτεια πρὸς λύκων θήραν ἐπιπλάττειν in *Athenaeo*; alloqui turbatissimum; sicuti alias, post sollertem magni *Animadversarii* et *Pauli* Leopardi Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adducta sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S. — 2. προβόλους δὲ λυκεργίας) Nihil attulit vir *Clar.* [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse verba ad lupos conficienda idonea.] Quando inter *Milyns* εἶχον τόξα μετέτρεψεν Ἀσικα, quidni *Thraces Asiatici* προβόλους habuerint Ἀσικεργίας? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. v. ἡ ἀδύτεια ἐν Ἀσικῇ ἐργασμένη: a quo commode comparantur Μακεδονίης κύνεσσι, κλῆν Μιλησιουργίης, et τράπεζῃ Πηνιουργίης. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse Ἀσικεργίας; [λυκοεργίας ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit Ἀσικεργίας, ἢ ἀκούονται τὰ ἐν Ἀσικῇ ἐργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpoer.* in Ἀσικουργίῃς, conf. Index *The-sauri H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβαίτες δὲ οἱ Μηόνες) Alii Καβαίτες, [III. 90, 6.] ex *Lydis* propagati, eaque propter *Meones*. Μοκ Λασόνιοι τε καλέμενοι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*; [pro Λασόνιοι δὲ, quod praeferunt libri omnes,] ut a *Cabalensibus*, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in Καβαίς, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. d. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταχίτης ὁ Χερσέμιος) *Cupide* ὁ Χερσέμιος docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, alique, quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Mirro sententiam: ὁ Χερσέμιος, aut, si malueris, ὁ Χερσέμιος, patris nomen *Artaetæ* dat. Neque is enim gentis *Herodot.* T. VI. P. I.

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀντὶ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Molam* p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπᾶστρος καλεσμένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνασπαστροί Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parcus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcaei* ἀνασπαστροί, *Paeones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνασπαστρος γίνεσθαι εἰς Ἐρυθρὰν, *Persic.* cap. 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένους) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομένους adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ἐέρξη δὲ ἐνὶ παντὶ ἀνελυοί, in positione dictionis concordat c. 5. ὅς ἢ Ἐέρξη μὲν ἀνελυοίς, Δαπέλου δὲ ἀδελφεῖς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ τὰδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βινθεῖς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μωθεῖς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μιῶσαι, deportare, *Μίωσις*, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀπαίρητο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀπαίρητο pro ἤρητο vide *Adnot.* ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀπαίρητο significat *captus erat*: hic vero *electus erat*, (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem *Wesselingii* Adnot. ad l. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀρρίκτο cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῖς δὲ) διὰ ταύτης, quod in Codicem *Med.* irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, αἱ τὶς αὐτῶν ἐξέλασε τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βίασθεις ἢ νόσῳ, pro βίασθεις in *Arch.* βιωθεῖς scribi dicitur; illinc *Galeo* placuit μιωθεῖς. Numerus certe dici potuit μειωθεῖς, imminutus; forsā et aliquis θανάτῳ μειωθεῖς ἢ νόσῳ, morte minus sive morbo: μειοῦσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat *Herodotus*. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χερσὸν τε πολλὸν etc.) Quia *Curtius* de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χερσὸν ad solas vestes referri *Schefferus* de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ πεζὸς αὐτῶν) Puto fuisse τῇν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἐπιστάχτο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, *Reiskius* agnovit. Ionum μεταξέτερος: [lin. 4.] quod una cum scholio apud *Arch.* revocatum haud indignabuntur *Herodoti* amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta ποτήματα prorsus eadem ac culte ab *Heliodoro* Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τῇν καὶ scribere *Herodotus*, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debebit. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμησι ἐχέοντο ὁμοίησι καὶ σὺ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ σὺ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σιγῇσι πεπλεγμένῃσι) *Th. Gaeus* potius adposuit ζειγῇσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Ζεῖται in amiculorum genere, in consertis funibus σιγαί. Σιγαῖος ἰμὸς *Polluci* I. 148.; σιγαῖαι funiculi, *Philoni* Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σιγαῖς δὲ ἀμαρτιῶν ταυτοῦ ἕκαστος σφύγγεται, Graecus Proverbiorum *Salomonis* interpres transi-

late, sed eleganter; c. γ, 22., ὅπῃ Aquila ἐν σχηματὶ ἀμαρτίας. [Notus etiam σιμῶϊς ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] Adi Ivon. Villiomarum, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem Sagartiorum in pugnando habilitatem euj Pausan. I. 21. Sauromatis contribuerit, non adsequor. Eamdem-ne illi seriore aetate, ut retiarit, de quibus Lipsius Saturn. lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι.) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Scholi. Thucyd. VII. 84. Ceteris congruit ἐλόμενος δελφίσι βρόχων ἔρκεισιν Agamemnon, Euripid. Elect. vs. 155., et Aeschyli ex Agamemn. vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν. Non equidem obliviscor Euripidei Iphig. Taur. vs. 77. ποτ' αὖ τῆδε ἐς ἄρκυν ἤγαγες χήσας, nec Aeschyli Choeph. vs. 1000. ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πίπλους, elegantibus utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι.) Perparum interest utrum ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἔρκεισι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. Hesych. ἔρκεισι, δικταίς, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Saepe malis ponuntur αἱ τῆς Δίκης ἄρκυες. τῆς Δίκης ἐν ἔρκεισιν est in Agamemn. Aeschyli vs. 1620. Eximi participio debet ἐμπαλλ, litera superflua, scribique ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι, id est βρόχους ἐμπλεκόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσειναι et ἐμπαλάσσειναι. Aelianus Dionysius apud Eustath. ad Ἰλ. ε'. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μέμνεται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενος ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δέραι,) Φυρόμενοι. Thucydidae verba, iam a Porto adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. H. Stephanus Ind. Thes. ceterique qui attigerunt Thucydidea, ad Hesych. etiam in Ἐμπαλάσαι, ἐμπλέσαι, huius non meminerunt Herodotei loci. Quae nobis exhibet fragmenta Suidas in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe Aeliani: τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπαλασσόμενοι ἀπὸ σφαρτῶν αὐτοῦς ὡς πολέμιους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ.] Vide paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

8. ὡς δ' αὐτῶς Κασπίοι.) Caspii aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius, iunguntur Parieanis c. 68.

Uti et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw Ἀριοι ex Κασιών voce formabantur, conjectura aucipite. Meliores Masti verum fortasse monstrabant. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτήτα οὐ λιπομένης servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτήτα. Pothae de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν ἀνύσσειν τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπτει)

Malunt συμφορῇ περιέπτει ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτη συμφορῇ περιέπτωνεν. In Diodoro XII. 60. Ἀμπερακιδῶται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορῇ περιπεπταμένοι; praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐνέπτει malle utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecise damnandum.] Φαρνύχος, alius tamen, in Pers. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

12. Ibid. ἐπὶ συμφ. περιέπτει ἀνέθελκτον) Non spernendum, adferent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπτει ἀνελ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπτει ἀνελ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιέπτει διηγή, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, περιέπτει, velut aliter longe usitata, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιπέτῃν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορὴ ἀνέθελκτος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thea. Infra c. 133. εἰ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις - - συνέπεσε ἀνέθελκτον γένεσθαι, οὐκ ἔχω εἰπαι. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις εἰδῆται, id est ἀνέθελκτα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ περιπεπτατοὶ καὶ τοῦτοι συνταράσσονται, quae, καὶ βροχὸν ἔργα, μακρὸν δαχίειν εἶναι παύσαι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunia Herodoto exprimitur formulā οὐκ ἐξ ἄλλου, οὐκ ὡς βούλεται: et similia leguntur, alibi. Jones in primis tristia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino γὺν γούνα γονί. haec ex lib. IV. c. 62. ταῖς ἀξιούσας μῖνον πάντας ἀποτάμνοντες ἐν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gro nov. qua femur cruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. αἵτ', in posterioribus cruribus, *εὐχέλαι*, quatuor habere illum γούνατα, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς etc.) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant; pariterque Aeschylus Pers. vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte Stanleius. WESS.

Ibid. ἐπὶ καὶ διηρέσι καὶ χίλαι) In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poetae, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanlei. ad Aesch. Pers. vs. 341. Ez. Spanhem. in Julian. p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. ἀσπίδας δὲ ἵππος οὐκ ἔχουσας) In Glossis ἵππος umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii εὐδηροῦν σιδήρεα lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phoenices peltâ protegebantur: Πέλτη, ἀσπίς ἵππου οὐκ ἔχουσα apud Hesychium. WESS.

7 seqq. οὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.) Quod de Phoenicum primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris Mosis Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris, S. Bocharto, Camp. Vitrina, Hadr. Relando, origines Philistaeorum vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, Palaestinos Philistacosque eodem censi. Recensentur in posteris Mizraimi, sive ex Aegypto orti, Casluchaei et Caphthoraei, hinc Philistaei, Genes. c. x, 14. Deuteronom. c. II, 22. et Amos. c. IX, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex Ierem. cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante Mosis aetatem progressi inferioria Aegypti partem insederunt, Exodi c. XIII, 17. Quae quidem, cum Philistaei origine fuerint Aegyptia et prope Aegyptum habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad Rubrum accoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in Colchidem et Cappadociam cum Bocharto eos ducere, et in Palaestinam reducere, aut, quae Vitrina

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv, p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνια χηλεντά) Scholion *Pass.* πλεκτά χηλεντά re-vocat mihi ἀξίνας σαγάρεις c. 64. in memoriam, simili modo aetas: immo suspicionem movet, κράνια πλεκτά c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hezychius* hoc ex loco κράνια χηλεντά, πλεκτά ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. *Nexiles* itaque et *sutiles* fuerunt; non, ut *Vallae* Latina, *forcipiculatae*. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τύπους) Glossam *Aldi* et aliorum, ὄρυξ λιθοεικόν ἱγναλίον, *Hezychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* taxatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱσσελάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἔσταλτο dat *Ionibus* [in plurali numero] ἱστάλατο, quo *Hesiodus* usus Ἀσπίδ. vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱσσεάχατο, et ἱσσενάδατο, pro ἱσσενασμένοι ἦσαν, et ἱσταλμένοι ἦσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱσσενάδατο *Porto* videbatur reponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στελλάω formari: *Ionicus* iste flexus, δάτο, praesertim obtinet in verbis in ἀζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱσσελάδατο, Codicibus antiquiore mendam tollerem scribendo ἱσσεολίδατο, id est ἱσσεολισμένοι ἦσαν, vel ἦσαν ἱσταλμένοι. Formā tantum differunt Στέλλειν Στελοδύν et Στελίζειν στελή, στελής et στελισμός. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἱστάλατο et ἱσσενάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2-4. εἰδήχατο μίτησι οἱ βασιλῆες etc.) De Regibus Cyprii bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κατάριας, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. *Tunicas* Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus. τὰ δὲ ἄλλα παράπερ Ἑλλήες. WESS. — Suspiciari fas est, memoria falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαϊσθήια --- ὠμοβοΐης. πεποιημένοι: καὶ κιβάνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοΐης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 66. Ionice sunt βοΐη et ὠμοβοΐη, nempe βοῶν: quibusvis usitata, ὠμοβοΐης, et ὠμοβοΐνης. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀπιδίχας, ὠμοβοΐας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. χέληα habentur δορίων βοῶν ὠμοβοΐων. Mstus praebet ὠμοβοΐων et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in Ἰλ. ε. pag. 433, 16. φησὶ περὶ τινων καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαϊσθήια εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων. ὠμοβοΐοις πεποιημένοι. Fiebant autem λαϊσθήια ex ἀκατεργαστων θυρσῶν, secundum eundem ad Ἰλ. μ. p. 874, 47. ex pedibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοΐης. Creteus Hybrias καλὸν memorat λαϊσθῆιν, πρόβαγμα χρωτός, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9-17. αἱ δὲ Πάμφυλοι οὐραί etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 534. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854, Ἡρόδοτος φησὶν, ὅτι Πάμφυλοι εἰσι τῶν ἐκ Τροίας ἀποικισθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κήληχρον; in his frequens vitium offert Ἀσπὴ ἀποικισθέντων. VALCK. — De Amphilocho cfr. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγός: δέγμα etc.) Parvi Mstus; tur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς, spernerem. Paene etiam ἐν τῷ φανερῷ, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termis non repeto ex lib. I. 73, neque ex Diochro XI. 5: in haviem numero discordiam. WESS.

8. ἀπὸ δὲ Αὔκου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐπὶ δὲ Αὔκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 173. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελασγοὶ Αἰγυαλεῖς) Omnis olim Peloponnesus, Pelasgia; sed quoniam hi maritimam tantus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγυαλεῖς. Multis viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buhnerius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγυαλεῖς detegens. Falsum namque, πρότερον εὐς Ἰωνες, post dein Αἰγυαλεῖς adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἰωνες οἱ ἀπ' Ἀθηνίων) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἰωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνίων: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Πῶς δὲ πάλαι; Ἰωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν (Ἀθηνίων) γέγονασι. καὶ Ἀπατούρῃ ἀγούσι ὁρτὴν: hi paulo dicebantur ante, εἰ ἀπὸ τοῦ προταγμένου τοῦ Ἀθηναίων ὁρμηθέντες καὶ νομίζοντες γυναικίστατοι εἶναι Ἰώνων. Deinde voces istas, Ἰωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνίων, huc suspicer ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam, lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dimisso, quae tradiderat explicatus alibi; verum voces istas, quas dicebam, huc in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Ἰωνῶν tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελασγικόν, ἔθνος, ὅσους δὲ Ἰωνῶν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ διώδοντες αἰῶνες: ita quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ὁ αὐτὴν nationem Ionica, ὅς quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, sed, neque ac, similiter adhiēri, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] Insulani hi, Ionες neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae, Chius

et *Samus*. Quia memorabantur in hac recensione non *Ἴωνες* tantum, sed et *Νησιῶται*, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., *Ἴωνες*, ait, μετὰ *Χίων* καὶ *Σαμίων* ἑκατὸν (centum naves) παρέσχοντο --- *Νησιῶται* δὲ τῶνδε. Quinam Insulani sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: τὰς γὰρ νήσους τὰς ἐντὸς *Κυανέων* καὶ *Τροπίου* καὶ *Σουρίου* προσκυμένους ἦν ὁ βασιλεὺς: si nempe comparerentur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrium*, *Céi*, *Naxii*, *Siphæii*, *Seriphii*, lib. VIII. c. 46. *Κῆος* (*Kîos*) --- ἔθνος ἐὶν Ἴωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. --- *Νάξις* δὲ εἰσι Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγονότες: tum cap. 48., *Σίφνιοι* καὶ *Σερφιοί* --- Ἴωνες ἐόντες ἀπ' Ἀθηναίων. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, ip̄ *Siciliam* *Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionis* *Milesii*, *Samii*, *Chii*; ex insulis *Κῆος* καὶ Ἀνδρῶν καὶ *Τήϊος*, --- Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant *Ionis* *Τήϊος*: (*Τίων* γὰρ μέσον εἶναι Ἴωνίς ait *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydiden* itaque, me iudice, non *Τήϊος*, sed memorari debuerunt *Τήνιοι*. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: *Τήνη συνάπτουσι* Ἀνδρὸς ἀγχινητῶν, *Aeschilo* *Persis* vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 437. ex *Olympica* tabula memorantur qui praetio ad *Plataeas* interfuerint; praeter ceteros *νησιῶται* *Χῖος* καὶ *Μιλήσιοι*: --- deinceps, in δὲ *Αἰγίου* (leg. *Αἰγαίου*, ex *Aegaeo mari*,) καὶ τῶν *Κυκλάδων*, οὗ *Τήνιοι* μόνοι, ἀλλὰ καὶ *Νάξιοι*, καὶ *Κύθνιοι*. In his, pro *Χῖος* καὶ *Μιλήσιοι*, corrigendum *Κῆϊος* καὶ *Μήλαιοι*. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἐπιβάτερον δὲ) *Laurentius* ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae erant.*] *Insulae* civitatesque πληρώματα navium, ut *Diodorus*, sive remiges, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc *ἐπιβ*

αὐτῶν inf. cap. 181.; tales ἐπιβάται Athenis atque in Ionia, Porphyrio Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: Ἐπιβάτης· οὗτος ἰκαλῶν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατιωμένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάται sunt milites classarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. ἐπαῖχοι ἔσαν) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπαῖχος erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἐπαθίγχετο ἀπαῖχον τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii cura, ἐπαῖχον, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. ἐπαῖχος μὲν Οὐδάνης κατοικεῖται, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum τε καὶ ἄρχοντες fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἄρχοντες singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἄρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὅσπερ οἱ ἄλλοι στρατιωμένοι δοῦλοι) Vocem δοῦλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δεσπότου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. σὸν τὸ ἔργον, ὃ δέσποτα, γίνεται· εἰ σοὶ γὰρ δοῦλοι κατεργάζαντο: c. 68, 3. τοὶ, εἰσὶν ἀρίστοι ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δοῦλοί εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάκων) Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάκων solivagum est. Possem ex Phoenicis sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμου (quomodo Hiramus apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) ei [pro Σιρώμου] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognitum barbaricorum originationis dubii sit plenissima. Fla-

cuit tamen Μίρβαλος, quod Phoenicum nomen apud Is-
seph. I. contr. Apion. c. 21. Syennesis apud Ciceronem
tulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti Gorgus, sic adpe-
labatur Chersis filius lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίης --- Δωδάκιστος ποταμός
Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis or-
natam Plutarchus indignatur de Herod. Maligne p. 664
r. 873. e. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. a. Her-
odotum, Ἀλκαρνασσίῳ περιχόμενον, οἱ Δωρεῖς ὄντις μετὰ τῆς
ναυμαυτίδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. Halicarnassenses, ut
gine Dorienses, Regina bellatrix ducebat Artemisiam, θυγα-
τὴρ Λυγδάμιος. Duarum, quae hoc insignes nomine clare-
runt, iuxta Harpocrat. ἡ μὲν πρότερον (γέγονε) κατὰ τοὺς Περσῶν
θυγατὴρ Λυγδάμιος: sic ex Herod. et aliunde patris ibi, ne-
men restituit H. Vales. Quae diversis in locis de Artemisia
Noster, paucis enarrat Polyæn. VIII. c. 53. VALCK. 106
6. παῖδος ὑπάρχοντος νεννίω) Fortasse Lygdamis, quem pa-
cos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in
Suidae Πανύασι, avo materno cognominis. Illud enim et Ar-
temisiae nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De
λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

11. Καλυδνίων) Ex Galci explorata opinione Καλυδνίων
oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυμνίων, quo modo
Dio Chrys. Or. XXXI. p. 326. A. etsi prope abeat, et eodem
insulares, Strabone indice lib. X. p. 749. B. [p. 489 B. C.
ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS.
— Videtur Galeum probare Vir doctissimus, Καλυδνίων h. l.
ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At Calynda
oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus
ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in-
ducum numero nominatus est. Calydnii, qui sub Artanis-
siae fuerunt ditione, sicuti hic cum Cois et Nisyriis iun-
guntur; sic etiam Homerus Iliad. β. 676 seq. Νίσυρον τε, καὶ
Κόιν, νήσους τε Καλυδνίας iunxit. Et in Καλυδνίους consentiunt
h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super litteris ad su-
perne litera, ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua
Καλυδνίους indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νᾶες παρεχόμεναι) Naves illae quinque, ab Artemis-
sia praebitae, augebunt catalogum mcccvii. cap. 89. et 184.
nisi si inter illas lxx. naves censentur, a Caribus classi

Dersicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damaethymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, Φαίης, Artemisiae, praeerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschylō et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοδράς [lin. 13.] improbasse ob rariorum eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ ἡρίθμησίν τε καὶ διατάχῃ ὁ στρατὸς) Utique ἡρίθμησιν malles cum Schaefer. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et haec negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.] 2. ὁμοίως ὡς καὶ τὸν πεζόν) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὡς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. οἰκόντων ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλαξα. Addendum etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaefer. Et ego abiectam ὡς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VH. 150, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) hypothetis mendam, διγιάλου pro αἰγιάλου, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. ἀπογραφόμενος) Quae Xerxes ἀπέγραφετο, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογραφόμενος: rarius simplex γράφειν, occurrens Herod. II. 85 [ibi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignanti]. Xenoph. Απομν. IV. p. 469, 11. αἱ οἱ πεζοὶ ἐγράφοντο, sunt quae cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. τοὺς ἐρεῖν δοῦναι τοῖς πόλεως ἢ νόμους καλοῦς γράφοντες. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀπογραφόμενοι καὶ γραφόμενοι ἕκαστα. Cicero convertit apud Coelamellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus, maxime interpretari, adnumerata adnotari curavimus singulas In Demosth. περὶ τοῦ, 19. τριήρεις κατὰ τεύχεα καὶ πλοῦσι μόνον αἰσθημένοις recte Ulpian. κατασκευάζεται, ἀπὸ τοῦ κατασκευάζειν ποιεῖ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30. τοὺς ἐπὶ θύρας, οὗς ἐποσφάζουσιν ἐγὼ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. Post ἀνικήμερον interpretari monitu Porti. Μεταπρόσθεν,

in navium ordinibus, quando obvernis in hostem prorsus procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut aequata serie stant. De carris, hosti aequatis frontibus obiectis, τὰς ἀμαξὰς μετὰ πῶδ' ἐν στήσας, Procop. Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρατον τὸν Ἀριστ.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propter Suidae dicitur (in Δημάρατος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Πέρσῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοι σὶ ἡδὺ τί ἐστιν ἐπιφέρειν τὰ θέλω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. D. Pherecrates Comic. τοὶ κλέειν, Ἐμοὶ τε λέξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἀριθμοὶ) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀριθμοὶ, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. r. traduxit. Ἀριθμοὶ, concordēs. Ἀθηναίων ἦμῖν μὴ ἰόντων ἀριθμίων IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοισ ἀριθμοὶ οὐδὲ φέροι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινή διαχρήσασθαι) Satis χρησασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepidē convertitur in ταῦτα λεχτὰ, ea dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligetur λέξω ταῦτα, πεισθίσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντως κελεύεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπειδὴ με ταῦτα λέγοντα κελεύεις ἀληθινῇ χρῆσασθαι, (λέξω,) τὰ (λέξας) μὴ ψευδόμενός τις ὑστέρων ὑπὸ σοῦ ἀλώσεται: quapropter huius de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, πότῃρα ἀληθῆνῃ χρῆσθαι πρὸς σέ, ἢ ἡδονῇ; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive πρὸς ἡδονὴν λεγόντων. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: Πότῃρα δίδαις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω, ἢ σκληρὰ ἀληθῆ, φράζε' σὴ γὰρ ἡ κρίσις. Grotius: Rigidi-ne veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi caussa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronomine uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλέγε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi caussa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κελεύεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi αὐτὰ poni. S.

4. πένιη μὲν αἰεὶ ποτε σύντροφός ἐστι.) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πένια σύντροφοί εἰσι, neque immerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύνεστι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κόπῳ, οἰκουρίᾳ συνεῖναι, γαστήρ, πράγματα etc. Ceterum αἰεὶ ποτε vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ ποτε: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀρετὴ δὲ ἱκαντός ἐστι, id est διδασκόν. Opponuntur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἀδὲ μελέτα φύσιος ἀγαθῶς πλεῦνα δωρεῖται φίλοις. Democriti: Πλεῖνες ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθὰ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσεως. Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque artium magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. Ἄπειρα, Διδάσκει, μόνα τὰς τέχνας ἐκείνη· Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quam attigit: Plautus Stichus l. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τε γὰρ τύχῃσι ἐξιστερῇ. χίλιοι) Haec personae conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte Laeones obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos. posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φῆς) Enotatum οὐ φῆς sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλήν, c. 101., tum elegans hic repetitio, σὺ ὧν ἠελλήσεις. WESS.

10. σὺ δὲ γε δίκαίον εἰκοσι εἶναι ἀντ' ἑξέον) Non convenit δίκαίον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo obversabatur Iliad. Φ'. 234. Τρώων ἀνδ' ἑκατόν τε, καὶ διακοσίῳ τε, ἑκάστος Στήσιος ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατόν καὶ διακοσίῳ, explicante Porphyrio Quaest. Hom. XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, σὺ δὲ γε δίκαίον εἰκοσι εἶναι ἀντ' ἑξέον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debuerat: at, sicut Galeus notavit pro ἀντ' ἑξέον ibi δίκαίον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. εἰς σὺ, quod Mstis praevis probavi, reiectum iri non opinor. WESS.

19. πλείους περὶ ἑνα ἑκάστον) Praefixum numeralibus περὶ tantumdem valet ac ἐγγύς et σχεδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum putat: πλείους παρὰ ἑνα ἑκάστον γινόμεθα ἢ χίλιοι, ἰόντων ἐκείνων πέντε

χιλίων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Ιλ. β. vs. 126. (Εἵπῃ) δ' ἐς δαμάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα εἰνοχρεῖν, Πολλοὶ κεν δαμάδας δευόιστο εἰνεχόισιο. Modestior Virgillii Iuturna Aen. XII. 233. Vix hostem alterni si congrediamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulae περί hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstant. S.

204. ἐσθλῶν κείνων πάντε χιλιάδιον) Perperam post Ald. et Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, ἐκηνίκισσι, nam si, quingentas myriadas duxisset Xerxes: et legeretur ἐσθλῶν ἐκείνων χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

204. ἀνεμίνοντο δὲ ἐς τὸ ἐλευθέρειον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέρειον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque di- versius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Serm. XCII. p. 513. χρημάτων χρησίς σὺν νόῳ χρησίμων ἐς τὸ ἐλευθέρειον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο ὅ, τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέρειον εἶναι, ἢ ὅ, τὰ τὸ δουλεύειν οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὔτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: Δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 32. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προέχει. Sibylla, apud La- ctantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθύεσσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἕλληνας ἕκαστός φησι, turbat ser- monis formulam, aut ὁς Ἕλλ. ἕκαστός φησι, aut οἱ - φασὶ desiderantem. Atque hac animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., praeae inclinant. Reiskius ὦν τοι Ἕλλ. ἕκαστός φησι malebat. WESS. — Φασὶ legendum puto cum Clar. Abreschii Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἰγίνοντο - - μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ - - πῶς τις. (id est ἕκαστος) προβυμαόμενος καὶ δαιμαίνων Ξέρξης. In his, οἱ Φασὶ ἕκαστος Ἕλληνας τριῶν εἶναι ἄξιος, postremum po- nitur pro ἀντάξιος. Xerxis magniloquentiam postea tempo- ria egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de qua Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plu- rali οἱ iungi singularis ἕκαστος potest, haud satis video

Herodot. T. VI. P. I.

Z

quid obstat quo minus dein cum eodem ἑκάστος verbum singularis numeri φησὶ iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. δεσπότης, νόμος) Aliibi νόμος πάντων βασιλεύς, lib. III. 38. et νόμοι βασιλεῖς Platoni Conviv. p. 196. c. Demarethus δεσπότην, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in τρέσαντας, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. οὐκ ἔων φεύγειν) In proximis, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν ἢ ἀπόλλυσθαι, quid supplendum lectori relinquere-
retur, intellexit Valla, interpretatus: *vetans semper eos ex acie fugere*, - - - *sed iubens ut* etc. Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato vetat, - - - *sed* - - - *ut compleatur*; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manuſcius. Isaeus p. 80, 44. νόμος οὐκ ἔα τὸν τῆς ἐπικληρο-
κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nem-
pe κελεύει. Demosth. p. 143. F. τῶν νόμων οὐκ ἐόντων - - -, ἀλλ' ἀνίστην. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. καταδύειν μὲν οὐκ εἶα - - - *sed* τρήσει - - - ἀπλεον ποιεῖν: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his Alexidis apud Stobaeum p. 454, 40. Οὐκ ἡξίωσα καταλιπεῖν τὴν μητέρα. Πρώ-
την δὲ σώζειν: nempe ἡξίωσα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. iv, 3. Κωλύόντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: οὐκ ἔστι, ait, σφάλμα καλλυγρα-
φικόν, - - - ἀλλὰ ὀρθῶς εἰς τὴν Ἀτθίδα συνήθειαν διαπεφρασμένοι.
VALCK.

24. σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.) Laudem Mssti, Gronovius, et Pavius de coniectura σοὶ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, Φλυμρέειν πολλὰ, σιγᾶν ἐθέλω, fingebat, reditura ad regiam insultationem πολλὰ Φλυμρέεις, [103, 31.] multa blateras Demarete. Mihi novationis gravior defuit caussa; si tamen, scriberem ἀλλὰ σιγᾶν: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus vocalae. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι οὕτω διδύ-
κῃται γινέσθαι, καὶ οὐκ οἶά τε αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἵμμι ἐν κοίτῃ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, néque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ τοίνυν ὑμῖς ἢ οὐκ ἴστε οὐδέν, ἢ οὐ τολμᾷτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἱέω, ergo ego rem proferam. Conmodum haec usurpavit ac prudenter Raphelius in Ep. ad Rom. cap. vi. 5. ubi αὖτα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligitur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post τοὶ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σιγᾶν referretur ille dativus pronominis. comma istud merito Schaeferus abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τε ἐτρέψατο) Pro agente verbi forma stat Gronovius, mediā damnatā. Possem easdem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiusmodi, adesset. In Thucydide VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτά ἐτρέπον τὸ πρᾶγμα. Aristophanes, quem ibi antestatus est Abreschius, in Vesp. vs. 1235. καὶ γὰρ ἐς γέλων τὸ πρᾶγμ' ἐτρέψας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐτρέψατο. [At quid tandem obstat quominus ἐτρέψε ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὅργην ποιῆσαι, eiusdem [Abreschii] indicio, Thucydides I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τοῦτω ad c. 59. ubi de Dorisco, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomen οὗτος adicere eodem modo eis nominibus Herodotus adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τούτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insigniēda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Ξέρξης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto Megistanum numero, Gronovius; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex Persis munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen Mascami ex omnibus praefectis, a se patreque Dario isthic [in Thracia] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀριστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστῳ πάντων, et ἀρίστῳ ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios Herodoteae ἀριστεύοντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶθι πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίνεσθαι κυρίους φράζοντας· θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἐγράψαμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato menda poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους φράζειν· τὰς θήκας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυνάσθησαν ἐξελεῖν) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλλοις φέρειν, τάλας, Σῖγ' ἰδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μοῦνον etc.) Boges eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόργην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βοῆ. Polyaeus (p. 655.) Βόργην.“ Factum memorabile, quo Boges inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογόνοντα τὰ πράγματα, τῇ πόλει πῦρ ἐνεῖναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτόν. Iuxta Herod. fecit illud Boges, ὡς οὐδὲν ἔτι φορβῆς ἐνῆν ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐπ' Ἡδῶν, Στρυμόνος ἀμφὶ βοάς, Λιμέν τ' αἶθωνα κρυερὸν τ' ἐπάγοντες Ἄρνα. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seqq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρίη) Eiusdem nominis, sed alius situs *Mesambria*, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiolorum coloniam: quod non capio, si *Lissus* sive *Lissus* amnis *Mesambriam* et *Strymam* raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiolorum et Maronitarum de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχε) Quis recusaret Herodoteum? Amnem *Melanem* οὐκ ἀντισχόντα - - τὸ ῥέθρον, ἀλλ' ἐπιλιπόντα, memoravit c. 58. Sequetur *Apidanus*, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε c. 196. De *Scamandro* *Eustath.* οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem clar. *Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχετο τὸ ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigat *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ἐξέρειω στρατῷ. De *Apidano* VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε εἰ μὴ Φλαύρας. Qua hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχε. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἐδύναντο πολιορκούμενοι ἀντίσχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίσχειν, ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κικόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστωνίδα) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκόν, Βιστωνίς ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνίς: cuius observationem damnat *Berkelius*, *Βιστωνίδα* ob *Βιστωνίς* seq. capitis praeferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus *Βιστωνίς* λήμνη. [cf. c. 110, 2.] Amnem *Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Mίτρον* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Msstis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio ad Diosdori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστιρον, ἐμπόριον Θράκης, sive potius, ut in Βιστιρος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραβλασφίας τε καὶ ἡπειρώτιδας corrigébat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπις suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάσι) Scholion olet χιώνι. In Poëta νιφάδες χιόνος, ἐντελῶς dictae, quae νιφάδες aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάλιστα εἶπε Διόνυσος τάδε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θaum. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοί) Söli Arch. Βισσοί, consensu Strabonis, Apiani, Ptolemaei quē utenti. Dioni Cassio Βησσοί lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσιανῇ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Anceps itaque scriptio et electio. Non displicet ἢ χρέοντα antistes. Hesychius Χρέοντες, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοί δὲ τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 224. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolas, solos inter Thracas ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὄρειων Θρακῶν τῶν αὐτονόμων δὲ Δίῳ καλεῦνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bëssis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὔτοι, αἶτ, οἱ τοῦ Διονύσου τῶ μαντήγιον εἰσὶ ἐκτεταμένοι: in quibus e præcedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, *templi prophetae*? an ut *antistites sacrorum* sive *templi*? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur insolens; sed insolita sectatur *Herodotus*; atque in illorum illud forte classem referre maluerint viri docti, quam corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, *Dei*, vel *divinae mentis interpretes*. Nusquam memini me legere προφητεύοντας ἱεροῦ, vel μαντείου, vel simile quid; saepenumero memorantur προφῆται τῶν θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας etc. *Paternae mentis interpretes*, Διὸς προφήτης ἰστί Λοξίας πατρός, secundum *Aeschyl. Eumen. vs. 19.* namque Ζεὺς ἱγναβίαι Λοξία θεοπίσματα, ut idem alibi scripsit. Prope *Herodoteum* accederet illud *Xythi in Euripidis Ione vs. 413.* τίς προφητεύει θεοῦ; ad istam sic respondet quaestionem puer aedituus, ut *Principes Delphorum*, sorte lecti, Δελφῶν ἀριστοί, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, fuisse videantur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ: ut hic inter *Satras* praestantissimi *Bessi* dicerentur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, qui *Dei* nempe responsa, per mulierem, ut *Delphis*, edita fatidicam, interpretarentur. [et scripto consignata traderent consultantibus.] Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ubi habentur apud *Lucian. T. I. p. 390.* [Dial. Mort. XIII. 1.] iudice *Hemsterhusio*, poterat forte non *deletrius* scripsisse ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης, conf. *Wesselingius* ad *Diod. T. II. p. 199.* [ad lib. XVII. c. 51.] Quin *Delphis* etiam *templi* fuit *antistes*, eximie sic dictus *Livio XXIII. xi.* ὁ προφήτης *Herodoto VIII. 36.* πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ὃ οὐναμα ἦν Ἀκέρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos χαμαιεύνας insignis honore fuit in *Dodonaeo* sacrario, quem *Θεσπρωτὸν ἀνδρὰ ἐν Δωδώνῃ* vocat *Maximus Tyr. XIV. 1.* Hunc designatum suspicor in oraculis, quae *Demosthenes* nobis custodivit in *Orat. c. Mid. p. 332.* [p. 531. ed. *Reisk.*] istā formulā bis illic repetitā, ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hic primitus, οἱ προστατεύοντες τοῦ ἱεροῦ: ut *Satrae* oraculum tenere, vel possidere, *Bessi* dicerentur *templum* tueri, sive rebus sacris administrandis esse praefecti. *Elei* προστάται τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ dicuntur *Xenophonti Έλλ. III. p. 288; 32.* cui in eundem sensum προστατεύειν frequenta-

tur; illinc ortum *προστατεία* ex Msstis restitui debuerat *Thucydidi* II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sinœra revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρῶν εἰσι οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur οἱ προφῆται ὄντες (scil. τοῦ Θεοῦ, vel τῶν χρησμῶν) ἐν τῇ τῶν Σατρῶν ἱερῇ? aut οἱ τῶν Σατρῶν προφῆται ἐν τούτῳ τῇ ἱερῇ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρημένην) χώραν, vocem hîc necessariam, lectam *Vallae*, praebet *Arch.* [De vocab., quo commodè carere possumus, vide *Var. Lect.* et conf. c. 115, 3 seq.] Mox τείχεια τὰ Πιέρων, *castella* sunt *Pierum*, non *muri*. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης ἐστὶ οὖνομα, sic recte *Gronov.* restituit ex coniectura *Leopardi*, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset *Florentiae*. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice *Valla*, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφράγης, syllabâ male repetitâ. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἡ παρὰ τὸ Πάγγ. quemadmodum *Steph. Byz.* legit, ut regio monti *Pangaeo* accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et *Eustathius*. Ἐκαλεῖτο Φυλλίς *Grammaticus* ille scribere voluit, uti olim et nunc *Herodotus*. WESS. — De *Boge* (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud *Steph. Byz.* παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρὰ nullus, si quid video, hîc locus est. S.

9. εἰς τὸν οἱ Μάγιοι etc.) In *Strymonem*, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ ἄγγιος lib. IV. 62. Simili ex superstitione *Tiridates* equum placando amni *Euphrati* adornavit in *Taciti Ann.* VI. 37. cui egregiam lucem hinc *Casaubon.* ad *Strabon.* XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex *Arch.* edita, Ἐντὶ Ὀδοῖσι τῇσι Ἡδανῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen *Var. Lect.* Eodem in loco deinde *Amphipolin* urbem in utraque *Strymonis* ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex *Thueyd.* IV. 102. notum.

Quod hic adiiicitur, *ἐπορεύοντο κατὰ τὰς γέφυρας*, id parum commode vulgo iere *ad pontes* reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. *Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν*) Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio factō Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ἔδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἢ ζῶντες ἂν κατορύττοισθε περσιστί; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. *Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα*) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυμπίας ἦν, ex quodam contemptu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Βίσιτος. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσειδῆϊον (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. *Ξεινὴν τε ὁ Πέρσης -- προεῖπε*) ὁ Ξέρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξίνα praeberent; sed, quos honore voluit dignari, ἐσθῆτι donavit Acanthios Μηδικῇ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, *Ξεινὴν τοῖσι Ἀκανθίοισι προεῖπε*: Abderitanis ξεινὴν συνθέμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] *ἐπαίνει τε, ὁρίων καὶ τοὺς προθύμους ἔντας ἐς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργον ἀκούων ἤδη γεγόμενον*: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὁρίων αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā *Ξεινὴν προεῖπε*, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, praecepit *Acanthiis* ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est *Ξενίων τῇ συντίθεσθαι*, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἔοντα Περσέων) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὦν ἐπιτάτης ἦν σφοδρὸς Βουβαίρης ὁ Σατραπῆς, Καὶ Ἀρταχαιὸς σὺν αὐτῷ πεντάπηχρος μεγέθει. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γενναίους καὶ τετραπήχεις, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedebant πενταπήχεις: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera δεκαπήχη dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo* Polydamante, ut mortalium post heroas maxima staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῷ Ἀρταχαίῃ θύουσι) Tumulum *Artachacae*, τὸν Ἀρταχαίου καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum, locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Περσίου φαίνεται διατομή, ἡ δίαίτα μὲν τὸν Ἀθῶν, valde vitiosa. Is. *Vossius* ad *Melam* II. 2, manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἐνθά τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*, φαίν. διατομή, ἡ δίαίτα μὲν τὸν Ἀθῶν. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδύμενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146, A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat εἰς πᾶν κακὸν ἀφίκοντο, pro εἰς πᾶν κακοῦ ἀπικίατο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακὸν, vel κακοῦ, εἰς πᾶν ἔλθῃν, aut ἀφικέσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεὺς, in extremum *Rex* fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- φαύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' εἰς πᾶν ἔλθων διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀπέλθειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, εἰς πᾶν κακὸν ἔλθων. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* εἰς πᾶν ἔλθῃν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol.* Ms. ἀντὶ τοῦ περὶ παντὸς κινδυνεύσαι --- λείπει δὲ κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικνεῖτο εἰς πᾶν ὁ Μεναλκίδας κινδύνου: et pag. 16., Προλεμαῖος εἰς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma. VALCK. — Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐς πᾶν κακοῦ dedere, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. ὅκου γε Θασίοισι ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τέλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, ὅκου Θασίοισι --- Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δόκιμος) ἀνὴρ ἰθαπᾶνῃσι: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis --- Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Facilitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπετεῶτες ἀπέδιδκυσαν τὸν λόγον, expensi tabulās exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιγημένος τῶν ἀστῶν) Ex civibus ille quidem erat delectus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιγ. τῶν ἀστῶν incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡρημένος, electus, ad huius rei procuracionem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπέδωκε τῶν δαπανημάτων, vel ἀπελογίσαστο. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπέδεξε --- τετελεσμένα, id est διδαπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰθαπᾶνῃσι, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τελεῖν, αἶτ', τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλοὶ ἀναλίσκοντες καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγοι. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνη σιτεύουσιν) Ionismus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχουσιν πόνον, et οὕτω ἀπελαύνουσιν. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Στενέουσιν si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἐν τε οἰκήμασι καὶ λάκκοις, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus clauderant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] reciperem κρητῆρας ἐποιούντο. Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρητῆρας παρεῖθοντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δαίμων' εἰ δὲ Εἰρέης δις ἐστενέυτο, μεταλαμβάνων καὶ ἀριστον, ἀνάστατοι δὲ ἐγγένεσαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἐστενέυτο, quod olim vulgabatur, recte ἐστρέυτο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S.

11. κρητῆρας ἐποιούντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τε βασι. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσᾶ τε καὶ ἀργύρεα conmonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολέσθαι, hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῆναι. Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιστον ὅστις ἐκτριβήσεται παρ. i. e. ἀπολείπεται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβήσεται τὸ Σκυδικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐπετίλειον [lin. 12.] Valla dedit ac si ὁμοίως foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo ἐκτρίβειν notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθεῖρειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρίβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperiatur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομώτατον) Hoc praestet, an συντομώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. τρεῖς μοῖρας - - δασάμενοι) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum εἰς τρεῖς μοῖρας, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. εἰς δυνάδεα μοῖρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν. WESS. — Vulgatam iure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. Δάσασθαι εἰς τρεῖς μοῖρας - - δασάμενος πάντα τὸν περὶ στήθεόν. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, Τὸ δ' ἄλλο σῶμα καταταμῶν πολλοὺς κύβους, apud Athen. VII. p. 324. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. vs. 765. Platonis e Timaeo, p. 35. B. ὅλον ἐν τούτῳ μοῖρας ὅσας προσῆκε διένειμεν, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur εἰς μοῖρας, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur praepositio εἰς, - - et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia p. 113. E. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δῖκα μέρη κατανείμας. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομένεια) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebebant Codices: illic qui dicitur Σμερδόνης, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur Σμερδομένης?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδομένα*, non *Σμερδόμενα*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. repono c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα* --- *διέχουσιν* δὲ εἰς κόλπον) Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *ἰσέχουσιν* etc. Semel alibi *διέχουσιν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα* --- τὴν ἐκ τοῦ Νείλου *διέχουσιν* εἰς τὸν Ἀράβιον κόλπον: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἔχουσιν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διώρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — *διώρυχα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *διέχουσιν* hic nihil variant libri: et pro *ἔχουσιν*, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *διέχουσιν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἔχειν*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi*, *tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *διέχειν* (quamvis aliàs longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare potuerit *pervenire*, *pertingere*, *pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur*. *S.*

4 seq. Ἀσσά τε πόλις καὶ Πίλωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάργη. Utrumque apud *Steph. Byz.* In priore *Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. WESS. — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero versione nostra pro vitioso *absumto* candidus lector *adsumto* corriget. *S.*

6. ἔπλεε ἀπίεμενος) Verbum ἀπίεμενος *Cl. Gronovius* explicat; mihi ἀπινόμενος plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. WESS. — ἀπί-

μνος Gronovius, ad thema ἀφίημι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex verbo IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπiero abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σεμύλην) Temerarium Maussaci, Οἰούμην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valesius ad Harpocracionem p. 125. Σεμυλία Ethnicographo; ci-ves Σεμυλίοι Thucydid. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κάνα στραίην divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adici ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θεράμβος Steph. Byz., unde Θεράμβου Vossius ad Scylae. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θεράμβος, Θεράμβης, Θεράμβους pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnicographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμίλα, Αἶνεα) Plerasque harum urbium Stephanus exscripsit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μινυδονίης ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσέως, τοῦ Μινυδονίης υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσαίη in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucydid. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaeos, βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους, qui Pal-lenem olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, tesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryekii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

+ 19. Σινδόν τι πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime *Palmerius*. *Χαλίστην* [ibid.] plures *Χαλίστην* nuncupant: *Suidae* tamen *Χαλίστρα πόλις*. *Diodoro* T. II. p. 578. *Χάλιστρον*, ubi alios excitavi. [Nil variant *Herodotei* codices hactenus excussi.] Ceterum regionem *Βορτιαίδα*, [lin. 21.] reversuram c. 127., *Βορτιήν* *Thucydides* I. 65. et *Diodorus* XII. 47. scribunt. *Herodoteum* ex *Βορτιαῖος*, quod incolarum nomen, formatur: unde *Antiochiae* *Βαμὸς τοῦ Βορτιαίου Διὸς*, ab *Alexandro Macedone* constitutus, modo vera doceat *Libanius* *Antiochici* pag. 348. D.; *Βορτίου Διὸς* in *Malalae Chronogr.* p. 255., corrupte. *WESS.*

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχιδωρὸν) Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et *Apollodoro*, *Ptolemaeo* atque *Etymologo* Ἐχιδωρὸς aut Ἐχιδωρὸς adpellitetur, *Is. Vossio* ad *Scylac.* p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec inprobatum iri puto. *WESS.*

CAP. CXXV. 6. θαυμάζω δὲ τὸ αἴτιον) *Frigide* *Nostrum* *Aelianus* laudat, ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ἦδει ἐξετάζων τροφὴν τήνδε καὶ τήνδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φύσει τινὶ ἀπορρήτῳ, et fauce inproba in camelos, quos ante non viderant, inquitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento laeso? *WESS.*

CAP. CXXVI. 4. ὃ, τι δὲ Ἀβδήρων etc.) *Aristotelem* huc spectasse *Hist. Anim.* VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχελφῶν καὶ τοῦ Νέστου) monuit *D. Petavius* ad *Themist.* Or. X. p. 140. A., insuper ex *Dione Chrysost.* Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de *Acarmania* locuples testis est *Agathion*, questus in *Philostrati* Vit. *Herod.* c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἐπὶ μικρῇ βόσκῃ λεόντας *Ἀκαρνανία*. Eidem rei *Io. Brodaeus* diligentem inpendit operam, *Miscell.* lib. VIII. 13., lectu oppido dignam. Deinceps ὑπολόπῳ ἡπείρω [lin. 8.] scribatur, ἀνὲρ ἐπὶ πῶ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo *Scriptor* delectatur lib. VI. 3. alibique. *WESS.*

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρηστωναίης βίαν) Inserto articulo scribendum: ὃ ἐκ Κρηστωναίης βίαν Ἐχιδωρὸς μόνος οὐκ ἀντίχρησι τῇ στρατιῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίσχει, vel οὐκ ἀπέχρησι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντίχρησι Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante *ἐκ Κρητ.* ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. οὐρα τὰ Θισσαλικά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θισσαλήν, Θισσαλίος, Θισσαλίης in Musis, Thucydide et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capitis huius initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

8. ἐς Περραιβοὺς παρὰ Γόννον) Aldus ita et Mssti; etiam c. 131., editi vero c. 175. et 185. Bene μεινοπτόλεμοι τε Περραιβοὶ Poëtae Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόννον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. ἰσθὰς ἐς Σιδωνίην νία etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, ὅπως τὴ ἐβίλοι τοιοῦτο ποιῆσαι: sic recte scribit R. pro τοι. VALCK. — ὅπως τὴ (pro ὅπως τοι) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. WESS.

11. ἀνέδειξε σημήιον) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνέδειξε δὲ σημήιον καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνάγινθαι. VALCK. — Nempe, quum ante ἰσθὰς nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἰσθὰς ad superius ipsoius referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post ἀνέδειξε ignorant libri omnes. Recte Schaeferus ante ἰσθὰς paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particulā, quam post ἰσθὰς idem Schaefer. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, qua magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

[15 seq. εἴρετο εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes , cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ ἐλμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πεδίον --- ὑπὸ δὲ σεισμῶν ῥήγματος γενόμενον, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξίπτεται ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. Concinnunt ista Herodoteis; de quibus pauca quaedam excerpsit Eustath. in Iliad. B'. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον esse σειμοῦ videbatur ἢ διάστασις τῶν οὐράων; et Thessaliam σεισμοὶ dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ῥήγοντος τῇ τριακῇ τὰ ὄρη: nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspide montes Impulit adversos: tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaes Olympo: Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculea gravis Ossa manu; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τὸ, τε Πήλιον εὖρος) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήσει, vice ἀποκλήσει Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὧν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet; ἐς αὐτὴν iniuriā Med. omittit; si tamen vera omisso, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur: illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γε συγκλημένην πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluviis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de amnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεταί ἐπὶ Ὀνοχάνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παμιστοῦ καὶ Σπερχιστοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συνβῇσωσι πάντες, Σπερχισὸς καλοῦνται: insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refigenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανού) Apidano forma reddi poterit Nostro consueta Ἠπιδανού. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluviis minime protrita notan-

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδέωνα τὴν γῆν σείειν) Neptuni Ἐννοσιγῶλου, Σεισίχθονος, γαίης κινητήρος cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκεῖ γάρ μοι τὸ ἥξει τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος διῆσθαι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἥδε αὕτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὕτη, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὐρεσι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομος ἰστέφάνωτο. WESS.

13. ὑπὸ βρυχα γινέσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχία aptavit ar-
tissime Portus, ὑπὸ βρυχα coniectans, quo nihil ex Arch.
melius. Poëta Odys. E'. 319. Τόνδ' ἄρ' ὑπὸ βρυχα θῆκε πολὺν
χρόνον, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυξ, an
ex ὑπόβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p.
228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κεινοὶ) Herodotea sunt
ἰδόντες τὸν χώρον κινὸν, vacuum, lib. IX. 56., et χώματα χῶ-
σαι κεινὰ, tumulos inanes, mssti ibid. c. 85. [et alibi pas-
sim.] Hesychius: Κινὸν, κενόν. Dictioni respondet quodam-
modo Beatae Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπίστειλε κεινούς,
Euang. Lucae 1, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνιῆνες htc et c. 185. in Αἰνιῆνες
aut Αἰνιᾶνες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, con-
verti necesse non est. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, Homerus Iliad. E'.
749. WESS.

2 et seqq. Ἐνιῆνες, Περαιβοὶ) Huius utriusque populi
sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem
Homeri, cuius est in Ἰλ. B'. 749. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενε-
πτόλεμί τε Περαιβοί. Codicum in talibus aut nulla aut cer-
te perexigua est auctoritas. Ἐνιῆνες non veniet, opinor, in
controversiam, quod in Herodoto legitimus agnoverunt
Ios. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Max. Tyr.
p. 604. [De Περαιβοῖς vel Περραιβοῖς vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et *T. II.* p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina Ἰωνας et Περραιβοὺς libenter ponerem Αἰνιᾶνας: pro Μαλιεῖς [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλιεῖς: Μαλιέας dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerisque sunt Μηλιεῖς. [et Μηλιεῖς *Nostro.*] VALCK.

6. πόλεμον ἀειράμενοι) *Portus*: ἀειρόμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii ἀειράμενοι: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor ἀειραμένους τε πόλεμον αὐτῶν. WESS.

6 seqq. τὸ δὲ ὄρκιον ᾧδε εἶχε) Iurisiurandi formula; quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodori* XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.

9. τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν ἰδελοντὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλομένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὰν τῷ πολέμῳ κρατήσωσι. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiuramento traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse prohibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεύειν, ubi scribendum, ἐφ' οὗς, pro ἐφ' οἷς. [At, quemadmodum h. i. apud *Nostrum* ἐπ'

τοῖσι, sic et ibi apud Suidam ferendum ἰφ' οἷς videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἰκοντὶ Μηδίσαντας. Xenophon Ἑλλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὥς γὺν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, δεκατεῦσθαι ἐλπίς εἴη: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri,] γὺν ἐλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατεῦσθαι Θηβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspiciam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προειρημένας (πόλεις) ἀπάσας δεκατεῦσω: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Msto. Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi ἔδοξεν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισώσας (imo μηδισάσας) δεκατεῦσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέσχον ὕστερον καὶ Θεμιστοκλῆς: priori loco Scholiastes Δεκατεῦσαι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνελεῖν. Budaeum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατεῦσθαι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατεῦσαι apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίαις: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572, A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257, B. videri posse verbum δεκατεῦσαι in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo, S.

CAP. CXXXIII. 4 seq. οἱ μὲν αὐτέων -- ἔς τὸ βάρβαρον)
Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit.

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex *Herod.* liquet, et *Suida* in Ἀθῆναι καὶ Ἀρτ. Conf. *Briss.* Regn. Pers. III. p. 413. Apud *Herod.*, qui dixerat Ἀθῆνας καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτίαν sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βάραθρον: de quo I. *Meurs.* Att. Lect. I. c. 25. In barathrum morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ Βάραθρον ἐμβαλεῖν dixerunt *Alexis Athen.* VII. p. 303. A. *Plato Gorg.* p. 516. E. *Aristoph.* Eq. vs. 1359. ubi Schol. B. τόπος --- βαθὺς ὅπου καὶ τοὺς Δαμίου πρίσβεις ἔβαλον: quos *Herodoto* dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἐσβαλόντες. conf. *Thucyd.* II. 67. VALCK.

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium *Pausanias* adsentitur, privatim vero poenas *Miltiaden* luisse, ἐν Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ ἐς ἐνὸς οἴκου ἀνδρὸς κατασκευῆσαι *Μιλτιάδου*, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in barathrum devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰσι δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι.) De *Talhybiadis* bene a *Gronovio* dicta non retracto; quamquam γέρας δίδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — Monuerat *Gronov.* non necessario requisi post ἀπόγονοι nomen *Ταλθυβίου*: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κηρυκῆσαι εἰσ.] Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat *Clar. Abresch.* Diluc. *Thucyd.* p. 435. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur, οὐκ ἰδύνατο, pro, οὐ δύνατον ἔν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerrat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud *Herod.* IX. c. 44., Μαρδονίῳ τε καὶ τῇ στρατῇ τὰ σφάλματα οὐ δύναται καταθύμια γένεσθαι: id est οὐκ ὦλεν γένεσθαι, ut loquitur *Xenoph.* in fine lib. VI. Ἀναβ. ἐμοὶ μὲν οὐκ ὦλεν γένεσθαι τὰ ἐγὰ: ubi paulo ante, θυομένων αὐτῶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερὰ, ut pag. 224, 35. et *Ελλ.* III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis laeta erant exta,

θύεσθαι καὶ καλλιερεῖν, θυομένοις καλὰ τὰ ἱερὰ γενέσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γενέσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γέγονε καλὰ -- τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιερῶ-
μα. vid. Clar. Io. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique pluri-
ma collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus
ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυομέ-
νους οὐ προύχωροι: cap. 55. et 116. οὐκ ἐγένετο. Hoc Herodoto
diceretur καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἐγένετο, litare non po-
terant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis
enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντιύε-
σθαι διὰ σπλάγγων, secundum Ammonium θύεσθαι dicebant.
VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schae-
fero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii El-
lips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερῆσαι θυο-
μένους οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Val-
kenarius,) si meminisset, καλλιερεῖν sic absolute dictum in
ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῇ θυομένῳ, sacrificanti
laeta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX.
19. καλλιερησάντων τῶν ἱρῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius,
exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλι-
ερεῖν θυομένοις οὐκ ἰδύνατο idem valet ac καλὰ γενέσθαι τὰ ἱερὰ
θυομένους οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam
passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὡς σφι ἐκαλλίερετο,
i. e. ὡς καλὰ σφι τὰ ἱερὰ ἐγένετο. S.

12. Σπερθίης τε -- καὶ Βούλης) Magna utriusque in
nomine discordia. Suidae in Βούλης dicitur legationis prin-
ceps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec.
Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137.,
indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth.
Lacon: p. 235. F. Βούρης καὶ Σπέρχης: Stob. Serm. VII. p. 93.
Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revo-
cari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton.
codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur
eorum alter aliquoties Σπερθίης. Σπέρχης et Βούλης vocantur
isti Spartiatæ Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutar-
cho T. II. pag. 815. E. et bis apud Suidam; atque ad istam
normam nomina redintegranda sunt apud eundem Pla-
tarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum
miranti, eadem fere respondiisse narrantur, quae nobis

ex *Sereni* scriptis *Stobaeus* exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 93. ex ignobili quodam *Theseo*. Haec pleraque ad manum fuere *P. Leopardo*: vid. *Em.* XIV. 18. VALCK. — In eundem *Sperchin* (sive *Herodoti Sperchiam*) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat *Toupius*, memoratum *Theocrito* *Idyll.* XV. 98. (vide *Wartoni Theocr.* T. II. p. 538.) Cui sententiae non ego quidem cum *Valckenario* (*Adnot. in Adoniaz.* p. 389.) illud opponam, quod de *Sperthia* eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Ὑδάρνης) Prave in *Plutarch.* T. II. pag. 236. Ὑδάρνης. *Hydarnes* cognomen Persicum est, atque in *Musis* crebrum. Mox a *Msstis* oblatum ἱστία [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et *Herodoti*, ἱστία, ἱστιατόριον, et quidni ἱστίαν; tamen οἴκατε πανδαισίη τελέη εἰσπῆσθαι lib. V. 20. Porro ἔπειτο λέγων ταῦτα *Arch.* et aliorum, non abit a probato ἔφη λέγων, ἔφησε λέγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. *WESS.*

11. δὲ δόξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. *Gronovius* enim libro *Florentino* nimium fudit. *Geminum* lib. IX. 47. ἐπεὶ τε δόξασθε εἶναι ἄριστοι, siquidem praestantissimi esse existimamini. *Hydarnes* autem ex *Demareti*; Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de *Lacedaemoniis* talia. *WESS.* — *Gronovius*, licet in codice *Med.* δὲ δόξασθε reperisset, tamen e superioribus editis δὲ δόξασθε in contextu tenuerat, in *Notis* vero ex interlineari eiusdem codicis notula δὲ δόξαισθε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. δὲ δόξασθε γὰρ) Hic posuissē sinceram et veterem libri *Flor.* scriptionem, δὲ δόξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἄνδρες εἶναι ἀγαθοί, ipsius enim iudicio viri esse videmini virtute praestantes. Quorumdam verborum sic usurpari praeterita monuit iam *H. Steph.* *App. de Dial. Att.* p. 142 seq. Hoc ipsum eodem modo posuit *Herod.* IX. c. 47., ἐπεὶ τε δόξασθε εἶναι ἄριστοι. VALCK. — Ab eodem themate δοκῶν vel δοκοῦν, pro communi δοκεῖν vel δοξάζειν, est ἰδοξάθη, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὠθεόμενοι) Quando voculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι ὑπ' αὐτίων ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι --- ποιήσιν. Ὡθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὠθεῖν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥσθ' με, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσθ' με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἐξελκίσθη Πηνελόπεια - - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀνεκκυμβαχίζον olim lectum in Hom. Ἰλ. π'. 379. Hesychius explicat ἀντιτρέποντο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖν est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. v. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulum lapsam per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsus super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπεμαχέσαντο τοῦτω) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime improbum. [impro unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς ἀπεμάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοὺς τῶν Ἀμισίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 15. ἡ δὲ στρατεία τοῦ Κρείσου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιοῦσιν ἀπεμάχοντο. In προτικνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομάχεσθαι, quomodo etiam apud Nostrium I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo easu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione. Apud Polyaeum I. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e mssis puto codd. ταῖς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum μάχισθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret τούτῳ τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Larcher*. S.

[8. δεύτερά σφι λέγουσι τὰδε) Videri poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen σφι adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adiecta pro more Nostri δι particula, repetitur, prorsus sicuti *cap.* 147. *lin.* 11. *col.* *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post τίσοντας maioris distinctionis signum poni, nec ibidem λέγουσι a maiuscula Λ littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, ποιὴν ἐκείνων τίσοντας“ λέγουσι δὲ αὐτοῖσι etc. S.]

13 seq. κείνους μὲν γὰρ συγχίαι τὰ etc.) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum *lib.* II. *Iur. B. et Pac.* *cap.* 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. D., ubi haec, κήρυκες ἠδίκηστο παρ' ὅλης πόλεως, ἐγκαταφράντο τῷ Μῆδῳ. καὶ ἔμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς διδόντων ῥσχύνθη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morellum*que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito Xerxi videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις -- ἀνόμως τινὰ ἀποκτείνει, ἀσεβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχεῖ δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιαίους dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμιμά τι πάσης συγχέοντας Ἑλλάδος. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξῆλθε) Inprudens *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic *lib.* VI. 108. Ἰσπίνης μὲν δὴ ταύτῃ τὴν ὥσιν συνβάλετο ἐξεληλυθέναι, visum illud suam finem accepisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰφίρειτο. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἰφίρει. Atque haec quidem plana et certa. In causae explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw promissa opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἰφίρει, τὸ δὲ συμπεσεῖν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incidere in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἰφίρει sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσεῖν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τούτων, Νικόλαν καὶ Ἀνήριστον, τοῦτο μοι θεύτατον ἐφαίνεται, si ita fuisset, haesitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, ὅπλον ἂν μοι ὅτι etc. WESS.

12. ὃς εἶλε ἀλίας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [ὃς, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteae c. XI. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλίας in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 105. cum adnotatione Cl. *Wasse.* Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni; auctoritate *Ephori* apud *Stephanum* in Ἀλίας et Τίρυνς. Ad eosdem recta ducet *Arch.* Ἀλίας, modo Ἀλικούς formes. Incoluerunt enim Ἀλίκην, desertam *Pausaniae* aevo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλικοί, teste eodem *Stephano*que. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex *Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse *Spartano*, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* praeterea lib. II. 67. τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάσι, legebant, captos interemptosque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde haesitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. *Corn. de Pauw*, qua ὃς εἶλε --- ὀλκάδι καταπλάσαντας πληρεῖς Ἀνδρίων, qui piscatores *Tirynthios* cepit, navi oneraria *Andriis* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, συμμάχους: eos autem a *Thucydide* *Spartanorum* atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, *Vallam* habuisse *καταπλώσαντας, navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem *ἀνδρῶν* ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos *piscatores* fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse *mercatores* fuisse contenderunt *Athenienses*. Forsan etiam primum quidem *piscatores* nonnullos, deinde vero etiam *mercatores* (ut quidem *Athenienses* praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δὲ εἰς αἰτίας τοὺς ἐκ Τῆρ. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling.* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλίκας praebet *Galeus*. *Halienses* isti, Ἀλιεῖς, dicebantur et Ἀλικοί: oppidum ipsum etiam Ἀλίκη secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Ios. Wasseo* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narrantur *Athenienses*, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemo* (sic nomen scribendum videtur, Στρατόδημος, non Πραπ.) vindictam sumsisse de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἐμπόρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων ἐν ὀλίγῃσι περὶ Πελοπόννησον πλείοντας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quaevis mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? Negaverat - ne forsan, quod *Nostris* ex *Editis* posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur θεῖον πρῆγμα ἐκ τῆς μῆνης. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeas* idem fatum *Athenis* subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista [lin. 6 seq.] scriberet *Noster*: τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θεϊότατον φαίνεται γενέσθαι. Ἐν τοῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μὲν θεῖον γε οὐ φαίνεται γενέσθαι: et paulo post, [lin. 13 seq.] δῆλον ὦν μοι ὅτι θεῖον οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μῆνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larcherum* etiam mireris,

inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem?“ Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι θειότατον valere ἐν τοῖσι θειότατον (i. e. θειοτάτως) γενομένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praefringere valet praeiudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzias perspexit, haec est: Talthybii ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorumdem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκειω) Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθω, ἀνδρᾶ Ἀβδηρίτην (ὃς εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμειον παρ' αὐτῷ μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

21. πολλοῖσι ἔτεσι ὕστερον ἐγένετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαῖα ἐξέργουμαι) Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἐνθαῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξέργουμαι γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A: Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖοι; εἰς; addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia fustissime integravit. WESS.

10. πολλοὶ τειχέων καὶ θῶνες) Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] πολεμία, τὸ τειχὸς, ἱματίον πόλεως, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἢ τέ κεν ἦδη Λαίῳεν ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεα; quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. Γ'. vs. 57. Mox Med. εἰ

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκαίης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τειχίων κιδῶνες) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστίου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος Ἰματίων πόλιος, potius quam ex Homerico, Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίεσθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τεῖχος Ἑσθῆτα τῆς πόλιος, Athenaeo teste III. p. 99. D. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντες ἀν Λακεδαιμόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἐπαινῶν ἵνα κακῶς εἴπῃ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀποδεξάμενοι ἔργα μεγάλα ἀπίθανον γενναίως. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτῆρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέρας σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἀν ἀμαρτάνοι τᾷ ἀληθείς.) Omnino corrigendum puto τᾷ ἀληθοῦς. Ut ψευθεῖναι τᾷ ἀληθοῦς, sic dicitur ἀμαρτάνειν τᾷ ἀληθοῦς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τᾷ ἀληθοῦς ἡμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἀμαρτάν τῷ χρηστηρίῳ: c. 78. γνώμης ἡμαρτήκας χρηστῆς. Antipho p. 138, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἀν ψευθεῖτε τᾷ ἀληθοῦς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἑρμῇ: πᾶσιν, οἷς ἐπέβητο τούτων ἡμαρτάνεν οὐδενός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἀν ἀμαρτάνοι τοῦ ἀληθοῦς scite fingeat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λαϊκόν, ὅσον μὴ ἐμῇδιτε, αὐτοὶ οὗτοι ἔσαν αἱ ἐπεγίγαν-

τις, καὶ βασιλῆα μετὰ γε θεοὺς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo exspectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) *H. Stephani ἀνωσάμενοι* [in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπιτάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νόθος τοσοῦτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS:

28 seq. οὐδὲ σφίσις χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερὰ ἰδόντα ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δαῖμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίκη) Eadem ac Ἀριστονίκα videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων ἱεμίστευσαν, carminibus vaticinatae fuerunt, in *Plut.* De Pyth. Oracul. p. 406. v. Tzetzes tamen *Chiliad.* IX. 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium ὦ μέλει Cl. Ruhnkenius ad *Timaei* Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. ὦ μέλει, τί κἀθήσθῃ etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes *Clem. Alex. Strom.* V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πόλιν φύγῃ Ἰσχατα γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat *Reisk.* λιπὼν φύγῃ Ἰσχατα γαίης: sic Latinum *fuge, φύγι*, Deus iam adhibuerit *Delphicus*! Sincerum non debet incrustari: λιπὼν, φύγῃ Ἰσχατα γαίης, δάματα etc. [subintellecta ad φύγι vocula ἐς.] In sexto versu vulgatum, Συμπυγνὲς ἄεμα, firmat *Eusebius*: Ἀσιν-

γινῆς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiae gena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut *L. Scipio Asiagenes*, de quo vir magnus *I. F. Gronovius* egit: *Ismenias Thebagenes Varonis* apud *Nonium* p. 172. Θηβαγενῆς. Ἀσιαγενεὶς dixit *Athen.* XII. p. 550. E. et ὄνομα Ἀσιαγενεὶς, XIV. p. 655. B. VALCK.

10. Συριηγενὲς ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque Syrium maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιηγενὲς arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. *L. Scipio Asiagenes*, a *Io. Fr. Gronovio* egregie *Livio* XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et παρὰ τοῦ Ἰσμενίου Ἀσιαγενεὶς *Diodori* XVII. 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca [lin. 13.] ἰδρωτὶ βρεῦμένοι ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ioticum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis *statuisque sudantibus*, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori* XVII. 10. WESS. — Foedum rursus *typothetae sphalma* indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiavit. οἱ που νῦν ἰδρωτὶ scriptum oportebat. S.

[16. κακοῖς δ' ἐπικίδναι θυμὸν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus* *Thes.* T. III. p. 814. ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminetibus.“ Equidem, quum ἐπικίδναι proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, spargite animi robur super mala, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, his malis opponite animi robur. S.]

CAP. CXXII. 2. προβάλλουσι δὲ σφίνας αὐτοῦς etc.) *Laurentii* Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in *προβάλλειν*, quod *Pavus* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectioe animi. *Euripides* *Rhes*, vs. 183. καὶ δ' ἐπ' αἰχμαῖς πρὸς

νῦν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμωνος. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: *quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur antius, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν ἑαυτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν ἑαυτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abiicere, sed vitam obicere aleae fortunae, vitae periculo se obicere; quod alias παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι ἑαυτοὺς significare possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi facere subinde adsueverunt. S.*

5-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἰκετηρίας λαβοῦσι, pro ἰκετηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὁμοῖα τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Παλλὰς etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos praesertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc orsus ὁ πάντες θρυλλοῦσι, Τεῖχος Τριτογενεῖ etc. In versum tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam, πιδάσας [pro vulgato πελάσας]: in πιδήσας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod fir-
mum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πελάσας. Sensem perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πελάσας) Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμαστον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πελάσσαν, referent Herodot. T. VI. P. I.

ἐάν μὲν ἔγωγε: videlicet verbum tibi proponam, quod adamantinum est, et ad lapidis eius naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι δαδμετρον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, bene firmum et stabile decretum Pallas canit Conf. Perizon. et Kuhn. ad Aelianum Var. VI. 12. Praeterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneg. III. vs. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἄν τοι ἐγὼ, τὸδ' αὖτε τελέσθαι οἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πελάσας probavit Larcher. in Notis ad h. l. πεδήσας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum praescripto, quibusdam Eusebius consentit, teneri πελάσας debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, 'sententia erit adamanti adpropinquare faciens hoc verbum, i. e. adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans. See 18. Φριτογενής) Vigerus Τριτογενής maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludivit. Contra tamen Polyaeus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογηνής Minervae in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzetze in Homeri vita apud Lipsienses manu scripta, Τείχος Ἐρεχθίδαις ξύλινον διδοῖ εὐρύστα Ζεύς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γνῶμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἐν τῷ ἔργῳ in schedis. Αἶδε συνεστηκυῖα μάλιστα, [lin. 5.] maxime solidae, ex opinione Gronovii; aut maxime probabiles, quomodo Pavius; mihi contrariae et pugnantes, ob dicta lib. I. 208. videntur) WESS.

2108. ἦν χωρὶς ἐπιφρακτο) Huius non meminerat loci Io. Meurs. in Oecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, εἰ μὲν, αἶτ, συμβουλευσὶν ἔχεται τῆς ἀποπόλεως ῥάχῃ γὰρ ἐπιφρακτα. Sopater arcem scribit κοῖνας τότε πυκνοῖς καταπεφραγμένην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. [c. 32.] p. 188. ῥάχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσοι ἄκαρποι ἐθαίρας, κόττινοι, καὶ φαυλίαν, καὶ ἀγγίλακον. Ex Herod. sua quoque transiit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. εἰ μὲν προῖσθαι πῆς ἀποπόλεως ἔχεται παρῆνουν (ἢ εὐτὼ παρελήνουν) πεφραχθαι γὰρ αὐτὴν ῥάχῃ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὴν χρῆσιν εἰς τοῦτο

Θρίν. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τριχυίσθαι· Ῥάχος δὲ ἔστιν εἶδος ἑύλου. Herodotea forma vocis Ῥήχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur Φρύγμος. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡ δὲ τὴν Σαλαμῖς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aequae ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημένον ἰὸν κως) Refingunt ultima ἰεὶ ὄν κως, revera, aut, pari notione, ἰὸν τως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημένον, diota calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcherrime norunt, genio sermonis congruit. Proximè iunctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viro Celeber. quodam modo fatente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus l. 30. praeclare a Piersono ad Aetium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἴπος. Μὲν εἰρημένον ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰὸν τως, revera, non esset absurdum. εἰ ἰὸν τως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἔν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μοι) δοκίμην ἡπίως χρησθῆναι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deam potius fuisse dicturum, Ὡς ὅτε τὴν Σαλαμῖν, ἀντὶ τοῦ θρίν, sive Ὡς δαλῆ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. l. 30. 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νῆα τὴν ἐξηγῆσθαι ἐκπύρωτο. Themistocles enim, responsa edentus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et aristas Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debeant εἰρημένον ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: εἰ τὸ ἔπος εἰρημένον εἶχε ἰὸν κως.

εἰς Ἀθηναίους: et εἶχε τὸν idem valebit ac εἶχε ἰόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio inductum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μᾶλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μᾶλλον ὀλβιώτερος, lib. I. 32, 2., καρδαλιώτερον μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μᾶλλον ἰνδικιώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidi I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμείω δηλονότι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. καὶ ἐκ τῶν μετάλλων σφι προῆλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille perquisit populo, ut ea pecuniâ classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πόρον vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Lauriaticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχιδόν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretatione ὀρχιδόν, viritim in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porro recte iudicante, einaque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχιδόν, quasi κατ' ὄρχεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritim cultius opinor, et origini congruentius. [Eandem originem vocis (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διόπερ καὶ τοῦνομα τοῖς ὄρχιστοῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοῖς ὄρχους σμικτημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λαξέσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum Hesy-
chio, pro Λάξασθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λάξεσθαι: al-
terum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius lo-
co recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολάμψασθαι.
Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὀρχη-
δόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat viritum,
ἀνδρακάς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.)
id est κατ' ἄνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχης, testiculati-
m; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respe-
xisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I.
[ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans.
Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them.
in Codice certe clar. P. Burm. Soc. Postquam originem ille
tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλεόνασιν, inquit, τότε Ἀθη-
ναῖοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ἀρχη-
δὸν μερίσασθαι, τοῦτ' ἐστὶ τοὺς ἀνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo
his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros.
Plautus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae
Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera
republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λέγων) Multo mihi id cultius
quam λέγω. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πό-
λεμον, quod illud tum arderet maxime, dicenda innuebat.
Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia.
Nec Plutarchus Themist. pag. 113. D. disconvenit; in trire-
mium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c.
2. consensu et Polyaei I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λέγων) Postremum, neglectui habitum,
primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum
cum Aeginetis Themistoceli haec suadenti fuisse tantum di-
ceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, qua
erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph.
dat λέγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens
cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum vo-
luit. Isocrates Panathen. p. 277. D. ἔλεγον, ὅτι σὺ μὲν πεπείσ-
ται τοὺς λόγους, ἐγὼ λέγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc in-
quit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat.
VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήων)
Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνων φρονέον-
των

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρέβουλαι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ αἰμῶν Φρονιουσίων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus: αἱ τὰ αἰμῶν Φρονιόντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάσων καταλλάσσεσθαι τὰς τε ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ὄντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut, omnium quas fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρήμα πάντα: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρηγμάτων πάντων. VALCK. — Qui πρηγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem errant, Xenophontea Κυρ. παιδ. I. pag. 124. F. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πονηρῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs. 461. μὴδ' ἐμεῖνα χρήμασι, τῶν ἀνυσι γίνεσθαι οὐδεμία: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vèrè Sylburgius. WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρήσι, res facti utiles atque necessariae. S.

6. ἔσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκυχημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκυχημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — Portus ἐγκυχημένοι ex ἐγκυράμαι, bella quae in manibus habebant, ἐν τῇ χρήσει ἦσαν. Reiskius, levi mutatione, ἐγκυχημένοι, quae quædam in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐγκυρησάμενος πρηγματα μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallet ἐγκυχημένοι. WESS. — Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Damnio, Lexic. Etymol. p. 2784.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. Schœdlerus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam indicat scripturam vulgatam. S.

13. ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ἐνστάσει συνδριον) Puto συνδριον [futurum participium, in quod lin. 11. consentiunt, librid, pondus addere, recepto ex schedis participio. Haec vero luxata et manca decemans vir, eruditus, sua de penu in Mi-

scell. Lipiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱ τοὶ ἴσθαι περιγυρόσαι
 συμφορήσαντες, εἴ πως ἐν τῇ γένεσι τὸ Ἑλλ., posse enim pericu-
 lum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graeca
 natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, ni-
 hil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re-
 plana et oratione iusto tramite eunte. WESS, — Qui
 locus difficilis et luxatus videbatur; aliis opinor facilis
 erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Ge-
 lonem, ad Corcyraeos, in Cretam, φρονήσαντες, hoc consilia,
 vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos
 coalesceret concordia, mutisque viribus Persam repellerent.
 Barius illud συνώσαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82, re-
 stituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vi-
 de Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέγαν. Mirum lau-
 dationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam
 Graecorum, tanquam ex μέγαν. Quod si foret, praesertim
 τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne ad-
 modum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὴν et
 πολλὰν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philo-
 stratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὴν γὰρ ἡγοῦμαι τὴν θεὸν, πο-
 ταντὴν valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Παλλή-
 νηϊ ἐν βροτοῖσι καὶ ἀνώνυμος θεὸς κέκληται Κύπρις. In Pausi
 etiam coniecturam μέγαν venit, talem utique mansuram,
 donec aliunde melior medicina. WESS, — At nulla
 opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Grae-
 canicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis:
 i.e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non
 superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum
 cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29, ad Vigerum.)
 ubi οὐδεὶς ὄσπερ οὐ graece dicitur, ut latine nemo non, velut
 apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam
 ideo causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ
 ante οὐδαμῶν adiciendum, aut μέγαν delendum censea-
 mus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασιλεύοντες, forti reddidi cum
 Valla: et denotat quidem βασιλεύοντες quaestionem habere de
 reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum
 malim interrogati convictique. S.]

15. ταῦτα θηέμενοι. Leve hoc, sed postulat scriptoris
 19702 (19702 19702 19702 19702 19702 19702 19702 19702 19702 19702)

mos: Supra cap. 44. *Θηεύμενος* δὲ, et c. 212. λέγεται βασιλεὺς *Θηεύμενον*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh. I. 436*: γήθει δὲ σέλας *Θηεύμενος* Ἰδμῶν. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarcho* *Apophthegm. p. 173. c.*, cui magnum illud et memorabile *P. Scipionis* apud *Polyb. XV. 5. Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὴν δὲ Θεεύμενοι ἔωσι πλήρεις) Hinc *Θηεύμενος* a *Porto* receptum: sed more Nostri scribendum *Θηεύμενοι*. A *Θάω*, praeter *Θαύω*, *Θαῦμα* etc. fluxerunt *Θεάομαι*, *Θαίσμαι*, et *Θπείομαι*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores *Xerxes* dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevissent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi *P. Cornelii Scipionis* VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua vellent circumduci iussit; percunctatusque, satini per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad *Annibalem* dimisit: illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. παραδώσειν σφίας τὴν ἰδίην (ἐνυθερίην) Iubent *Pavius* et *Reiskius* σφίας καὶ τὴν ἰδ. ἐλευθ. aut σφίας τὴν τε ἰδίην ἐλευθ. rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1.* pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen σφίας, ad ista superiora spectans. S.

20. τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηρτυμένοι καὶ σίτω) *Iuvenes* ὕδασι τε καὶ σιτίωσι εὖ ἐξηρτυμένοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. D. δ' δι' ὅσων ἐξηρτυμένοι πρὸς ῥαστώνην: et *Menandri* *Eclog. Legat. p. 124.* ed. *Hoesch.*, ἐπὶ οὖν ἅπαντα αὐτῶν ἐξηρτυμένα ἦν, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orellium* confer ad *Chariton. VI. 4.* [pag. 535. ed. Lips.] *Xerxis* illam in *Graecorum* nautas et mercatores lenitatem *Polyaen. VII. 15, 5.* neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sinceræ deteriorẽ formam ἐξηρημένοι supposuerat Gronovius. τᾶνδον ἐξάρτει, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὁδοὶ τε καὶ σιτίοις οὐ ἐξηρημένους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyænus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. πειρήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρήσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui πειρήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. πειρήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρήσονται, cuius loco οὐ παρήσονται H. Stephanus, παρήσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile πειρήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδαμοὶ ἀν' ἐπιμῶντο ἑντιούμενοι βασιλέϊ. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶσω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomaο, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomaο habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non expulso. Per κεφαλὴν arcem forte designavit, Argis Ἀδρίσσαν dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum, quod προβόλιον Xenophonti, Notro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶσω ἔχει equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (collato Xenophi Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον τὰδε ἐπελθόντες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθον ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοι κατὰ γε τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, acquum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas eunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. Ἔμως σφι ἀποχρᾶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγεμονίῃσι) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπηγγέλλοντο συμμαχεῖσθαι, εἰν αὐτοῖς μέρος τι τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσωσιν: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallerent dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁρθῶς αὐτοὺς ἔχειν παύχιν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μηδὲ σπονδῶν ἰουσίῃν ἐπιλέγεσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοι σπονδῶν μὴ ἰουσίῃν, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productiore, ut saepe alias, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακόλουθος oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Raphaelius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακολουθίας utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: et hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, voculὰ μὴδὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes, ὑπομινανθαι et σπονδῶν ἔχειν, a superiore verbo λέγουσι legitime pendeb: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι, δὲ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἰουσίῃν, τὸ λοιπὸν εἰσι λαοκράτορες ἡγήτορες, ἢ αἶρα σφίσι etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie, seorsum reputare, perpendere, significat) commode Corayus apud Larcherum dequit, haud raro illud melius notionem includere,

et ideam fere ac φοβίσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβίσθαι hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἔωσι etc. In Var. Lect. adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisis vocibus μή δὲ recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην] Haec Larcherus vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, si aliam cladem a Persis acciperent. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιν scriptum oportuerat. Itaque alii in τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ suppleant; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἢν σφίς καταλάβῃ πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in offensionem Persae incurrent: sed, quoniam adiscitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

14 seq. οὕκων δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, αἵτι ἰσχυροὶ καὶ τὸ αὐτόνομοι ἀγαπῶντες ἐκ παλαιότητος τὰ τῆς ἰξουσίας τῶν βασιλέων ἐς διάχρσιν προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀραβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranis, quae in κωλύειν egregiae itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. εἴτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι Φασι etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτητίων τὴν πλεονεξίαν illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quia Persis potius faverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἄρχεισθαι, ἢ ὑπὲρ αὐτῶν Λακεδαιμονίοισιν. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκίνας κατέσφαξαν, Diodor. XI. c. 65. Pausan. II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοις, ait, αἰσχιστὰ πεισίσταται: et frustra Plutarchus excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπειθαρχομένους τοῖς Ἑλλήσι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. v. Ob idem illud odium abstinuerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii; teste Thucyd. II. c. 9. πλὴν Ἀργίων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit Diodor. XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur Pausaniae VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεὺς ἀπηξίουσιν σφίσιν ἡγεῖσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis Thucyd. vid. II. 28. Diodor. XII. 75. de incommodis Is. Casaub. in Aeneae Poliorcet. c. xi. et P. Wessel. ad Diodor. XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοῖς ἡμετέροις προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπὸ γονοί, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quibus Perces, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, αὐτοῖς δίκαια ἐπὶ τοῖς πατέρας στρατεύμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντιθέτους Synesii, Agathiae, Procopii, et ἀμφοτέρων Epigram. apud Suidam, obtrudere [lin. 12.] Herodoto, ἀντιθέτους; ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex Steph. margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempet ἀντιθέτους ex Med., cui etiam F. assentitur, receperat Gronov. S.

10 - 12. οὐτὲ ὧν ἡμέας εἶδος) Οἰκός, Nostro familiare, hic ex Arch. iam recipi debuerat, et paulo post ἐν τῷ ἐξέσει

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μέζοντας ὑμέων ἄξω) Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδεμιᾷ μοίρῃ μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτῃ δὴ τὰν Ἑλλήνων τοῦ βαρβαρίου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμῶς μέζοντας ὑμέων ἄξω, id est, οὐδαμῶς τιμωτέρους vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἔξω, tanquam nsitatus ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας - - πρῆγμα ποιήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἔφοροι, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαρηντικά: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἴδοντο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτείν) Ultimum non absurde Reiskius in μετίειν mutabat; mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτείν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτείν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτείν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant; cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσις) Alibi προφάσις δὲ τῆςδε [nimirum ἐμεκα,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσις Aristaenetus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4. seq. ἀγγίλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Collias, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum, regem Ar-

taxerem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. εἰ σοὶ ἔτι ἐμμένει etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἐμμένειν ἰθέλουσι. *Valla*, an amicitiam - - - putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ σοὶ ἔτι ἐμμένει τὴν πρὸς Ξέρξεα Φιλίην συνεκτεράσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca respondent accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysiae* p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ υἱεῖ, οὐ πλείονος ἀξία ἐστὶν ἢ etc. et Sophocl. Trach. vs. 687. ᾧ γὰρ ἔχρισον - - πόκαμ τοῦτ' ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7-10. εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκίῃα etc.) Eximium Eusebii dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit Stobaeus, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. Wesselingius in Diss. Herodot. p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἰωῦτους (πολλῷ) ἄμεινον πησσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum Plutarch. T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἐγκλήματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviorem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat Herodotus propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere Plutarchi eriminationem; qui Philosophus in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit Herodotus formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit Pausan. VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη· πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰς μέσον συνελεῖκαιεν) Nollem substitutum συνελεῖκαιεν; mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, Stobaeus et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῖα ἐκ τῶν ἰθιῶν πάντοθεν συνελεῖκαιεν p. 716. ed. Galei. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψατες, [lin. 9.] quomodo Stobaeus et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi *οἱ σφόδρ' ἐγκυφότες*, dieterio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: *Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἕξ τι τὰ ἑωυτῶν ἐγκύψαντες, καὶ τὰ ἐκείνοις παρίοντα ἐπιφρασμένοι, εὐρήτουντο ἑωυτοὺς ἄμεινον πρήττοντας*. Sic enim ex Trincaveli editione et Gesneri scholio comode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πάνυ ὥραϊον in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspiciatus equidem eram, ex prisci alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in apum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Sætoni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: *Aiebat (Salon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.* 11 seqq. *Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.*) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cum iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, *Ἐμοὶ μὲν οὖν, αἰτ. λέγειν μὲν τὰ πρὸ Ἑλλήνων λεγόμενα, ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔτι ἀνάγκη*: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφι προσ-
 ἱσθῆναι παρούσης λύτης. Dubium scripserit-ne censor προσ-
 ἱσθῆναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν
 κακῶν ἡμῖν γε κρείσσον καὶ ὅτι οὖν ἄλλα παθεῖν ἐστί. Euripidis Pra-
 xithea in Erechtheo: *Μισῶ γυναικάς, αἰτίνας πρὸ τοῦ καλοῦ*
Ζῆν καὶ δαῖς εἶλον. Usitatius in talibus ἀντὶ verbo etiam προαι-
 ρεῖσθαι adiicitur. VALCK.

18. CAP. CLIII. 4. ριχτήρ ὁ ἐν Γέλῃ) Laurentio Ol-
 κήτῳ nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitriopio,

haud nitide. Οικόντωρ δ' ἐν Γέλῃ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adcommodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelenis patrem, τὰ ἱερά ἐκ Τριόποιν τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod πατρὶ θανάϊν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide Var. Lect. Ferendum fortasse fuerat οἰκόντωρ ἐν Γέλῃ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμον). Athenaeus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. mcccxlili. p. 80. perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλεῖσθην [non ἐλήσθην] reliquerat. WESS. — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. F. et Steph. Byz. in Γέλα. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eiiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ πῖοντος ἀνδρός? Sophoclea Noster suavilongus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. vs. 401. Καὶ τοι τόγ' αἶνεγμ' εὐχὲ τεύπιοντος ἦν Ἄνδρός διαικισί: ubi Schol. οὐ τοῦ τευχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός. Cratinus Athenaei II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε πάντος ἔστιν ἀεγύσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [Casaub.] οὐ παντὶς ἀνδρός, etc. [Vide et Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 454 seq.] Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιούτων. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. Οὐ πάντος ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλεῦς: Non cuius homini etc. Aelian. de Nat. An. XIII. 9. ἵππον Ἰνδὸν κατασχῆν - οὐ πάντος ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2. εἶναι δὲ, αἰτ, τὸ μὲν, ζῶντα πὸν τύραννον ἐπικόπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπιμβάλλειν κειμένῳ, παντὶ. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus videtur Herodotus. Sic quidem

idem I. 91, 29. τοῖσι ἅπασι scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἅπασι scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντοκράτος) Auctoritatem nominini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνησιδήμου) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. 8. ὃς ἦν δορυφόρος Ἱπποκράτους) His si adesset μετέπρεψε, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων - - - πολλῶν μετ' ἄλλων - - - μετέπρεψε μετὰ δὲ etc. Gelon - - cum aliis multis - - - excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀνὴρ ἐφαίνετο ἐν τούτοις terminare, sublati maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάντων τῶν ἱππέων τὴν ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖσδε καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλέξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii coniectura, hac lege reconciliantes. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucydid. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρῳ) Cleander-ne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Mssorum dissensu non assevera. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Καλλικύριον. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικύριοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Kiisterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμέροις sive Γεωμέροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Κιλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Κιλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπιστελθόντες γεωμέροι (γεωμέροις leg.) δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firment quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαπούς εἰς ταῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίοις leg.) ἐγκλῖσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικύριοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbii §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλης μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρηκούσας ἐπικρατίων, Γέλης μὲν etc., nihil hic inconmodi: sin, non male ἐπικρατίων aut ἔτι κρατίων cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γέλης ἐπικρατίων, id est, ἧς ἐπικράτει. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ἡ δὲ τὰς Συρακούσας ἐκράτει. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἰδὼσσω ἐποίητο ἐπικρατίων Γέλης: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατίων, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρηκούσαι) Reiskii et Pavii ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρηκ. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἴσως ἀπορῶναι οἱ αἱ Συρακοῦσαι, ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant αἱ Συρακοῦσαι: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphaelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Diderus admoxit his Herodotum imitantis Thucydidæ VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀποικισμένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, lib. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὸς: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione αἱ, lib. III. c. 157. αὐτὰρ δὲ ἦν τοῖς Βαβυλωνίοις Ζώπυρος. VALCK. τ. Vide Voss. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum intererat, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura, fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ὅσα τὰ πάντα τὰς Συρακοῦσαι. S.

4 seq. αἱ δὲ παραγνῖα ἀνὰ τε ἑδάμονα καὶ ἑβλαστον) Sic de Laedaeamoniis, ἀνὰ τε ἑδάμονα αὐτῶνα καὶ εὐβηνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius, apud Suidam, in ἑβλαστον ἀνέδραμε τε καὶ εὐβηνήθησαν. In Ἀναδραμῶν, pro αὐτῶν ἀδελφῶν, adhibita; Homerum imitantur. Herodoteam timesin, Ionibus ferme polis et Poëtis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eusebius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur, ἀνὰ τε ἑδάμονα καὶ εὐβηνήθησαν. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status, hic movetur, inanis tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe loqui coepissent. Hoc vide ex c. 170. αὐτῶν τε Ταραντιῶν καὶ Περικλεῶν ποὶ ἐπὶ Μινύου τοῦ Κόλου ἀναγκασμένοι τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. tra3. IV. 33. IX. 95. WESS.

19. συνόκημα ἀχαιῶν τῶν πατρῶν) Spartani populum Atticum ὁμηον ἀχαιοῖσι, ob gratiam sibi, uti pae se ferebant, non relatam, traducunt lib. V. 92. Diversiore paullo usu plebs συνόκημα ἀχαιῶν καταγῆ, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua αὐτῶν ἀκαταρτέστερον οὐδὲ ὑβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 84. Instaurata vox memorem lib. I. 207, non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖος) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Mssii noverunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensium legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πυθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὖξοιτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Giskerti Koenii nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπεμψαν ἡμᾶς Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) - - - παραλαμφόμενους σε πρὸς τὸν βαρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα· πάντως γὰρ κου πυνθάνειαι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhuc rescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυνθάνειαι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζεύξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeneti lib. I. Epist. 5, conduxit. WESS.

11. δυνάμιός τε ἦκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμιός τε εὖ ἦκει, aut etiam πόρρω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἦκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, εὖ δὲ δυνάμιός τε εὖ ἦκει, καὶ etc. eiecta voce μεγάλης, quae forsitan ex interpretamento, μεγάλην ἔχει, data contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quaevis adverbia sibi patitur adiungi; sed ἦκειν ferme tantum εὖ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὖ ἦκεις μεγάλων, sic neque δυνάμιος εὖ ἦκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὖ ἦκειν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Ἐικόνες, s. Imag. cap. 11.] μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud Suid. in Εὐτόκῳ legitur et γίνους εὖ ἦκων. Οὕτως εὖ ἠκοντα dixit Philost. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πρὸ πάντων εὖ ἦκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῶ δ' (id est

ἐκαστὸν) εὐ ἦκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίνει. Ἐωῦτ' ὧν εὐ ἦκοντες Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, φρενῶν εὐ ἦκει, comparat cum Homericis τόξων εὐ εἰδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεγυμνασμένους ῥητορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu praeferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἀπαξ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 7. χώρην dixerit Herodotus ὡρίων ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὐ particula; quumque VIII. 111, 11. θειῶν χρηστῶν (non, nude θειῶν) ἤκουεν εὐ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμεις ἤκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμιος εὐ ἤκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λέγων) Latine Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢν λισσόμενος ὁ ξείνος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢν ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassi lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τε τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — *Valla*: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὸς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκεῖσθαι vero est insectari, invehiri, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum *Valla*: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adcommodatius alii quod latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: *Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatistis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini.* S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς -- πρὸς Ἑγεσταιῶν φόνον) De his, infeliceque Dorici interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὡφεΐλαι, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἐπαυρίσεις, [lin. 10] usu Thucydidis II. 53. quamquam similis ibi descriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑποτίνοντος) ἐλπίδα δηλονότι: prout recte supplét Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπε-

τρίτων μισθούς redditur ὑποσχοόμενος a Schol. et Suida, qui Philostrato tribuit, quæ sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Ἰσλωνος μνήστις γέγονε, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midham. p. 299 seq. VALCK.

17. διπλοσίως τε τρήσας) Armasse Gelonem διπλοσίως ναῦς καὶ διαχιλίους ἰππῆς καὶ πένθος κύβλους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica hæc promissa inani iactantiae non erunt imputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μετ' οἰμώζειν) Manifesta adumbratio Homeri! Ἡ κε μετ' οἰμώζειν γέρον Ἰππηνάτα Πηλεὺς Iliad. H. 125. WESS. — Homericus versus est parodia ex Ili. H. 125. Sententiæ non illa multum dissimilis in Ili. d. 255. ἦ κεν γῆθήσαι Πηλεΐδης. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ili. H. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδοτῶν εὐρηται σχῆμα ὅμοιον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρήσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσθαι, quæ tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in præsentis tempore, solum in præterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili sæpe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθεῖν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126; 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθεῖν pronum est aut βούλευν (ἰον. βούλευ) intelligere, aut δικαίως ex verbo proxime præcedente. S.

CAP. CLX. 1. Ἰπιδῇ ὄρα ἀπεστραμμένους, τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους) Ἐξέστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumo! quò sensu λόγων μάλλον ἐπεστραμμένον Themistocles acerbis locutus lib. VIII. 62. et Demosthenia σπιδῇ ἐπεστραμμένον, asperior, discrepans ab Isocrate, quip-

pe quae αἰβορίαι καὶ ἡδὼν in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπιστε. communis consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖόν σφι τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. οὐδένα κατιόντα ἀνθρώπῳ Φιλίᾳ ἐπανόγων τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδὲς, inquit, ἐπίδοξον οὐ πειρατίζω τῆς αἰσῆς ἀφικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων αἰσῆτι ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθε, ὥστε, κατιόντος τοῦ αἵτου ἐς τὸ σῶμα, ἐπαναπλῶν ὑμῖν ἔπια κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπῳ: nam et οὐδένα dici possunt κατιόντα ἀνθρώπῳ, pro ἐς ἀνθρώπων: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὲ ἐπισσας) Praetuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμῖς τε ὑπαίξομεν) Sic scribendum vidit Koenius. VALCK.

14. τοῦτοις ἡμῖς χρῶν ἔστι ἀρέσκειν) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρεσκεῖν, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27a) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρεῖναι ἀρέσκεσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρεσκεῖν, an, una detrita, ἀρεσκεῖν; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρεσκεῖν τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII, 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati saepe στήγειν τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπαρχοῦσι, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρέσκεσθαι τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρεσκεῖν.

δοσε: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεστέμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 3., ἥτοις τοῖς πταίσμασιν ἀρεστέμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., διείκη εὐδαμῶς ἤρεσκετο Σπυθμῇ: III. 34., οὐκ ἀρεστέμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' εὖτε ἔφη ἔτι ἀρεστέσθαι τοῦτοις μόνουσι. VALCK. — Animus in ἀρεστέσθαι magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istia lib. IX. 32. οὐδ' εὖτε ἔφη ἔτι ἀρεστέσθαι τοῦτοις μόνουσι. Accedunt ἀρεστούμενοι τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Sermon. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Nemi tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et in primis Herodoteum. S.

CAP. CLXI: 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνειτο) Non male cepit Valla, [sic reddens: Hanc Gelon conditionem offerebat.] Sic lib. V. 24. τάδε τοι ἐγὼ προτείνουμαι. Passivo significatu, δύοιν προγράμτων προτενομένων, scripsit Isoerates in Panathen. pag. 257, A. VALCK. — Προτείνειν, activā verbi formā, significat offerre, (pacis condiciones) proponere. Vide hexic. Polyb. p. 541. Προτείνεσθαι, verbo medio, est: pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμειβετέ μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖστος δὲ μιν ἀμειβετο τοῖσδε. WESS.

22. οὕτω ἔχει τοι) Laurentius vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod Codd. respuunt, minime tamen improbum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἔνι, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt Reiskius et Abreschius. WESS. — Potuit Valla id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὡς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a Schaefero factum. S.

27. πᾶσαν τὴν ἑλληνικὴν στρατὸν) Male πᾶσαν Valla et consentanei. Maritimas civitatis suae copias orator Atticus negligere haud potuit. WESS.

28. οὐδ' ἔτι Σπυθμῇσι τῶν Ἀθηναίων ἐνυγχώρηται) Super-

bum oratoria. Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitrato alienissima, vocula *ei*, quae, ex vicino *ei* facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρέσομεν οὐδένι ναυαρχεῖν· μότῃ γὰρ ἂν --- εἴημεν κεκτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συρηκουσίαισι, ὄντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cedere principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θέλεις, vel βούλεις. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἄξιόν Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὀρμώμενον περὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρετον ἀνθρώπων καὶ ταῦτα γυναῖκα φοβηθήσεσθε; Tale quid indicatum voluit Thucyd. VI. c. 59., ubi Hippias Acantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖος ὢν Λαμψακηνῶ ἰδομένη. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρέχόμενοι, μῦνοι δὲ ὄντες οὐ μετακίεσται Ἑλλήνων: quae tractavit clariss. Wessel. anpræ p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604. D. Τίς εἴηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον εἶναι Εὐρυπιδῆς; Ἡ πρώτη μὲν λέως οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν, αὐτάρχθονες δὲ ἴδμεν αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Πισσῶν ὁμοίως διαφορθεῖσαι· βοδαῖς, Ἀδελφὴ παρ' ἄλλων εἶσιν ἐξαγώγμοι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant in orat. Lycurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam voculam *ei* maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani potiorē iniecta est; et, ut voculam *ei* libri omnes agnoscant, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. prius συγχωρήσωμεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iam repperit. Cacterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ὄντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S. p. 120. μῦνοι δὲ ὄντες οὐ μετακίεσται) Vide lib. I. cap. 56. WESSELINGII Μετακίεσται, qui solum vertit, Homericum vocat Iliad. I. 644. (al. 648.) et π. 59. non ad thema ἴσται vel ἴσται, referendum, ut a nonnullis factum video; sed a ra-

dice *ναῶ*, *ναῶ*, habito, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. S.

21. τῶν καὶ Ὅμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, Poëta consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἄρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχόμενος non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἰσθὶ ἀρχόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπιέντες) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπιέντες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ἰφίαι, συνχώρει, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Ἐπιέντες* *Portus* illustravit. *WESS.*

— Ἐπιέντες, ex *Arch.* enotatum, reciperem. Vim verbi propriam et translata *L. Küster.* attigit in *Aristoph. Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. IH. p. 251., ὥσπερ ἂν ἐν πλείων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι, εἴτα ὑφίσταται ὑπὸ δειλίας. *Scholi.* MS. εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπὶ τῷ τῷ Ἰφίαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλῶντων τὰ ἰσθία. Ut ὑφίσταται τῶν ἰσθίων, sic et dicebatur ὑφίσταται τοῦ τόπου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph. Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὑφίσταται τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὑφῆρκα, sed scripserat, ut puto, πάντως ποὺ θαυμάζεις, ὅτι ὑφῆκα τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑαὶς τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπῆσαν τῆς ἀγρυμνοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ὑπῆσαν τῆς unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cadere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construī verbum ὑφίσταται, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφίσταται τῆς ὀργῆς dici pro ὑφίσταται τὴ τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν ὑφίσταται, nihil remittere. S.

[4. οὐκ ἐν φθόνῳ etc.) Familiarem istam *Græcis* for-

mulam latā et ingeniosa disputatione tractans *Hermannus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut *Viro* doctissimo ultra largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam alias, locutio, adiectis verbis τὴν ταχύνει: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐν τοῦ ἐναυροῦ τοῦ ἐπ' αὐτῇ ἐξαίρηταις) Errantem *Vallem* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundiores, praestat elegantiam illud *Periclis* ex *Orat. Parentali*, iuventutem *Atticam*, bello peremptam, τὴν νεότητα ἐν τῇς πόλεως ἀνθρώποις, ὥστε τὸ ἐπ' ἐν τοῦ ἐναυροῦ si ἐξαίρηται, in *Aristotelis Rhetor.* I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. *Noster* adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam *Graeciae* adfricat. Quid enim? an ἄλλω erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobilius aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum praedictorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavius* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δηλοῦν γὰρ, *Gelo* nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto *Cl. Valckenarium* omnia dispuoturum. [Vide mox *Adn.* ad lin. 6 seqq.] *WESS.* —

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Valle*, ἐξαίρηταις, et ἐξαίρηταις: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hesychii* Ἐξαίρηταις est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in Ἀναίρηταις, qui descripsit istam notam ex *Scholis* plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. Ἐξαίρηταις, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum *Emend.* VIII. 1., cum his *Gelonis* compararunt *Ios. Vasse* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessch. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, eleganter a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur *ἔαρ παντὸς βίου* apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades ὁ ῥήτωρ ἔλεγε (Athenaeo teste lib. III. pag. 99. v.) *ἔαρ τοῦ δήμου τοὺς ἐφήβους*. Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους, Sophocles in Scyriis:) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, *ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαιρεθέν*. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo *ἐξαίρηται*, proxima si subiungerentur ista: *στρατιοκομένη ὦν τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐαυτοῦ συμμαχίης εἰκαζε*, ὡς εἰ τὸ *ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαίρημένον* εἴη: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec Herodoto, neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ὁ νόος τοῦ ῥήματος, ὃ ἐθέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον (ἄλλα γὰρ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἔστι τὸ *ἔαρ* δοκιμώτατον) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἐαυτοῦ στρατίαν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam, Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valckenario ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnimine adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum *ἐστὶ* lin. 8. quod verbum si abesset aut cum *εἶνα* permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: δῆλα δὲ, ὡς (λέγει, vel ἰθέλει λέγειν) ἐν τῷ ἐναυτῷ (εἶναι) τὸ ἔαρ δοκιμαστέον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμαστέον εἶναι) τὴν ἑαυτοῦ στρατιήν. S.

CAP. CLXIII. 3. δῖστας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Excitans ista Suidas in Δείσαντες lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δεῖσαι περὶ τινι, ad exemplum Nostri frequentantur Thucydides, Aristophanes, Philostr. alique Sophistae. VALCK.

9. Κάδμον τὸν Σκύθῳ) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum. [cf. cap. 164, 9.] Κάδμον τὸν Σκύθῳ: similiter Scythen Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτην εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐαυτὸν ἀγέθησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχαρμος. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam rogare comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 206. ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ Φιλίους λόγους. Namque ἀφαισίους λόγους corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem δίδοναι γὰρ τετακται ὡς manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν κυρανίδα Κῶν ἐν βιβηκνύαν, id est ἐνταβή: hanc stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] βιβηκνύειν significat firmo certoque gradu nitum consistere. [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. βιβηκνύειν. Inde βιβηκνύς, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλὲς Euripidi, Archilocho est ἀσφαλέως βιβηκνύς apud Dion. Chrys. p. 200 B. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eidem dicuntur Archilocho, ἐν βιβηκνότες, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saepe Di. καὶ ἐν βιβηκνότες Ὑππίας ἀλίστου: ita scribendum

est pro κινούσ'. Εὐ τὴν Ἑλλάδα ἐν βιβηκίαν, florentem adhuc Graeciam dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὐ βήνται ἡ πόλις, μᾶλλον δὲ ἐστῆξαι: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. εὐ βιβηκίον, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit ἐσθραβῆ. VALCK.

— Εὐ βιβηκίαν, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. ὁ πόλεμος οὐτος εὐ τὴν Ἑλλάδα ἐν βιβηκίαν διέκυσεν ἐκ βήθρων. Hinc ἐχθρὰ εὐ βιβηκίᾳ in Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, βεβαίως ἐσθραβῆ: et καὶ εὐ βιβηκίᾳ Archilochi Florileg. Grot. ex Stobaeo, pag. 457. Contra ea ἐπισφαλῶς βιβηκίον, infirmiter posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. IV, 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se Καδμῆος abdicasse dicitur ἐκὼν τε εἶναι καὶ δεινὸν ἐπὶ ὄντορας οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης. In his defendi poterit ἐπὶ ὄντορας, legi tamen etiam ἐπὶ ὄντορας: quae Koenii est coniectura. Lectionem Medicorum, ἀπὸ praebet Thomas Mag. in Ἐκὼν εἶναι: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ ἐκὼντος ὄντορας duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas ἐκὼντος εἶναι: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK. — Ἐκὼν τε εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἐβοήθει δὲ τοῖσι Ἕλλησι) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timaeum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibilegerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Vind. videtur [lin. 6.] ἐπῆγε ὅπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[3. ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Αἰναιδίου) Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 154; 7. S.]

7. Ἐλίσκων) Bene habet. Ἐλίσκων, ex Hecataeo, ἔθνος Ἀγύων Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnoscere; mirorque Cl. Lud. de Bochart Memor. Crit. de Helveti T. I. p. 52.,

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἑλισυκῶν καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἑλισυκοί, ἔθνος Λιγυῶν. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κύρνοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρης etc.) Aristoteles περὶ Ποιητῶν. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Factor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρωμένων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρωμένων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρωμένοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. Φέρε ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ὃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζητεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus οἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἑτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι τούτο μὲν οἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθέντι δὲ Ἀμίλκα, τρέφω εἴτε τοιούτῳ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἑτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκούσιοι, τούτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginenses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἑτέρῳ, ὡς Συρηκούσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusatorum nobis exhibet *Polyaenus* l. c. 27, 2. *VAECK.*
 — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Superius enim ὡς Φοίνικες *Carthaginienses* includit, quippe eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. St. *Carthaginiensibus* expulsis, legeris ὡς Συρακούσιοι qui in schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem *Syracusanis* de *Amilcaris* (namque *Gelo* de eo sollicito quaerens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola praeterea *Poenorum* super eius exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum *Cl. de Pauw* adverterunt; opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe, ὡς Καρχηδόνιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum eadem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspicione quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, nequē eundem praeteriit, primitus fuisse, ἀφανισθέντι δὲ, — εἴτε τοιοῦτον, εἴτε ἑτέρον, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob praecedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum coram istis de coniecturis statuerit, pati nequeo, τῆς πόλεως τῶν ἀποικιδῶν [lin. 14.] vim inferri. *Appianus* *Bel. Civis* lib. III. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεμψεν ἐς τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίδας πόλεις. *WESS.* — Quam cum *Schaeferus* adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρακούσιοι, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei *Polyaeni* testimonium, narrantis *strategemate* *Gelonis* occisum *Poenum* esse, (quem ille quidem *Himilconem* nominat) speciem videtur conciliare. Caeterum denuo expendenti mihi *Herodoteum* locum per quam fit probabilis *Wesselingii* sententia, *Syracusios* hic non nominasse *Herodotum*, sed nude ita scripsisse, ἢ ἑτέρον, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλεις ἀποικίδας iterum hoc vocabulo usus est *Appian.* *Bell. Civ.* lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae *Reiskii* argutiae monentis: „τῶν ἀποικιδῶν non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi „subauditur πόλεως: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nomen „nativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἱππλῆδες.“ Vocab. ἀποικίς graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

12. τοῦτο μὲν οἱ θύουσι) *Regi Carthaginienses* ἀφαινεῖν θύουσι, tamquam *Deo*. Praeter cetera, haec nobis de *Iuliano* narrat *Imperatore* *Gregorius Nazianz.* *Stetit. H.* pag. 117. B. πολλοὺς εἰδὼς τῶν πρὸ αὐτοῦ δόξης ἀξιομένων, ὡς ἀνὴρ

ἀνθρώπων νομισθεῖν, τίχνας τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθῆναι, ἔρωτι τῆς αὐτῆς δόξης ἐκλωπῆς --- ἔλθαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ πειράται τὸ σῶμα. Huius rei sit penes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus voraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Heracleide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio X. 89. 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπερίναντο -- εὐπρόσωπα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα, τοῖοντες. Sallust. Bell. Jug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπρόσωπος: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ εὐπρόσωπος. αἰρίαν εὐπρόσωπῃ, speciosam quae praetenditur σαμασι, ἀφορμὴν εὐπρόσωπον vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

13. παραδοκίοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) Ista obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δὲ τις τῶν συγγραφίων ἰσταροῦσι, παραδεοῦντες τὰς τοῦ πολέμου ῥησείας, lib. XI. c. 15., sive παραδοκούντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 112, [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in Ἀσπασίαν. In Παραδοκίοντα descripsit ex c. 163. πέμπει ἢ ἀσπασίαν. Κάδμον -- παραδοκίοντα τὴν μάχην ἢ αἰτίαι: ἄλλοις Σέλο, hic Corcyraei, lib. V. 67. Παριῖ ἐπαραδόντων τὸν πόλεμον τῷ ἀσπασίαν: id est, περισκόπουσι ὁποῖοις ἀνὴρ πρόσθωνται: eventum, expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia: sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinerent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21, et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti, ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἐπαραδοκίοντα, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expetentes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

14. ἀελλπτιόντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλίσθαι) Haec Suidas profert in voce Ἀελλπτιόντες. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀελλπτιόντες scribi debeat, an Ἀελλπτιόντες, pro Ἀελλπτιόντες et Ἀελλπτιόντες. In his indices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀελλπτιόντες: [aut ἀελλπτιόντες:] fatebuntur ἀελλπτιόντες seri- Herodot. T. VI. P. I. D d

opelwe Græciæa *ferentibus*. [an ex usu ipsius esset futurum, ut
opem ferret Græciæa.] Erat hæc Delphicum Deum adhi-
 dentibus consueta rogandi formula: *σι πολιοῦσιν ἀμεινον*
ἔσται· εἰ λῶν καὶ ἀμεινον εἴη: ad quam ille simpliciter non-
 nunquam respondebat, *ἀμεινον εἶναι*. Livius expressit XXIII.
 xi. *Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque*
erunt, magisque ex sententia respública vestra vobis procedet.
 Et XXV. 12. *Hæc si recte faxitis, --- fiet res vestra melior*.
 Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: *Mala conqueri-*
mini, οἱ ἄπιστες, quæ multa propter auxilium Menelæo latum
vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, ὡς ἀμεινον
ἔσται, ἰσθὺς vobis νῆπιος constet experimento: παλὼν δὲ τε
ἥλιος ἔσται. In hanc ego sententiam Herodotea capienda au-
 dico, quæ sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codi-
 cibus: *Ὁ γὰρ Μῖνος ἐπεμψεν μνηῖον δακρύματα. μνηῖον ex Arch. eno-*
tatum est: Μηνίλειω formâ Nostro est usitata: de ultione lo-
quutus est proximis; hic τιμώρημα est βοηθήματα. Infra c. 171.
bello Troiano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμωροὺς
Μενέλειω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelæo
missa. Herodoto dicuntur Μηνίλειω τιμωρήματα: sicut Heraclei
donis missa Ἡρακλεῖ δορήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum
heroumque træ sæpius immortales proprie dicuntur μνη-
ματα, necque sane dedecent Minoâ, dum esset in vivis,
pluresque cupidum vindictæ. Minos μνηῖον dicitur Græ-
cis, [lin. 7.] ὅτι εἰ μὲν οὐ συνῆλπερτο (vid. not. in p. 426,
ἔα) αὐτῷ τὸν ἐν Καμάρῳ θάνατον γενόμενον. [Admot. ad V. 94,
127.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum
exposcendumque Baedalum, illic tyrannus periit inho-
stata morte: λουσίματος ὑπὸ τῶν Καμάρων θυγατρὸς ἀπεθῆναι,
αὐτὸν πύσαν ἐκπεσμένον αὐτῷ, Zenob. IV. 92. Hic. [Zeno-
bis paroemiographus] sua, quæ de Minoë non trita tra-
dit; Ephoro forsân debet; aut Philisto; quorum narratio-
nes περὶ Καδαλὸν τῆς ἀρχῆς πρὸς Κάκαλον, ut exempla pue-
ris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois
mortem, diverse narrat Diodoro IV. cap. 79. Pausaniæ
VII. [c. 4.] p. 531 et aliis, quos in Creta p. 153. Meur-
sus citant et Phil. Chær. Sicil. Ant. p. 51. et 221. quæ-
que veterem præfata spectant historiam, probabiliter
tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμικίης: bis qui-

dem apud *Athen.* legitur *Καμνούς*, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas *A. Heringa*, in quibus significabat scribendum *Καμνίους*. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasin, aliisque placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VAL. CR. — De *Sophocleo* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. n. et IX. p. 388. f. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Bruck* in *Sophocleis* Fragmentis p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Λέγουσιν γὰρ Μίνω) Miram regni nominis formam, redituram c. 171., nolui repudiare: imperant praestantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὴν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Caedem *Minois*, *Cocali* fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon* Narr. xxv. WESS. — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

4. Διὸς εὐχὴς ἐποτρύναντες) Veterem *Aldi Camerarii*que, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum *Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri* *Odyss.* B. 417. protētam auctoritate, *Τηλέμαχος δ' ἱδίοισιν ἐποτρύνει δαΐδον Ὀπλων ἄπεισθαι*. Qui Διὸς εὐχὰς optaverint, utantur schēdis *Ask.*; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti. WESS. — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* εὐχὴ revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu constructum verbum ἐποτρύνει, nihil caussae est cur *Odyss.* B. 417. aliā structurā usum Poētā statuamus: nempe *Τηλέμαχος* ibi ἱδίοισιν ἐκλείπει, ἐποτρύνει αὐτούς. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex *Ask.* offert, εὐχὰς: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. *Ald.* duo codices *F.* et *Pb.* nobis servarunt, εὐχὴ, idem ad εὐχὰς et αὐτούς valens, ut *Iliad.* λ'. 111. τ'. 265. S.

5. πλὴν Πολιχνιτῶν τε καὶ Πρασιῶν) *Cretae Polichnitano*s et *Prasios* illustrat *Meursius*, *Cretae* suae lib. I. 14. A *Prasios* discrepant *Stephani Byz.* *Πρασιῶν* et *Πρασιῶν*; eiusdem insulae, quos *ΗΡΙΑΝΣΙΟΥΣ* *Holstenius* et *Edm. Chishull* *Ant. Asiat.* p. 127. ob priscae foederum tabulas esse iurant; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene nūmum *ΗΡΙΑΣΙΕΩΝ* inter *Wildianos* videre; habuitque si-

milem Harduinas, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. WESS.

9. λιμῶ συσπτεῶτας) Fame contractos vox ista designat; λιμῶ πιεζομένους atque eis ἐλάχιστον veluti συναχθίντας. Aridos, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum λιμῶ συσπτεῶτας non opinor; sed dixerunt certe λιμῶ ἀποκαλῆναι et κατασκαλῆναι: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 442.; quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterhusio fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, Io. Pierson, ad Moer. pag. 50. Alterum illud est Herodoti, qui lib. IX. cap. 88. dixit λιμῶ συστάντας καὶ καμάτω, fame atque labore enectos, Valla, Permutantur interdum καβιστικῶς, κατισκαλικῶς et συσπτηκῶς. Hesych. Συσπτηκῶς, συννηματίζω. Iustitia Chrysippo pingitur συνθροπῇ, καὶ συσπτηκῶς ἔχουσα τὸ πρόσωπον, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — Ut συνῆναι dicuntur non modo qui amice coeunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic συστῆναι aut συσπτανῆναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnanteque. Vide I. 214, 10. VI. 108, 16. et Adnot. ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic graeci dicunt λιμῶ, καμάτω, πόνῳ συσπτανῆναι. conf. IX. 89, 24 seqq. et VIII. 74, 1. S.

103. Τρῆην πέλιν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Τρῆην cum dictam invenerint Strabo, Steph. Byz. Eustath. cur ex vitiosa sui Cod. lectione Gronovius Τρῆην nobis effingit? VALCK. — Ex Med. et consentaneorum scriptura nihil extrico: Τρῆην voluisse; aniceps viri Celeb. suspicio est, ceteris praesertim Τρῆην tentibus. Strabonis enim Θῶραν mendose scribi consentiunt Cluverius Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et Meursius lib. IV. Cret. cap. 5., tum maxime Alex. Symmach. Mazochius Comment. ad aeneas Tab. Heracleenses pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, τοῖς ἄλλοις ὁλεῖσθαι, continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse, quomodo Valla ex ciat. sui libri, et probe quidem: namque οἰκίστην et οἰκιστῆν, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quodque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis Troiae excidium praecessisse, ab-

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, ἡ γὰρ δι' ἡμεῶν Μίθοις τῶν ῥήγερτα γινόμενα τὰ Τρωϊνά. Tacce, neque enim occultum est, ἡμεῖς γινώσκοντες pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egratio Conjectaria plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, οἱ κἀντα licet in contextu taceat, unico tamen οἱ κἀντα verum indicasse, quod et Schaeff. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim oblitus fui οἱ κἀντα consentire. Conf. Var. Lect. VI. 33. v. S. (p. 20-22. οἱ ὑπὸ Μιχούτου etc.) Malunt ὁ κἀντα Mithi, τῶν ἀστῶν vocem pravam videri, in primis αἰῶν, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspensiones auctoribus non invidео: οἱ τῶν ἀστῶν [qui ex cunctis numero,] Scriptoris more Rhagini illi sunt. a Miccytho auxiliatum missi. ἀπὸ τῶν τρωχίδων οὕτω non aliud, ac ὁμοίως Hesychii, sive, τὸν αὐτὸν τρόπον, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — Οὕτω, ἴδω, scil. dum a Miccytho coacti opem ferebant Tarentinis, quod haud incommode ea occasione latine reddi posse putavi. De illo, τῶν ἀστῶν, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. ἀναγκάζοντες τῶν ἀστῶν) A Valla bene conversam miror, cur se vir doctus neget intelligere. τῶν περὶ τὴν ἀναγκάζοντες dixit c. 58. Venire coacti, ἀπὸ τῶν ἀναγκάζοντων, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur ἀναγκάζοντες καὶ ἀπαικόμενοι. Tarentinis a Miccytho coacti auxiliares, tria tum civium millia ceciderunt, ἀπὸ τῶν τρωχίδων οὕτω. Postrema vox, saepe sio adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. ὁ δὲ Μίχουδας αἰνέτης ἐπὶ Ἀναξίαν, ἐπίτροπος Φυλίου) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, degies virum optimam Εὐκλιδὲν vocat Παισινίαν, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur δεῖλες, καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίαν χρημάτων: sic ἐπίτροπος accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit πύρρον ἐπίτροπον τῶν Ἀερωνύκων: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De Tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythas administravit, nihil Herodot. aut Pausan., memoriā dignissimā posteris tradidit Diodor. lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud Herodotum, sic Iustino dicitur et Macrobio (p. 238.) *Micythus*, qui *Συκινός* est Pausaniae. vid. Wess. ad Diodor. h. c. et H. Vales. ad Exe. ex Diod. p. 550. Eisdem Diodoro dux quidam *Micytus* memoratur ad Olymp. 117. lib. XIX. 608. πρὸς *Μίκυτον* scribendum apud Dionys. Halic. II. p. 190, 20. vid. epigr. apud Küster. ad Suid. T. III. p. 267. *Συκινός* meminist. Demosth. p. 241. et Aristoph. 'Εκκλ. vs. 293. Innotuerunt et *Εμμελίος*, *Εμμελίος* *Εμμελίος*. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

1124 seq. καὶ τὸ αὐτὸ αὐτὸς ὄρεται etc.) Non displicet distinguendi in *Arch.* modus. [quem Reiskius etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. *Micythi*, optimae fidei tutoris, celebratissima in Diodori lib. XI. 481. et 66. et Pausaniae, cui *Συκινός*, lib. V. 26. ubi et *statuae* [statuarum] apud Olympiam ab illo dedicatae [dedicatarum] memoriā. Iustinum, Macrobiū, aliosque hominis praedicatores non moror. WESS.

31 CAP. CLXXI. 2 seq. ἐπεὶ δὲ τὴν Κρήνην ἐρημ. etc.) Nihil habent *ἰονιζέσθαι*, et cetera, a quo pendeant. Quae τὴν *καρπιδίαν* antecedunt, illa verbo nitebantur *ἀγύραι* [0. 170. 1.] post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ὦ mutandum; idem et ego requiri suspicari; suo sic forte loco collocandum: 'Ες ὧν τὴν ἱστορίαν ἱερμαδεύειν ἀγύραι Πρασίος ἰονιζέσθαι ἄλλους τὴν ἀγύραι, καὶ καλίστοις Ἑλλήσις; neque displiceret 'Ες δὲ ὧν, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse *Καλλία*, dum vertebat: In Cretam igitur desolatam *Πρασί* hiantes *Πρασί* erat ista narratio, qui *Ἐρεμνίς*, non participes expeditionis in Sicaniā, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba Vir doctissimus, ἀπὸ *Ὀδύσσειας* *Πηλεΐων* etc. non recordatus erat, familiaris Nostro usus loquendi, de quo vide Adnot. ad I. 58, 37. et IV. 5, 11. *Συκινός* etc.)

116. παρὰ *Μίττω* *ταυρὶσσαν*) *Μίττω* Gronovius hic in *Μίττω*, supra in *Μίττω* non debet deformare; [vid. Var. Lect.] qui *μορ* [lib. 8.] veram lectionem restituit *οὐδ' ἀπομνημονεύει* *ἡ* *Τηλεφάνης*; quam tamen absque membrana Flor.

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τούτων δὲ [lin. 7.] ex iisdem legerem ἀντὶ τούτου δὲ, et ob id: hoc commentat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var. Lect. S.*

10. μετὰ τῶν ὑπολοίπων τρίτους etc.) Haec artissime, olim commate ante τρίτους divulsā, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui famem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et Abresch. Opinor autem in *Herodoti oculis Homeri Odyss. T. vs. 175.* ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse. WESS.
